

4

Desember
1977
Pris kr. 10,-

Arbeidere og undertrykte
i alle land, foren dere!

INTERNASJONALEN

Tidsskrift med stoff fra den kommunistiske verdensbevegelsen og frigjøringsbevegelsene. Utgitt av AKP(m-l).

Les om:
KAMPUCHEA
KINA
USA
Tema:
AFRIKA

4

Desember
1977
Pris kr. 10,-

Arbeidere og undertrykte
i alle land, foren dere!

INTERNASJONALEN

Tidsskrift med stoff fra den kommunistiske verdens-
bevegelsen og frigjøringsbevegelsene. Utgitt av AKP(m-l).

Redaktør og ansvarlig utgiver: Knut Johansen.
Bestill fra Forlaget Oktober, boks 6875,
St. Olavs plass, Oslo 1.

INNHold:

Pol Pot tale Phnom Pehn:

Sytten år sia grunnlegginga av Kampuchear
Kommunistiske parti s. 1

Pol Pots tale i Peking:

delegasjon frå Kampuchea i Kina s. 7

Hua Kuo-fengs tale for delegasjonen frå Kam-
puchea s. 14

To sitater av Mao Tsetung s. 17

Stri for å lære av hverandre, hold dere ikke til
den opptråkka stien og vær ikke sjøltfredse s. 17

Til spørsmålet om imperialismen og alle reak-
sjonære er virkelige tigre s. 19

CP (m-l) stifta:

Det kommunistiske partiet er gjenreist i USA . s. 20

Pål Steigans tale etter delegasjonsbesøk i Kina
februar 1977:

Seieren over «firerbanden» — en seier for pro-
letariatets diktatur s. 22

Tema i AFRIKA s. 25

Revolusjonære i Uganda støtter seg på
marxismen-leninismen — Mao Tsetungs
tenkning s. 26

Etiopisk studentavis:

Kamp mot fascistregimet — Sovjet ut av Etio-
pia! s. 31

Marxist-leninister i Zaire:

Vi må forsvare vår nasjonale uavhengighet s. 34

Seks afrikanske studentorganisasjoner for-
dømmer invasjonen i Zaire s. 36

Frå memoarane til Harry Haywood:

Komintern og det nasjonale spørsmålet i det
sørlige Afrika s. 38

Utdrag ein. (Moskva 1927)

Bunting fordømmer nasjonalismen s. 39

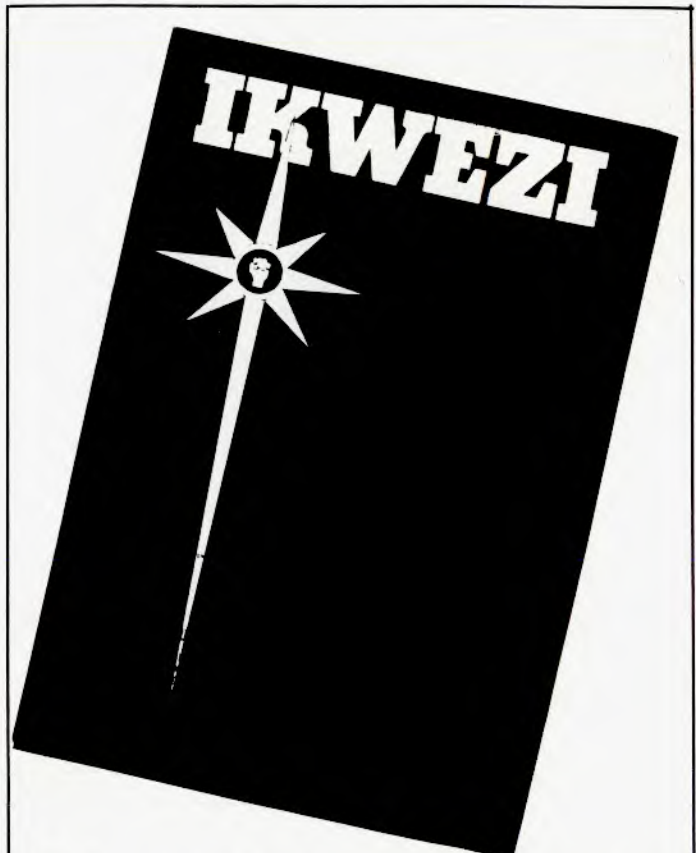
Utdrag to: Striden på sjette kongressen til
Komintern «Sør-Afrika er eit svart land» .. s. 41

AKP(ml): Utallelser og hilsener om internasjonale saker.

FRA REDAKSJONEN:

Dette er fjerde nummer av AKP(m-l)s nye tidsskrift
INTERNASJONALEN som bringer stoff fra frigjø-
ringsbevegelser og den internasjonale kommunistiske
bevegelsen. Det har vist seg at der er interesse for bladet
og behovet for informasjon av denne typen er stort.

Vi vil fortsette å komme ut med ca. to nummer i året
og vi tar gjerne imot synspunkter og kritikk fra leserne.

I dette nummeret har vi oversatt flere artikler fra tid-
skriftet «IKWEZI» et anti-imperialistisk tidsskrift som
kommer ut i England med stoff fra Afrika. Bladet fås
kjøpt i Oktoberbokhandlere.

POL POTS TALE I PHNOM PEHN:

Sytten år sia grunnlegginga av Kampucheas Kommunistiske Parti

Vi prentar her utdrag av ein viktig tale som Pol Pot, sekretær i sentralkomiteen i Kampucheas Kommunistiske Parti, held i Phnom Pehn den 27. september 1977. Møtet vart halde for å høgtida syttenårsdagen for grunnlegginga av partiet, og for å kunngjera at partiet er til.

Artikkelen er omsett av redaksjonen frå engelsk.

(Hsinhua).

Kamerat Pol Pot som er sekretær i sentralkomiteen i Kampucheas Kommunistiske Parti, heldt ein viktig tale ved eit møte i Phnom Penh den 27. september. Etter ei sending i Radio Demokratisk Kampuchea den 29. september, vart møtet halde for å høgtida syttenårsdagen for grunnlegginga av Kampucheas Kommunistiske Parti og for å kunngjera at partiet er til. Til stades på møtet var utsendingar frå ulike krinsar i Demokratisk Kampuchea.

Talen til Pol Pot inneheldt tre delar: Kampen til folket i Kampuchea i perioden frå trælesamfunnet til den dagen Kampucheas Kommunistiske Parti vart grunnlagt i 1960; rørsla for ein nasjonal demokratisk revolusjon under leiing av Kampucheas Kommunistiske Parti; den nye tidbolken i den kampucheanske revolusjonen, nemleg oppgåvene med å halda fram med den sosialistiske revolusjonen og sosialistisk oppbygging, og med å forsvara Demokratisk Kampuchea.

Kamerat Pol Pot sa: «I høve minnehøgtida for syttenårsdagen for grunnlegginga av Kampucheas Kommunistiske Parti, vil eg gjerne gjera offentleg kjend eit av særdrag i feiringane dette året. Når vi høgtidar syttenårsdagen for grunnlegginga av Kampucheas Kommunistiske Parti, har partiet vedteke å kunngjera at partiet no er offentleg både ute og heime.

Folket vårt frå alle samfunnsgrupper veit klårt at Kampucheas Kommunistiske Parti er den einaste verkelege leiinga for den kampucheanske revolusjonen. Folket vårt er dess meir klår over at det var under den verkelege leiinga til Kampucheas Kommunistiske Parti at revolusjonen vår gjekk frå siger til siger fram til den store sigeren den 14. april 1975. Sjølv om partiet i årevis ikkje var offisielt, kjenner og ser folket vårt, ulike samfunnslag, særleg arbeidarane, bøndene og andre revolusjonære, biletet av Kampucheas Kommunistiske Parti og er vane med det. Partiet vårt har vore til i sytten år utan å kunngjera at det er til. Folket frå alle samfunnslag, særleg fattigfolk, har sett fram til den dagen partiet vart offisielt, slik at dei kan æra det partiet har ytt og gjort då det leidde heile det kampucheanske folket i folket sin revolusjon for nasjonal frigjering. Difor trur vi alle at folket i heile landet vårt vil fagna det ærerike og korrekte Kampucheas Kommunistiske Parti med større glød enn dei fagna det som var kjend som «Den kampucheanske revolusjonære organisasjonen».

Når partiet vårt har kunngjort at det er til for landet og verda, vil heile folket vårt difor verta oppglødd. Venene våre nært og fjernt i dei fem verdsdelane vil fagna det varmt, medan imperialismen og reaksjonære meir enn nokon gong vil verta skremde av det ryet Kampucheas Kommunistiske Parti har.»

Han synte til dei revolusjonære kampene det kampucheanske folket hadde kjempa før partiet vart grunnlagt og sa: «Kampuchea har ei historie på meir enn to tusen år. Historia provar at det kampucheanske samfunnet har gått gjennom mange samfunnssteg på same vis som samfunna i alle land i verda.»

Kamerat Pol Pot gjorde stutt greie for dei tapre kampene til det kampucheanske folket mot klassefiendar og utanlandske åtakarar på ymse historiske steg, og for attendeslaga deira. Han sa at kampene til folket vårt gjennom ein lang periode har gjeve oss røynsle og lærdomar på to viktige område. Den beste lærdomen ein kan få er at det heltemodige, loyale og patriotiske folket vårt som ikkje let seg underkua, trass i offer vågar å kjempa mot dei fiendane som går inn i nasjonen vår og mot dei klassefiendane som undertrykte oss. Vi må sjå dette punktet klårt. Å oversjå det vil føra til at folket vårt vert undervurdert. Det er ei kjensgjerning at folket vårt har kjempa mange og blodige kampar frå ættled til ættled, våpenlaus kamp og den høgste forma for væpna kamp som fylgde, den eine etter den andre.

Difor har vi alle tru på folket vårt. Vi har tiltru til det, står fast saman med det og lit på det. Med styrken til folket kan ein gjennomføra kva revolusjonær oppgåve som helst.

Den andre lærdomen er at same kor tapper striden måtte vera, vil han lida tap og møta nederlag same kor langt ein går dersom han fylgjer ein galen veg og manglar ei rett line, det vil seia dersom han kjem på villspor. Tidlegare hadde vi ikkje ei rett line. Folket vårt var tappert og offeret deira var stort. Men dei mislukkast av di det ikkje fanst ei rett line. Kva røynsle kan vi få frå denne feilen? Ho er at det må finnast ei line i leiinga, den rette lina til det politiske partiet til arbeidarklassen. Styrken til folket har ei kraft som ikkje kan målast når det finst ei rett line som sameiner han. Kva line skulle det vera? Det er gale å herma etter lina til andre. Lina kan berre vera tufta på det grunnlaget at ein held oppe sjølvstendet og tek lagnaden i egne hender. Sjølvtilit tyder at ein i

DEMOKRATISK KAMPUCHEA

Geriljasoldatar i kamp i Prey-Veng provinsen i 1973.

hovudsak og grunnleggjande lit på folket, hæren, partiet og den revolusjonære masserørsla i sitt eige land. Difor er det naudsynt å utforma ei rett line for å gripa sigeren.

Om den delen som gjeld den nasjonale demokratiske revolusjonære rørsla under leiing av Kampuchéas Kommunistiske Parti sa kamerat Pol Pot at det fyrste partilandsmøtet kom saman 30. september 1960. Landsmøtet var eit merke på eit historisk vendepunkt i den kampuchéanske nasjonen, folket, revolusjonen og arbeidarklassen, og det var den verkelege fødselsdagen til Kampuchéas Kommunistiske Parti, eit rett marxist-leninistisk politisk parti. Landsmøtet trekte opp den grunnleggjande strategiske lina for den nasjonale demokratiske revolusjonen, godkjende partivedtektene og valde sentralkomiteen i partiet, sentralkomiteen som skulle leia heile landet.

Kamerat Pol Pot gjorde ein gjennomtrengjande analyse av naturen til og motseiingane i det kampuchéanske samfunnet på den tida og av drivkrafta i revolusjonen. Han sa: «Når vi har gjort ein analyse av motseiingane i det kampuchéanske samfunnet, korleis skulle vi då fastsetja kven som er fiende til revolusjonen og kreftene i revolusjonen? Det fanst to slag fiendar som ein måtte gå til åtak på. Den fyrste var imperialismen, særskilt USA-imperialismen. Den andre var den reaksjonære føydale jordeigande kompradorklassen. Dei revolusjonære kreftene var arbeidarar, bønder, småborgarar, nasjonale kapitalistar, progressive og kjende patriotar. Desse kreftene i statssamfunnet skulle sameina seg. Det ville ikkje vera mogleg å vinna siger dersom berre ein liten del av dei var sameinte.» «Di større einskapen er, di større vert sigeren. Dette er nykelen til siger eller tap. Korleis skulle vi så sameina oss med arbeidarane, med bøndene og med småborgarskapet, med dei nasjonale kapitalistane og dei patriotiske velkjende personane? Vi må sameina oss med dei i samsvar med lina vår for framgang.»

Han sa: «Desse kreftene har spela si rolle. 85 prosent av dei er bønder. Dersom desse kreftene vert meir sameinte, vil vi verta i stand til å sameina fleire krefter. I røynda vil vi verta i stand til å sameina 95 prosent av kreftene i landet til eit åtak på fienden. Kreftene våre kan delast i to, den strategiske krafta og den taktiske krafta. Vi meiner at arbeidarane og bøndene omfattar den grunnleggjande strategiske krafta.

Ein ser på småeigarane, studentane og dei intellektuelle som allierte til arbeidarane og bøndene.

Innom synsromet for den nasjonaldemokratiske revolusjonen er dei nasjonale kapitalistene ei strategisk og hjelpande kraft. Dei er ikkje den grunnleggjande krafta av di dei nasjonale kapitalistane snur kappa etter vinden. Av og til svingar dei over til fienden si side, og andre gonger svingar dei over til den revolusjonære sida.»

Han gjekk over til å nemna dei føydale aristokratane, komprador-kapitalistane og dei framstående personane mellom jordeigarane som var meir eller mindra viljuge til å kjempa mot fienden etterat dei var sameinte som ei taktisk kraft. Vi har og lagt vekt på einskap med prins Penn Nouth og prins Sihanouk, og også med dei buddhistiske øvsteprestane. Vi har sameint alle desse kreftene. Under leiinga av partiet vårt er lina vår rett, og vi har på rett vis nytta den lina at ein fast og i stor grad har sameint dei ulike nasjonale kreftene og har lite på alliansen av arbeidarar og bønder. Dei strålende resultata som har vorte vunne ved organiseringa av dei strategiske og taktiske kreftene har gjort oss sterkare og isolert fiendane. Det vil seia, lina vår er å sameina alle krefter som det er mogleg å sameina for å smuldra opp og gå til åtak på fiendane.

Han framheva at «lina vår er å dela fiendane våre i tre kategoriar:

Fyrst å vinna over alle motstandarar som det er mogleg å vinna over under visse særreigne tilhøve. For det andre å nøytralisera dei når det er mogleg slik at dei ikkje kjem til å gjera noko mot oss som er øydeleggjande. For det tredje å isolera dei dårlege elementa og slik retta slag mot dei.»

Pol Pot sa: «For å organisera, grunnfesta og utvikla kreftene har vi heile tida sidan det fyrste partilandsmøtet oppsummert røynslene i samsvar med dette prinsippet og klårt peikt på kva som er rett og gale. Og vi har gjort korrigeringar i samsvar med dette prinsippet. Difor har styrken vår i den nasjonale demokratiske revolusjonen vorte sterk. Det er med denne sterke krafta som er satt saman av dei breie massane i folket, vi har fullført oppgåva vår på det politiske, militære og økonomiske områda både i fronten og i baktroppen. Folket i heile landet har vorte mobilisert, og inga mogleg kjelde til styrke har vorte oversett.

Dette er både den djupe lærdomen og den faste overtydinga vår.

For å retta slag mot fienden og vinna siger er det naudsynt å byggja og organisera ei revolusjonær styrke. Med ein gong denne styrken er organisert, kva må ein så gjera for å byrja kampen?

Det fyrste partilandsmøtet trekte opp desse kampformene: «Den fyrste kampforma er å nytta politisk revolusjonær vald og væpna revolusjonær vald. Det vil seia at vi må nytta revolusjonær vald for å føra politisk strid så vel som væpna kamp. Denne valden vert nytta både for å handsama og slå mot fienden.

Den andre kampforma omfattar legal kamp, halv-legal kamp og illegal kamp med den siste som den grunnleggjande. Den tredje kampforma dekkjer open kamp, halv-open kamp og løynd kamp med den siste som den grunnleggjande. Vi må kjempa både på ope og halv-ope vis, men fyrst og fremst på løynd vis av di fienden vil ikkje tillata oss å gjera revolusjon. For å organisera folket og starta revolusjon er det difor naudsynt å ha kontakt med folket, gjera propagandaarbeid mellom det, leva saman med det og kveikja det i løyndom.»

Kamerat Pol Pot skildra så korleis dette må gjerast. «Handlingslina vår var å føra kampen vår fram både i byane og i landområda

DEMOKRATISK KAMPUCHEA

med dei siste som basar. Kvifor tok vi landdistrikta som basar og ikkje byane? Byane kunne heilt enkelt ikkje vera basar for oss. Det er rett at det budde flest menneske i byane, men styrken vår var etter måten veik der, og fienden hadde sett seg fast der med parlamentet, domstolane, fengsla, politiet og troppane sine. Overvakingsnettlet til fienden var fast knytt i byområda, og tilhøva for dei ulike klassane skapte forviklingar. På den veldige landsbygda var fiendestyrkane tynt spreidde, og i nokre landsbyar fanst det i røynda ikkje fiendetroppar. «Bøndene er mange og dei har ein god klassebakgrunn. Difor tok vi landdistrikta til basar for oss. For det fyrste skipa vi politiske basar ved å lita på bøndene. For det andre skipa vi økonomiske basar ved å leva og arbeida saman med folket og ved å hjelpa dei med å betra levemåten sin. For det tredje som militærbasar, for det fjerde som operasjonsbasar for leiarane på alle nivå. Dette er kva ein meinte med å taka landdistrikta til basar for oss, dette er kva vi har gjort.

Sidan 1960 har altså medlemmer i sentralkomiteen i partiet drege ut for å arbeida på landsbygda, og dei starta masserørsla til bøndene. Det vart og organisert kampar i byane. Ved å gjera dette gav vi ikkje fienden noko fast fotfeste og lukkast med å spreia kreftene hans. Vi gav han ikkje høve til å samla kreftene sine og retta slag mot oss etter eige tykke. Vi spreidde og fienden i byane slik at han ikkje hadde styrke nok til å retta slag mot oss etter eige tykke. Vi førte samordna kampar på desse to kampområda og skar sund styrken til fienden. Den lina som partiet fylgde slo slik røter i hjarta til folket, og rørsla med kampane i Phnom Penh, i andra større byar og på landsbygda voks i storleik og kraft.

Korleis gjekk kampen føre seg på landsbygda? I 1964, 1965, 1966 og 1967 gjekk kampen i jordbruket føre seg utan stogg. I 1967 var tilhøva på landsbygda mogen for at folket væpna seg med sigder, bambusknivar, økser og lurkar og gjekk til åtak på

fienden, politistasjonane hans og brakkene til hæren hans med ein god del vald. Tilhøva var så mogne at det braut ut væpna kamp i Samlot i Battamang-provinsen dette året. På denne tida hadde sentralkomiteen i partiet enno ikkje oppmoda til væpna kamp i landet. Men på grunn av den veksande bylgja i rørsla med bondekampane braut det likevel ut væpna kampar, fyst i Battamang.

Etter freistnaden på å gjera væpna oppreist i Samlot i Battamang-provinsen midt i året 1967, avgjorde partiet at det var på høg tid å føra væpna kamp for å retta slag mot fienden og forsvara revolusjonen. Med dette kunne ein skapa vilkåra for at dei revolusjonære styrkane våre vart grunnfeste og utvikla seg. Der- som vi ikkje gjekk til væpna kamp, ville fienden ha vorte i stand til å knusa dei revolusjonære styrkane våre. Då vi hadde organisert folket vårt og dei hadde reist seg med flammane til klassehatet og det nasjonale hatet brusande i hjarta sine, stod væpna kamp på dagsorden. Folket hadde stått prøva og ville kjempa mot fienden endå til berre med nevene, endå til med køller og machetknivar.

I 1968 tok vi så til med væpna kamp». Pol Pot sa vidare: «I krigsåra frå 1968 til byrjinga av 1970 nådde det totale folketalet i basane våre, geriljabasane og geriljaområda meir enn ein million. Dette var ikkje nokon liten styrke. Han var ikkje liten berre i tal. Men han var fyrst og fremst ein folkestyrke som stendig hadde vorte herda i strid.

Fram til byrjinga av 1970 kom troppane våre i heile landet berre opp i om lag 4000. Dette var ikkje nokon liten styrke å føra geriljakrig med, særleg når ein ser på dei fine eigenskapane han hadde.

I byrjinga av 1970 var talet på geriljasoldatar 50 000. Dei var verksame og i ei slik stode at dei kunne kjempa utan hjelp frå andre to og tre saman. Dei var i stand til å kjempa med rifle, handgranat, pistol, pil og boge eller landmine. Dei var ikkje på defen-

Piloter frå frigjeringsstyrkene.

DEMOKRATISK KAMPUCHEA

siven og kjempa berre når fienden kom, men tok initiativet til å gå til åtak på fienden då dei stod på lina med å verja seg sjølve med å gå til åtak.

Fienden gjekk til til åtak på oss med fotfolk, artilleri, panserkorps, transporteiningar og flystyrkar, men i dei nordaustlege og andre fjell-lendte områda var ikkje fly, kanonar, panserbilar og anna militært køyretøy til hjelp for han. Av di geriljasoldatane våre omringa fienden som tette skogar, kunne dei med å halda på initiativet slå ned på han når dei ville. Dette var ein folkekrig som fyrst og fremst var grunna på geriljakrig. Folket kunne slå ned på fienden over alt og gå til åtak på han med ein samla styrke utan å gjera rekning med hovudstyrkane. Dette prova at lina vår med folkekrig grunna på geriljakrig var slagkraftig. Den kringsette fienden kunne ikkje få nokon fred i nærværet til 50 000 geriljasoldatar.

Etter statskuppet skipa til av USA-imperialismen og Lon Nol i 1970, vart geriljasoldatane snøgt ein regional styrke. Vidare vart dei til ein gruppehær, ein elitehær sett saman av kompani og bataljonar. Rekruttane var ikkje vanlege folk, men geriljaveteranar som hadde vore med i geriljakrigen i tre eller fire år. Dette var ein slagkraftig hær som fienden frykta. Verdsjetjinga til USA-imperialismen av styrken vår var strategisk urett.

Kamerat Pol Pot sa: «Lina til partiet med å byggja ein hær vart fylgd slik: For det fyrste ved å lata folket kjempa med i krigen og byggja ein hær i samsvar med grunnsetningane om å halda fast på sjølvstendet, halda initiativet i våre eigne hender og lita på vårt eige strev. For det andre ved å utdana og utvikla kadrane våre i den revolusjonære hæren gjennom krigen. For det tredje, ved å væpna dei revolusjonære troppane våre på grunnlaget å lita på eigne krefter. Det vil seia å taka initiativet til å gå til åtak på fienden for å gripa våpna frå fienden og nytta dei til å knusa fienden. Når det gjaldt korleis ein skulle handsama fienden, var lina til partiet å slå ned på han både militært og politisk, styrkja folket, skjera av matforråda til fienden, setja i verk ein kampanje mellom troppane til fienden for å rå dei i frå å tena fienden og kjempa imot folket. Partiet vårt har alltid streka under nødvendet av stendig å taka initiativet og slå ned på fienden på ein skapande måte. På slagmarkene var der tilinkjesgjeringe føretak og geriljaoperasjonar med hovudvekt på det siste. Dei tilinkjesgjeringe føretaka vart sette i verk for å få bort dei verksame styrkane til fienden. Det vart ført kampar av ulik storleik. Fienden møtte strid dag og natt både i tørre og regnfulle årstider. Han vart kvasst forfylgd slik at han ikkje skulle få pusterom eller høve til å styrkja seg. Fienden kunne kløyvast, stoggast og verta møtt med åtak frå sidene eller frå baksida som var dei svake punkta hans. Fienden skulle aldri dragast hovudstups inn i ein knusande strid. Dette er måten vi kjempa på då vi var svake, då vi var like sterke som fienden, endåtil då vi var sterkare enn fienden. Dette er måten å kjempa på i alle omstende for å halda oss sjølve oppe og utsletta fienden så mykje som råd er. Det var på line med grunnsetningane om å slå ned på fienden frå alle sider og føra krig i alle former at vi gjorde stendige åtak på han og vann den eine sigeren etter den andre på slagmarkene i heile landet.»

Han sa: «Nett no då USA-imperialismen og forrædarklikken til Lon Nol kava desperat før dei døydde, avgjorde sentralkomiteén i partiet vårt på eit møte i juni 1974 å frigjera Phnom Pehn og heile landet. Av di vi greip situasjonen både til fienden og oss sjølve, våga vi å kjempa dei avgjerande slaget. Måla for åtaka våre var Phnom Pehn, dei lågare strekningane til Mekong-elva og provinsbyane som førebels var kontrollerte av fienden. Vi kunne også gjera åtak på provinsbyane som var samordna med det avgjerande slaget for å frigjera Phnom Pehn ved å ha blokkeringa av dei lågare strekningane av Mekong-elva som nøkkelmålet vårt.»

«Difor vann vi 17. april 1975 det avgjerande slaget, frigjorde heile Kampuchea og folket i Kampuchea og fullførte den nasjonale demokratiske revolusjonen.

Partilina seier i 1960: «1) Å halda fram med den nasjonale revolusjonen, kasta imperialismen ut av Kampuchea, særleg USA-imperialismen. 2) Halda fram med den demokratiske revolusjonen gjennom å avskaffa det feudale godseigar- og reaksjonære komprador-kapitalist-systemet i det kampucheanse samfunnet.

17. april 1975 fullførte vi dei to oppgåvene. Med omsyn til tida tok det femten år for Kampuchea Kommunistiske Parti å leia folket fram til å fullføra oppgåvene. I desse åra møtte folket i Kampuchea, leia av Kampuchea Kommunistiske Parti, både i byane og på landsbygda, tallause vanskar og mykje motbør då dei reiste i frå stadane der dei var fødte. Men med ei rett line og den rette leiinga til Kampuchea Kommunistiske Parti heldt vi fram å kjempa trass i motbøra heilt til vi vann den store sigeren 17. april 1975.»

Då han viste til dei oppgåvene som overgangen til ein sosialistisk revolusjon og sosialistisk bygging, og vernet av Demokratisk Kampuchea i det nye steget til revolusjonen i Kampuchea førte med seg, sa han at det nye steget i revolusjonen vår som byrja berre for to år sidan, skil seg frå den nasjonale og demokratiske revolusjonen som var ført i tiår. Dette nye steget i den kampucheanse revolusjonen er splitternytt av di vi manglar nok røynslar når det gjeld den revolusjonære rørsla på dette steget. Vi må jamvel laga eit skikkeleg oversyn over det nye steget i samsvar med røynda og dei fyrste røynslene våre. Vi kan vera sikre på å betra arbeidet vårt og føra det frametter dersom vi handlar i samsvar med røynslene våre oppsummerte frå den revolusjonære praksisen.

Han sa: «Røynda i det nye samfunnet i Kampuchea er at folket har vorte heilt frigjort og er sameina til eitt for saman å verja og byggja sitt eige land. Men samstundes finst det enno motseiingar i det nye samfunnet vårt i Kampuchea.

På den eine sida finst det motseiingar i folket av di alle har det ibuande merket til den særlege klassen sin og har byrja brigda seg i samsvar med synet til ein revolusjonær og proletar berre i ein svært stutt tidsperiode. Vi kallar dette motseiingar i folket. Dei vert løyste under leiinga til partiet gjennom konstruktiv strid folk imellom, gjennom utdanning og studiar, kritikk og sjølvkritikk og prøving av det revolusjonære livssynet. Det som er viktig, er å gje utdanning i kollektivismen og sosialistisk eige på ein djuptpølyande måte for å avskaffa privat og individuelt eige litt etter litt. Vidare kan vi styrkja dei nye revolusjonære kampucheanarane, verja og byggja landet meir verksamt og heva levestandarden til folket snøggare med å gjera dette.

Likevel finst det motseiingar som gjeld liv og daude og antagonistiske motseiingar i det nye samfunnet vårt i Kampuchea av di alle slag hemmelege agentar til den internasjonale reaksjonen og imperialismen som forskansar seg i mørket og undergrev revolusjonen, og ei handfull reaksjonære organisasjonar held fram å setja seg imot og sabotera revolusjonen vår i Kampuchea. Desse utgjer berre ein eller to prosent av folketalet i landet. Nokre fordekte nidingar dekkjar seg bak ei folkeleg maske medan andre tyr til open sabotasje. Vi ser ikkje på desse kontrarevolusjonære organisasjonane som svik og skadar revolusjonen, som folket, men som fienden til Kampuchea, revolusjonen og folket i Kampuchea. Så vi vil handsama motseiingane våre med dei på ein måte som å handsama motseiingar mellom fienden og oss sjølve. Det vil seia å disintegrera og utdana dei for å vinna dei som kan over på sida til folket, gjera dei som vaklar uskadelege for å få dei til ikkje å undergrava revolusjonen, og isolera og utsletta nokre få som freistar øydeleggja nasjonen, massakrera folket og selja revolusjonen som er vonde, heilt gjennom reaksjonære og imot folket og har ulovleg samband med framande land.»

Han sa: «Grunna på analysen av stoda i Kampuchea og samfunnet i Kampuchea, er oppgåvene våre etter frigjeringsden 17. april 1975: 1. Djervt å tryggja Demokratisk Kampuchea, sjølvstendet vårt, herredømet og den territoriale heilskapen innan ramma til dei noverande grensene, arbeidar- og bondestatsmakta

DEMOKRATISK KAMPUCHEA

til partiet vårt og dei heilage resultatane til revolusjonen. 2. Før vi-dare den sosialistiske revolusjonen på ein djuppløyande og konkret måte. Til dømes styrkja og utvikla steg for steg det offentlege eige vårt på alle område. 3) Streva etter å føra vidare og vera merksame på den sosialistiske bygginga i Demokratisk Kampuchea. Til dømes byggja sosialismen med betre og snøggare resultat på alle område.»

Etter som steget til revolusjonen vår berre har vara i to år, kan vi ikkje stadfesta og skryta av alle lovene og røynslene våre. Vi vil oppsummera røynslene våre og betra arbeidet vårt i samsvar med dei nye oppgåvene til revolusjonen etter som vi går frametter. I laupet av denne perioden med sosialistisk revolusjon og bygging tykkjer vi farta er sterk og vi har gjort storverk. Men vi er også kvast merksame på at vi har teke på oss ei tung bør og byrja på ein lang veg.

Det er ålment heppelege tilhøve og store og små vanskar medan oppgåvene til revolusjonen vår vert fullførte. Subjektivt og objektivt har vi så langt nådd gode resultat så vel som vi har skortar. Etter å ha skilt det som er rett frå mistaka, vorte merksame på heppelege tilhøve og vanskar, funne gode poeng og skortar, vil vi sjå til at dei gode poenga spelar ei leiande rolle i å fullføra dei nye oppgåvene til revolusjonen vår og vi vil nå fleire og fleire gode resultat.»

Kamerat Pol Pot sa: «Alle kameratane våre og folka forstår på ein djup måte lina og stoda til partiet vårt og regjeringa i Demo-

kratisk Kampuchea. Folket i Kampuchea har ei heilag grunnsetning som er å leva i ro og vyrndnad som herrar i deira eige land og å byggja eit samfunn i samsvar med deira eigen sterke attrå og lina dei har valt.

Det er svært naudsynt for oss at sjølvstendet vårt, herredømmet og den territoriale heilskapen vert vyrda. Vi har alltid lagt oss etter å søka nære venskapelege samband med alle landa i verda, nære og langt borte. Til dømes vart sendelag frå Kampuchea snøgt etter frigjeringa av landet vårt i 1975 sende av stad for å reisa ikring i land langt borte og nære. Vi vyrder fast sjølvstendet, herredømmet og den territoriale heilskapen til andre land. Men samstundes trygjer den revolusjonære hæren til landet vårt traust vårt eige sjølvstende og den noverande territoriale heilskapen.

Demokratisk Kampuchea kunngjer høgtidsamt: Demokratisk Kampuchea vil ikkje få til nokon episode med noko anna land og vil slutta seg til den faste posisjonen å vyrda sjølvstende, herredømme og territorial heilskap. Men vi vil styrkja den revolusjonære vaksemda vår endå meir for å taka initiativet andsynes aggresjon og ugreiro frå fienden.»

Han gjekk over til å seia: «Partiet vårt har ei realistisk haldning når det gjeld bygginga av landet vårt, eit attendeliggjande jordbruksland som vart herja av USA-imperialismen i ein øydeleggjande åtakskrig. Tiltrua vår er grunna på den revolusjonære entusiasmen, røynslene og initiativet til folket vårt. Vi har jordbruk som ein grunnleggjande faktor og byggjer ut industrien litt

Folket i Kampuchea byggjar landet med stor entusiasme.

DEMOKRATISK KAMPUCHEA

etter litt med fond skaffa frå jordbruket med det målet å skapa om så snøgt råd er eit attendeliggjande jordbruksland til eit industrialisert Kampuchea på det sterke grunnlaget til ein uavhengig line, tufta på sjølbergning.

I jordbruket legg partiet vårt stor vekt på det avgjerande problemet med vatnet for å kunne produsera meir uskala ris — den viktigaste kornavlinga. Han peika på at på grunn av bygginga av vass-tilsynsprojekta gjennom å lita på eigne krefter, ville alle i Kampuchea jamt over få 312 kg ris i 1977. Frå det året vil landet eksportera ti tusen tals tonn ris årleg.

I samsvar med dei konkrete tilhøva i landet vårt gjev industrien partiet vårt førerett til oppattbygging og bygging av fabrikkar innan jordbruks- og matvareproduksjonen. I samsvar med den same grunnsetninga byggjer vi nye fabrikkar og formar om gamle fabrikkar som nyttar utanlandsk materiale til fabrikkar som i hovudsak nyttar materiale det er råd å skaffa i landet. I samsvar med tilhøva til produksjonseiningane og områda er vi likevel merksame på å utvikla handverk for å fremja ei snøgg økonomisk bygging. Vona vår er å byggja, styrkja og utvikla eit system med stor, mellomstor og liten industri og handverk i Phnom Penh så vel som i sonene, regionane, distrikta og kooperativa.

På kultur- og utdaningsområdet er grunnsetninga til partiet vårt at ein skal studera samstundes med å verja og byggja landet. Teoristudiar må sameinast med praksis og produktivt arbeid. Skulane våre er i hovudsak sette opp i kooperativa og på fabrikkane. Ut-daninga vår tener nasjonen og folket. Likevel vert det streva for å utvikle vitenskap og kultur. Den viktigaste oppgåva vi møter er å ut-sletta analfabetismen.

Innan sosial velferd og folkehelse har vi lært opp revolusjonære medisinske arbeidarar. Dei elsker folket og har offerand. Dei kan laga medisinar av ulike slag med hjelp av medisinske urter som kan skaffast i landet. Såleis kan folkehelsa betrast og verna verksamt. Vi ber dei revolusjonære medisinske arbeidarane om å studera medan dei praktiserer. Vi har sett opp sjukehus i kooperativa, distrikta, regionane, sonene og i Phnom Penh, produserer medisinar og utviklar det medisinske tenestesystemet.»

Han sa at dei gode resultatane folket i Kampuchea har nådd under den rette og kloke leiinga til Kampuchear Kommunistiske Parti er friske og store sigrar som særmerkjer spranget frametter på det noverande revolusjonære steget i Kampuchea. Likevel har vi ein lang veg å gå for å oppfylle krava til folket vårt. Vi skulle ha dobla

strevet vårt for så snøgt råd er å heva levestandarden til folket på alle område slik at alle er robuste og sterke og har ein trufast patriotisme. Folketalet i vårt Kampuchea vil auka snøgt og landet vil byggjast til å verta eit framskrident og velstående Kampuchea. Vi har i det heile ikkje nokon grunn til å lata folketalet vårt gå ned eller stå stille. Nett no er folketalet i landet vårt mest åtte millionar, langt frå dei 20 millionane folketalet skulle auka til. Difor er målet vårt å auka folketalet så snøgt råd er.

Kamerat Pol Pot sa: «Fleire venskapelege land og folk ynskjer folket vårt i Kampuchea varmt til lukke med dei gode resultatane deira og syner sympati og kraftig støtte.

Partiet og folket vårt ser på sympatien, oppmuntringa og solidariteten til venene deira langt borte og nære, som den mest verdfulle støtta til synspunktet vårt om sjølvstende og å lita på einge krefter og den sjølvstendige politikken vår for fred, nøytralitet og ikkje-alliansar. Partiet og folket vårt vil nytta dette høvet til å syna venene deira langt borte og nære deira sannaste takksem.

Partiet og folket vårt er overtydde om at under rettleiinga til grunnsetningane om sjølvstende og å lita på eigne krefter, vil vi streva etter å gjera godt arbeid i revolusjonen i landet vårt. Vi vil tryggja og byggja landet vårt betre og traustare, og heva levestandarden til folket så snøgt råd er og gje viktige tilskot til den revolusjonære rørsla til folka i verda, til den nasjonale frigjeringsrørsla til dei underkua nasjonane og folka og til striden til folka i dei alliansefrie landa og landa i den tredje verda for å tryggja sjølvstendet, herredømet og den territoriale heilskapen.»

Han sa: «Ser ein på den internasjonale stoda finn vi at ho vert betre og betre. Det politiske medvitet til folka i alle underkua, alliansefrie land og landa i den tredje verda aukar stendig. Dei har fått ei endå sterkare tru på deira eigen styrke og deira eigne evner. Dei har i endå større mon skjøna naturen og planane til imperialismen, ekspansjonismen og deira medskuldige, halde fast ved å gripa deira eigen lagnad og ført ein heltemodig krig imot dei. Likevel har desse folka styrkja den faste solidariteten seg imellom, og knust kløyvingsplanane klekkja ut av dei imperialistiske og ekspansjonistiske stormaktene. Denne historiske straumen har rassa av garde og ingen styrke kan stogga han. Verdsrevolusjonen og dei progressive folka vil visseleg vinna nye sigrar. Partiet og folket vårt vil gjera vårt beste for å gje tilskot til bruset frå denne historiske straumen.»

POL POTS TALE I PEKING:

Gjester og vertskap ankommer til velkomstbanketten. Huā Kuo-feng og Pol Pot fremst på bilete.

Delegasjon frå Kampuchea i Kina

Vi prentar her talen som statsminister Pol Pot, sekretær i Kampucheas Kommunistiske Parti, heldt på ein bankett som Kinas Kommunistiske parti heldt til ære for delegasjonen frå Kampuchea som vitja landet i haust. Talen sto prenta i «Peking Review» nr. 41 og er omsett av redaksjonen.

Vyrde og avhaldne formann Hua Kuo-feng, vyrde og avhaldne nestformann Yeh Chien-ying, vyrde og avhaldne nestformann

Teng Hsiao-ping, vyrde og avhaldne nestformann Li Hsien-nien, vyrde og avhaldne nestformann Wang Tung-hsing, andre vyrde leiande kinesiske kameratar, Dykkar eksellensar, vyrde leiarar av diplomatombod med fruer, kjære kameratar. Det er med måtelaus glede at vi i sendelaget til Kampucheas Kommunistiske Parti og regjeringa i Demokratisk Kampuchea har kome til Peking, den storfelte hovudstaden i den mektige og strålende folkerepublikken Kina, til svar på den venlege, revolusjonære og broderlege innbydinga frå sentralkomiteen til Kinas Kommunistiske Parti og regjeringa i folkerepublikken Kina.

På vegner av Kampucheas Kommunistiske Parti, folket i Kampuchea og regjeringa i Demokratisk Kampuchea, ynskjer vi i sendelaget til Kampucheas Kommunistiske Parti og regjeringa i De-

VENSKAPEN KINA – KAMPUCHEA

mokratisk Kampuchea å syna dei største, revolusjonære og broderlege helsingane våre og den varmaste og djupaste revolusjonære venskapen vårt andsynes sentralkomiteen til Kinas Kommunistiske Parti, regjeringa i folkerepublikken Kina og det broderlege kinesiske folket.

Særleg er vi stimulerte og glade over kjenslgjeringa at sendelaget vårt har vorte sogen opp i ein oppmuntrande, glad og varm atmosfære og fått som om vi skulle ha vore skyldfolk det varmaste og hjartelegaste velkomen og mottaking av kamerat formann Hua Kuo-feng, kamerat nestformann Teng Hsiao-ping, kamerat nestformann Li Hsien-nien og fleire andre leiande kinesiske kameratar så vel som talrike kinesiske våpenbrøyr og kinesarar, frå den augneblinken vi kom til den storfelte hovudstaden dykkar. Dette er ei stor ære gjeven gjennom sendelaget vårt til Kampuchear Kommunistiske Parti, folket i Kampuchea og regjeringa i Demokratisk Kampuchea frå partiet og regjeringa i Kina. Vi ser på denne mottakinga og det velkomen gjeven oss av kameratar som eit levande vitnemål om den mektige, utbrytande og ævelege militante solidariteten og revolusjonære venskapen mellom dei to partia våre, dei to folka og regjeringane våre. Sendelaget vårt syner den hjartelegaste og djupaste takksemnda si for dette.

I kveld gjev sentralkomiteen til Kinas Kommunistiske Parti og regjeringa i folkerepublikken Kina denne gilde, varme og hjartelegaste banketten til ære for sendelaget vårt frå Kampuchear Kommunistiske Parti og regjeringa i Demokratisk Kampuchea. Den varme talen full av djupe kjensler om revolusjonært, broderleg venskap nett halden av formann Hua Kuo-feng, er ei stor oppmuntring for oss og også ei sterk støtte til revolusjonen vår og folket vårt. Vi gjev dykk vår inderlege takk.

Kameratar og vener. Folket i Kampuchea har alltid fylgt strevet til det broderlege kinesiske folket i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske bygginga deira som fylgjer den strålende lina til formann Mao under leiing av Kinas Kommunistiske Parti og sentralkomiteen, leia av formann Hua Kuo-feng, med varande interesse. Etter bortgangen til formann Mao Tsetung og i ei stode då partiet og folket i Kina har vunne den store sigeren å knusa «firarbanden», vart det II. landsmøtet i Kinas Kommunistiske Parti halde under leiinga til formann Hua Kuo-feng. Landsmøtet slutta arbeidet sitt med gode resultat på alle område medan det heldt den storfelte revolusjonære fana til formann Mao høgt.

Samstundes er vi særleg glade over å sjå at formann Hua Kuo-feng med dei fine revolusjonære eigenskapane sine, vart vald i samsvar med det gjæve påbødet til formann Mao og etter sterkt ynskje frå Kinas Kommunistiske Parti, hæren og heile folket til å fylgja formann Mao i det høge ombødet som formann i sentralkomiteen til Kinas Kommunistiske Parti. Formann Hua som åtte formann Mao si fulle tiltru, er ein verdig etterfylgjar og ein vis leiar som partiet i Kina, hæren og 800 millionar kinesarar har stor tiltru til. Vi syner han endå ein gong dei sanne og varme lukkeynskingane våre.

Saman med det broderlege kinesiske partiet, hæren og folket gler vi oss særleg over dei store sigrane dei kinesiske kameratane har vunne det føregåande året. Dei kinesiske kameratane som syner byrgt revolusjonært heltemot, og held den storfelte, raude fana til formann Mao høgt, vende den djupe sorga si då den store leiaren og lærermeisteren deira, formann Mao, kamerat Chou En-lai, kamerat Chu Teh og andre leiande kameratar gjeikk bort, til ei uhorveleg styrke for heile nasjonen og folket. Denne styrken vann over dei store jordskjelva, alvorlege tørkane, andre alvorlege naturkatastrofer og andre store vanskar og vann store framifrå sigrar.

Vi er også svært glade over å sjå at Kinas Kommunistiske Parti, hæren og heile det broderlege kinesiske folket, leia av sentralkomiteen i partiet med formann Hua i spissen, medan dei heldt den kjempande fana høgt, knuste heilt den mørke samansverjarverksemnda til «firarbanden». Denne store sigeren skapte ei framifrå

stode i Kina. Under leiinga til sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti med den vise leiaren formann Hua i spissen, sluttar heile nasjonen, heile folket og hæren i landet dykkar seg til den strålende lina til formann Mao med revolusjonær optimisme og sameina til eitt, og strir for å fullføra oppgåvene til den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske bygginga.

Vi er lukkelege over å sjå at i ei stode då alle verksame krefter til 800 millionar kinesiske brøyr vart sette i verk under leiinga til formann Hua Kuo-feng og sentralkomiteen til Kinas Kommunistiske Parti, vart den andre landskonferansen om å læra av Tachai i jordbruket, landskonferansen om å læra av Taching i industrien og andre store konferansar haldne med gode resultat som gav den byrge og ordna marsjen til 800 millionar sameina kinesarar fulle av varm, revolusjonær optimisme, ei sterk drivkraft.

I denne framifrå stoda var prentinga og spreinga av bind 5 i «Utvalge verk av Mao Tsetung» eit politisk storhende for folket i Kina og dei revolusjonære folka i verda.

Vi er glade over at medan det store kinesiske folket på 800 millionar trygga og styrka einskapen sin og kjempa verksamt på alle frontar i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske bygginga, vart den tredje fullstendige samlinga i den tiande sentralkomiteen til partiet halde med gode resultat i alt, og særleg var det II. landsmøtet til Kinas Kommunistiske Parti krona med stor siger. Dette var ikkje berre ein viktig siger i historia til Kinas kommunistiske Parti, men også ein stor siger for dei marxist-leninistiske partia og dei revolusjonære folka i verda.

Det var i denne framifrå stoda minnehallen for formann Mao stod ferdig og har opna dørene for folket i Kina og venene deira kring i verda til å koma og syna vyrdnad for grava til formann Mao og med full tiltru til den store kinesiske revolusjonen og den revolusjonære rørsle i verda, gje deira revolusjonære hylling.

Vi kjenner oss særleg lukkelege over at den tredje fullstendige samlinga i den tiande sentralkomiteen til Kinas Kommunistiske Parti og det II. landsmøtet til Kinas Kommunistiske Parti heldt høgt den storfelte fana til formann Mao. Etter å ha knust «firarbanden», fastsette det klårare oppgåvene til den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske bygginga i Kina. Desse oppgåvene er, «ihuga i striden til proletariatet mot borgarskapet, i proletardiktaturet over borgarskapet og halda fram med revolusjonen under proletardiktaturet». Samstundes er det naudsynt å skapa Kina om til eit sterkt sosialistisk land med moderne jordbruk, industri, nasjonalt forsvar, vitenskap og teknologi i slutten av hundreåret slik at Kina kan gå fram til framste lina i verda.

Vi trur fast at 800 millionar kinesiske brøyr vil oppfylle denne byrge, revolusjonære oppgåva av di: 1. Dei store revolusjonære masserørslene er i full gong på alle område, særleg dei som er inspirerte av Tachai og Taching, 2. Framgangen deira vert alltid lyst opp av den storfelte fana til formann Mao. 3. Dei er rettleia av den vise leiinga i sentralkomiteen til Kinas Kommunistiske Parti og formann Hua. 4. Dei 35 millionar partimedlemene er eldna av ein sterk militant ande. 5. Dei har den heltmodige Frigjeringshæren til folket. 6. Dei har alle dei materielle vilkåra til grunnlag.

Vi er svært glade over å merka oss at den internasjonale stoda og vyrdnaden for folkerepublikken Kina stendig veks. Dette er på grunn av at Kinas Kommunistiske Parti og folkerepublikken Kina held oppe marxismen-leninismen, ekte proletarisk internasjonalisme og dei fem grunnsetningane om fredeleg samlivnad. Dei marxist-leninistiske partia, dei revolusjonære folka, dei underkua folka i heile verda, folka i den tredje verda så vel som vener, nære og langt borte, frå dei fem kontinenta, ynskjer velkomen, vyrdar og prisar denne synsmåten og den politiske lina til partiet og regjeringa i Kina.

Kameratar og vener. Alle dei store sigrane vunne i den kinesiske revolusjonen frå eit steg til eit anna skuldast dei måtelause fortene til den store leiaren og lærermeisteren til folket i Kina, formann Mao Tsetung. I omkvervet til den ny-demokratiske revolu-

VENSKAPEN KINA – KAMPUCHEA

Delegasjonen frå Kampuchea blir hyllet på Tien an-men plassen i Peking.

sjonen oppsummerte formann Mao verdfulle røysler og leia folket i Kina fram til å gripa den store sigeren å frigjera heile Kina og grunnleggja den store og strålende folkerepublikken Kina. Dette førte til eit skakande brigde i stoda i Asia og verda i det heile, og særleg vart det ei stor oppmuntring og drivkraft for dei revolusjonære rørsleane for nasjonal frigjeringsrevolusjon og frigjeringsrevolusjon av dei underkua folka verda over. Formann Mao Tsetung og tankane hans har gjennom å følgja Marx, Engels, Lenin og Stalin stått prøva til den eine revolusjonære oppreisten etter den andre med siger og har vorte eit strålende fyrstjerne som lyser opp stigen til nasjonal frigjeringsrevolusjon og frigjeringsrevolusjon av folka i heile verda. Dei er meir presist, det mest verksame og skarpe ideologiske og politiske våpenet som lytelaust rettleder striden vår fram til siger.

Vi nytta tankane til Mao Tsetung konstruktivt og med gode resultat i den røynelege revolusjonære striden til landet vårt frå den tida vi berre hadde tome hender fram til 17. april 1975 då vi vann over USA-imperialismen og lakeiane hans og frigjorde Kampuchea og folket der heilt, og då arbeidarane og bøndene tok over den politiske makta i heile landet. Folket vårt og dei revolusjonære folka i verda har djup tru på at tankane til Mao Tsetung alltid er verksame, skarpe og sigerrike. Dei går i hovudsak ut på læresetningar om å byggja partiet til ein sterk leiande kjerne, skipa ein sterk nasjonal einskapsfront, byggja ein heltemodig revolusjonær hær så vel som dei om analysa av klassane i samfunnet, om motseiinga, om praksis, om å byggja revolusjonære baseområde på landsbygda, om rolla til landsbygda og byane i den revolusjonære striden, om revolusjonær vald, om strategien og taktikken til folkekrigen, om revolusjonær kultur, litteratur og kunst, osv.

Formann Mao gav også svært store tilskot til den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske bygginga i Kina. Heilt rett stilte han spørsmålet å skilja motseiingane i folket frå dei mellom folket og fienden, og han handsama dei svært rett. I si levetid innleia formann Mao ti kampar mellom revolusjonære og kontrarevolusjonære liner under revolusjonen i Kina. Formann Mao sette i gong den sosialistiske, revolusjonære rørsle. I laupet av den sosialisti-

ske utdaningsrørsle, særleg under den djuptpløgjande store proletare kulturrevolusjonen, streka han under viktigheta å halda fana til revolusjonen høgt, føra klassekampen vidare og halda fram med den sosialistiske revolusjonen under proletardiktaturet.

I samsvar med denne lina heiter det, «det er klassar, klassemotseiingar og klassekamp i den historiske tidbolken til sosialismen. Det er naudsynt å halda fast ved striden til proletariatet mot borgarskapet, proletardiktaturet over borgarskapet og halda fram med revolusjonen under proletardiktaturet.» Det er ei heilt rett og framifrå line for eit proletariat som allereie har makta. Formann Mao arbeidde imot og sette seg djervt imot, då han stod i leiinga av den strålende praksisen til partiet og folket i Kina, dei kontrarevolusjonære kreftene og kreftene som sveik den proletare revolusjonen og fåfengd freista å leia dei revolusjonære kreftene i Kina og internasjonalt vekk ifrå faret til marxismen-leninismen. Etter Marx, Engels, Lenin og Stalin gav formann Mao store tilskot til den sosialistiske revolusjonen i Kina og i verda.

Når det gjeld revolusjonen vår i Kampuchea, har tankane til Mao Tsetung vore den kostelegaste hjelpa formann Mao, Kommunistpartiet og folket i Kina har gjeve oss til vegar. Formann Mao støtta og oppmuntra oss alltid personleg, for dette vil vi syna han den djupaste vyrdnaden vår — Kinas store, trufaste og heltemodige stridsmann for kommunismen, den storfelte og framifrå stridsmannen for proletar internasjonalsisme, den store lærermeisteren i marxismen-leninismen i den noverande tidbolken og den største våpenbroren til folket i Kampuchea. Dei monumentale tilskota formann Mao har gjeve det internasjonale proletariatet og dei revolusjonære folka i verda, kan ikkje døy!

Kameratar og vener! I dei siste åra har stoda i verda utvikla seg i ei lei som har vorte stendig meir til bate for folket og revolusjonen og ikkje til bate for imperialismen og alle reaksjonære krefter.

Den revolusjonære striden til dei underkua folka i verda, de nasjonale frigjeringsrørsleane, kampane for å verna sjølvstendet, herredømet, territorial heilskap og retten til å vera herre over deira eigen lagnad så vel som striden for å byggja deira egne land, har

VENSKAPEN KINA — KAMPUCHEA

klårt utfalda seg og stendig auka, og ei kritisk stode har kome fram. Dette er ei sterk flodbylgje som ikkje noko kraft på jorda kan stogga. Denne nye stoda har sett mot i folket i heile verda og gjeve dei meir tru på seg sjølve samstundes med at imperialistar, ekspansjonistar og reaksjonære av alle slag har vorte endå meir vitskremte. Folket i den tredje verda, særleg folket i dei alliansefrie landa i Asia, Afrika og Latin-Amerika og folket i den tredje verda som held fram med striden og stendig grip nye sigrar, har vend stoda til å verta endå meir til bate for den revolusjonære saka i verda og den nasjonale frigjeringa til folka.

I denne stoda held imperialistar, ekspansjonistar og reaksjonære av alle slag, som har lidd og lir store tap, ihuga fram med den vanvyrde og mørke verksemda deira i ulike delar av verda. Dette gjer dei i ein freistnad på å stogga framferda i striden til folka. Dei held fram med den øydeleggjande verksemda, trugsmåla og lygnpropagandakampanjene deira i ein freistnad på å skapa tankar om usjølvtende og trældom i hugen til folka. Dei blandar seg inn i innanlandske saker, eggjer opp strid og skaper motseiingar for å splitta folkerørslene med ulike middel og så usemje i rekkene til dei alliansefrie landa og landa i den tredje verda. Men folka i dei alliansefrie landa og den tredje verda i Asia, Afrika og Latin-Amerika har fått stendig fleire røymsler og har i aukande mon vorte merksame på den fælslege, rå og stride naturen til imperialistar, ekspansjonistar og alle slag reaksjonære så vel som ambisjonane deira om ekspansjon, dei aggressive motiva deira og dei trulause og mørke manøvrane deira. Det er difor folka i verda, særleg folka i dei alliansefrie landa og landa i den tredje verda, ikkje har stogga å kjempa imot dei.

Kampuchear Kommunistiske Parti og regjeringa i Demokratisk Kampuchea, som leid fælsleg på grunn av barbaratferda til imperialistane, ekspansjonistane og dei reaksjonære kreftene i laupet av historia si og kjempa saman med dei underkua og utbyta folka i verda, vil alltid stå fast på sida til dei underkua folka i verda. Særleg vil dei stå på sida til folka i dei alliansefrie landa og landa i den tredje verda, og vera for dei revolusjonære sakene nasjonal frigjerung og frigjerung av folket og forsvaret av sjølvstendet, herredømet, territorial heilskap og retten til å vera herre over deira eigen lagnad.

Vi står fast på sida til det kinesiske folket når det gjeld å gjera vedtak om Taiwanproblemet i samsvar med den rettvise stoda til folkerepublikken Kina.

Vi står fast på sida til folket i Korea når det gjeld å sameina fedrelandet deira att i samsvar med den rette politikken president Kim Il Sung er talsmann for.

Vi tek parti for folket i Aust-Timor når det gjeld å løysa problemet med Aust-Timor i samsvar med den rettvise stoda til Den revolusjonære fronten for eit sjølvstendig Aust-Timor (FRETILIN).

Vi tek fast parti for folket i Palestina når det gjeld å vinna dei nasjonale rettane deira, retten til herredøme over deira eigen lagnad og retten til å skipa deira eigen sjølvstendige stat på palestinsk grunn. Vi står også fast på sida til dei arabiske folka i frigjeringa av områda deira tekne av israelske sionistar.

Vi tek parti for folka i Zimbabwe, Namibia og Azania i striden mot det barbariske, apartheid kolonistyrer til Vorster og rasismen til Ian Smith.

Vi er fast sameina med alle dei fattige landa i striden deira for å avskaffa ei økonomisk ordning grunnlagt på utbytting og plyndring frå dei rike stormaktene si side, og for ei i sanning rettvise og upartisk ny internasjonal økonomisk ordning.

Vi er fast sameina med folka i alle dei fattige landa i striden deira for å skipa ein ny havrett bygd på likskap og rettferd, verja herredømet og havressursane deira, setja fast grenser for deira eiga økonomiske sone på 200 nautiske mil og avskaffa særrettane til dei rike stormaktene med einetilsyn over hava.

Ví støttar heilt å nytta dei våpna som olje og andre råemne ut-

gjer i striden mot imperialistane, ekspansjonistane og andre reaksjonære krefter.

Vi arbeider hardt for å setja revolusjonen i landet vårt skikkeleg i verk, verja og byggja landet vårt retteleg, betra levekåra for folket vårt snøgt gjennom å halda oppe grunnsetningane om sjølvstende, herredøme og sjølvberging og vinna over alle vanskar for å gje det smålatne tilskotet vårt til rørsle til den revolusjonære striden, til rørsle til striden for nasjonal frigjerung og frigjerung av folket, til rørsle til striden å verja sjølvstendet, herredømet, og den territoriale heilskapen til alle folka i verda, særleg folka i dei alliansefrie landa og landa i den tredje verda i Asia, Afrika og Latin-Amerika.

Dei konkrete historiske røymslene til den revolusjonære rørsle vår har klårt lært oss at vi må taka i med alle kreftene våre og gjera vedtak om å setja revolusjonen i landet skikkeleg i verk dersom vi ynskjer å gje rørsle til den revolusjonære striden i verda positive tilskot. Revolusjon kan ikkje verta eksportert og importert frå eit land til eit anna. Det er difor folket vårt vil dubla strevet vårt, vinna over alle vanskar og hindringar, fremja revolusjonen i landet vårt i anden til sjølvstende, herredøme og sjølvberging for ikkje å vera ei kjelde til uro mellom venene våre, nære og langt borte, og for å gjeva eit nytt og smålate tilskot til den revolusjonære rørsle og rørsle til striden folka i verda fører.

Kameratar og vener. Sidan den fullstendige frigjerunga av landet vårt 17. april 1975, har vi i laupet av det nye steget i revolusjonen vår vore nøydd til å halda fram å fullføra oppgåvene våre. Desse er å verja resultatet av revolusjonen, verja bonde og arbeidarmakt til partiet vårt og verja Demokratisk Kampuchea. Det er i samsvar med dei noverande tilhøva i landet og samfunnet vårt og å halda fast ved dei grunnleggjande grunnsetningane om sjølvstende, herredøme, sjølvberging og vera herre over vår eigen lagnad, å gjera såleis.

Nett no er den almenne stoda til revolusjonen i Kampuchea framifrå når ein tek omsyn til at landet vårt i røynda er eit attendeliggjande jordbruksland som fyrst nyleg vart fridd frå den øydeleggjande krigen sett i gong av USA-imperialismen.

Vi har vore nøydd til å vinna over talrike vanskar for å verja landet vårt. Vi har verja resultatet av sigeren til revolusjonen med heilt gode resultat, verja bonde- og arbeidarmakta til partiet vårt, tryggja sjølvstendet, herredømet og den territoriale heilskapen til Demokratisk Kampuchea innanfor dei noverande grensene. Dette har vi gjort heilt sjølvstendig og med eige herredøme. Tryggleiken er no sikra til fulle i heile landet. Utanlandske gjester kan no reisa heilt trygt hundre og tusentals kilometer der, både dag og natt.

Under dei føydale, kapitalistiske, koloni- og halv-kolonisystema det siste hundreåret eller så, mista Kampuchea mykje av områda sine. Dei noverande innknappa grensene er dei syrgjelege resultatet av det hundreåret. Men sidan 17. april 1975 då landet vårt vann ei heil og endeleg frigjerung, har folket i Kampuchea vorte verkelege herrar i deira eige land og over deira eigen lagnad. Dette har vorte mogeleg etter dei heltemodige, harde, innfløkte og krokute kampane ført av fleire ættled, og særleg etter striden for nasjonal frigjerung og frigjerung av folket ført dei siste fem år mot den øydeleggjande åtakskrigen sett i gong av USA-imperialismen og lakeiane hans. Difor må vi, heile folket i Kampuchea, verja dei noverande grnsene våre og sjå til at vi aldri mister dei. På den andre sida vil vi, folket i Kampuchea, regjeringa i Demokratisk Kampuchea og den revolusjonære hæren i Kampuchea ikkje i noko høve setja i gong med åtak, provokasjonar, innblanding, øydeleggjing og spionverksemd andsynes andre land, nære eller langt borte. På den andre sida vil vi ikkje tola åtak, provokasjonar, innblanding, øydeleggjing og spionverksemd frå andre andsynes Demokratisk Kampuchea og folket der.

No har vi i Kampuchea eit område på 181 000 kvadratkilometer der seks millionar hektar er dyrkande. Den store Tonle Sap-innsjøen vår, havet vårt, dei andre innsjøane og elvane våre har rike

VENSKAPEN KINA — KAMPUCHEA

vassressursar. Dei tette skogane, jorda og dei djupare jordlaga har rike naturressursar. Berre 8 millionar kampuchearar er busette i dette landet. Med omsyn til dyrka jord eller den nytta til hagar eller grønsakdyrking, kan kvar bondehushaldning nytta fem hektar jord.

Når ein ser på landet vårt og ressursane der, treng vi om lag 20 millionar menneske for å nytta dei skikkeleg ut. På den andre sida har vi i denne augneblinken då ein øydeleggjande krig for ikkje lenge sidan har vorte slutta, ein syrgjeleg skort på tid. Vi må mobilisera kreftene til heile nasjonen og folket vårt for å byggja opp landet og betra levkåra for folket vårt så snøgt som råd er. Når ein ser på kva som er nemnt føreåt, er det ikkje naudsynt for oss å gjera inngrep i, eigna til oss eller hærtaka ein tomme jord i kva som helst land, nære eller langt borte. Tvert om er det viktig for oss å ha eit samband med innbyrdes vurdnad for sjølvstende, herredøme og territorial heilskap med andre land nære eller langt borte. Difor har vi alltid søkt å skipa venskapleg samband med alle landa i verda nære eller langt borte. Eit prov på dette er at dei kampuchearske sendelaga våre gjorde venskaplege vitjingar i fleire land stutt tid etter frigjeringa i 1975.

Vi har også nådd dei fyrste positive resultat i økonomi, sosialstell, helsestell, kultur, utdanning, vitenskap og teknologi og andre konstruksjonsområde. Vi oppfylte med gode resultat 80 prosent av planen for kornproduksjonen i 1976 som var tre tonn per hektar. Dette har gjeve oss nok mat til å løysa problemet med å fø folket vårt. Jamt over er rismengda per hovud 312 kg. I 1977 er det mogeleg for oss å føra ut ti tusentals tonn med ris.

Når det gjeld prosjekta for å betra åkerlandet og vassstilsynet i landet vårt, byggja masserørsla for å løysa problemet med vassstilsyn fram i ein stor og staseleg målestokk i fyrste halvdel av 1977. Det vart bygt mange store reservoar. I alle sonene har kvar av dei ein lagringskapasitet på ein til to hundre millionar kubikk-meter. I regionane har mellomstore reservoar 50 til 60 millionar kubikk-meter vatn og i distrikta har små reservoar 5 til 10 millionar kubikk-meter vatn så vel som dike i alle storleikar på dusinvis med elvar. Dessutan har vi også grave kanalar og vatningsgrøfter i ei lengd på til saman fleire hundre kilometer. Desse prosjekta kan vatna rismarker på om lag fire hundre tusen hektar til alle årstider, regnfulle eller tørre.

Industri og handverk vitnar også om snøgg framgong då vi har tryggja og utvikla dei i Phnom Penh så vel som i sonene, regionane, distrikta og i kooperativa. Eit nettverk av store, mellomstore og små industri- og handverksverksemdar tek til å dukka opp over heile landet. Desse vil vi halda fram med å tryggja og utvikla. Vi har vore i stand til å løysa problemet med levemåten for folket fullgodt. Han betrar seg stendig etter som kornforråda vert sikra heilt for alle og helsetilhøva for folket vert betre og betre. I 1977, det fyrste året i fireårsplanen for å ryddja ut malaria, har vi alleie nådd 70 til 80 prosent av målsetjinga vår. Andre sjukdomar, særleg sjukdomar det gamle samfunnet har leiva, har også i grunnlaget vorte skaffa bort. Berre særlege stadeigne sjukdomar står att å kjempa imot. I Phnom Penh og i sonene, regionane, distrikta og kooperativa over heile landet er det sjukehus og farmasøytiske senter. Kvart kooperativ har eigen klinikk og apotek.

Frå rismarkane. Kampuchea er sjølberga med ris og kunne i 1977 føre ut titusentals tonn til utlandet.

VENSKAPEN KINA — KAMPUCHEA

Frå innhøstinga.

Jamt over er det for kvar hundre familie i kooperativa ein klinikk med 20 senger og tre helsearbeidarar med førebels opplæring og eit apotek med tre farmasøytar som lagar urtemedisin. Urtemedisinen vi lagar kan stetta 80 prosent av kva landet treng. Vi strevar for å utvikla og betra klinikk og apoteksystemet vårt snøggare. Vi legg vinn på å betra levkåra og helsa til folket vårt då vi vonar å auka folketalet frå 15 til 20 millionar i laupet av dei neste ti åra eller meir.

Vi har også nådd gode resultat på kultur og utdaningsområdet. Då landet vart frigjort i 1975, var 75 prosent av bøndene på landsbygda og 60 prosent av arbeidarane i byane analfabetar. No har vi kvitta oss med 80 til 90 prosent av analfabetismen. Vi held fram med arbeidsmålet å heva utdaningsnivået til folket snøgt for å setja dei i stand til å lesa, skriva og rekna. No arbeider folket vårt, særleg ti tusentals unge menn og kvinner, i dei mange slags greinene innan vitskap og teknologi. Dei studerer og tener samstundes produksjonsrørsla beinveges. Før 1975 steig ikkje talet på dei frå vårt eige land som i røynda arbeidde innan området vitskap og teknologi, over 500. I tillegg til dette har utdanning på det politiske området revolusjonær patriotisme og revolusjonær internasjonalisme, også hatt framgong. Folket vårt tek fast parti for dei fattige folka og den revolusjonære rørsla i verda. Vi skiljer klårt mellom venene og fiendane til landet og folket vårt så vel som venene

og fiendane til revolusjonen for nasjonal frigjering og frigjering av folka i verda. Sosiale lyte og den øydelagde kulturen, sedløyse, røvingar, lovbrøt og andre dekadente ovringar i tidsalderen til imperialismen, koloniveldet og andre utbytarklassar, har i grunnlaget vorte ryddja ut av den store masserørsla i landet vårt.

Samstundes har vi vidare nådd gode resultat også på det internasjonale området. Vi får fleire og fleire vener, nære og langt borte, på dei fem kontinenta, som i aukande mon skjønar revolusjonen vår og støttar oss. Vi vil alltid stå fast saman med folka i verda. Vi vil djervt verta verande i hopelaget til den alliansefrie rørsla.

Sigrane nemnd ovanfor provar klårt at det er god einskap og solidaritet innan rekkene til heile folket vårt og heile den revolusjonære hæren vår under den rette leiinga til Kampucheas Kommunistiske Parti. Revolusjonen vert ført av massene. Berre med ei stor og sameina revolusjonær masserørsla kan revolusjonen vinna siger. Utan ei revolusjonær masserørsla vil revolusjonen mislukkast. Hadde ikkje heile folket og den revolusjonære hæren i Kampuchea gjort revolusjon kraftig, sjølvstendig og med sjølvtilitt under leiinga til Kampucheas Kommunistiske Parti, hadde det ikkje vore mogeleg for oss å vinna slike framifrå gode resultat. Det hadde vore umogeleg for oss å verja og byggja opp landet vårt, løysa problemet med levebrød til folket eller vinna fagninga til utanlandske vener, nære eller langt borte. Sigerane våre vart

VENSKAPEN KINA – KAMPUCHEA

også vunne med alle slag støtte og hjelp frå folk over heile verda og frå venene våre på dei fem kontinenta. Vi ynskjer å nytta dette høvet til å syna høgtidsamt endå ein gong den sannaste og djupaste takksemnda vår.

Kameratar og vener. Under leiinga til dei to partia våre har folket i Kina og i Kampuchea styrkja og utvikla eit ærleg samarbeide med innbyrdes hjelp og ein stor militant einskap og ein sterk, broderleg, revolusjonær venskap grunnlagt på grunnsetningane ekte innbyrdes vyrdnad for herredøme og likskap. På den andre sida har samarbeidet vårt, den innbyrdes hjelpa, den store militante einskapen og den broderlege revolusjonære venskapen stått historiske prøver i den langdryge revolusjonære striden mot den sams fienden vår. Særleg har dei to partia, regjeringane og folka våre halde fast ved eit i grunnlaget eins og rett marxist-leninistisk synspunkt. Det er eit djupt broderleg, revolusjonært venskap mellom partia, regjeringane og folka i dei to landa våre. I landet vårt seier alltid vanlege bønder, «vi elsker dei som er venlege mot oss og vi hatar dei som er uvenlege. Revolusjonært venskap vert ikkje skipa av materielle ting. Reine og gjæve kjensler andsynes kvarandre åleine vert til ein fast og ævelang venskap. «Vi kampucheanarar har ein djup kjærleik for det broderlege folket i Kina. Gledene og sorgene til folket i Kina er gledene og sorgene våre. Sigerane til folket i Kina er sigerane våre. Vi har sett oss føre å arbeida hardt for å verna, grunnfesta og utvikla denne store militante einskapen og denne broderlege revolusjonære venskapen slik at dei kan vara i all tid.

I tidbolken til den revolusjonære krigen vår for nasjonal frigjering og etter frigjeringa av heile landet, fekk vi kampucheanarar heilhjarta, og vilkårslaus støtte og hjelp til alt frå formann Mao Tsetung, kamerat Chou En-lai, Sentralkomitéen til Kinas Kommunistiske Parti, regjeringa i Kina og folket som er våpenbrørne våre. No under leiinga til sentralkomitéen i Kinas Kommunistiske Parti med formann Hua Kuo-feng i spissen, har regjeringa og folket i Kina halde oppe den reine anden til proletar internasjonalisme, og halde fram med å gje oss vilkårslaus støtte og hjelp av ulike slag. Dette gjer det mogeleg for oss å stå på egne bein endå betre. Vi vil enda ein gong syna den djupe takksemnda vår for dette.

Kameratar og vener. Vitjinga til sendelaget til partiet og regjeringa i Demokratisk Kampuchea nett no syter for eit framifrå høve til å byta synspunkt mellom dei to partia våre om spørsmål som har sams interesse for partia og folka våre. Ho fell saman med den augneblinken då Kampuchear Kommunistiske Parti feirar 17-årsdagen sin og høgtideleg kunngjorde offentleg eksistensen sin etter å ha leia den strålende revolusjonen i Kampuchea fram til den store og historiske sigeren. Ho fell også saman med feiringa til det broderlege folket i Kina av dei storfelte gode resultatane til det 11. landsmøtet i Kinas Kommunistiske Parti og den høgtidelege feiringa av 28 års dagen for skipinga av den strålende folkerepublikken Kina. Dette er den fyrste nasjonaldagen etter at kamerat Hua Kuo-feng vart formann i sentralkomitéen til Kinas Kommunistiske Parti. Folket i Kina og Kampuchea høgtidar desse lukkelege høva saman og med den same revolusjonære byrgskapen.

Vi er overtydde om at stendige vitjingar av sendelaget til partiet i Kampuchea og regjeringa i Demokratisk Kampuchea vil grunnfesta og utvikla den store militante einskapen og revolusjonære broderlege venskapen mellom partia og folka i Kampuchea og Kina og får dei til stendig å utvikla seg og bløma i all tid på det heilaget grunnlaget til marxismen-leninismen og tankane til Mao Tsetung.

Med desse gripande kjenslene ber vi kameratane og venene våre å gje ein skål for den store militante einskapen og revolusjonære, broderlege venskapen mellom partia og folka i Kampuchea og Kina, for nye og større sigrar vunne av det storfelte Kinas Kommunistiske Parti og folket i Kina under rettleiing av den strålende lina til tankane til Mao Tsetung, for velstanden til folkerepublikken Kina, for helse og eit langt liv for formann Hua Kuo-feng, for helse til nestformann Yeh Chien-ying, for helse til nestformann Teng Hsiao-ping, for helse til nestformann Li Hsien-nien, for helse til nestformann Wang Tung-hsing, for helse til andre leiande kinesiske kameratar, for helse til leiarane av diplomatombode og konene deira til stades og for helse til alle kameratar til stades her.

VENSKAPEN KINA — KAMPUCHEA

Formann Hua Kuo-feng.

Hua Kuo-fengs tale for delegasjonen frå Kampuchea

Vi prentar her talen som Hua Kuo-feng, formann i Kinas Kommunistiske Parti, held på banketten til ære for delegasjonen frå Kampuchea som vitja landet i haust. Talen sto prenta i Peking Review nr. 41 og er

omsett av redaksjonen.

Vyrde kamerat Pol Pot, vyrde kameratar i det kampucheanske Partiet og i regjeringssendelaget, kameratar og vener.

VENSKAPEN KINA – KAMPUCHEA

Det gjev oss særleg glede og fagnad at kamerat Pol Pot, sekretær i Sentralkomitéen til Kampuchear Kommunistiske Parti og statsminister i regjeringa til Demokratisk Kampuchea, for fyrste gong i dag har kome i spissen for sendelaget frå Kampuchear Kommunistiske Parti og regjeringa i Kampuchea på ei offisiell, venskapleg vitjing etter innbyding frå sentralkomitéen til Kinas Kommunistiske Parti og den kinesiske regjeringa. Vitjinga Dykkar er eit storhende i sambandet mellom dei to partia og landa våre. På vegner av Kommunistpartiet, regjeringa og det kinesiske folket ynskjer eg å gje Dykk vårt varme velkomen og vår kameratslege helsing.

De har kome i høve 17 årsdagen for stiftinga av Kampuchear Kommunistiske Parti. 28 årsdagen for grunnlegginga av Folkerepublikken Kina. Vi er uvanleg glade for at våpenbrør over lang tid i dei to landa våre saman skal høgtida desse strålende festdagane.

Kampuchear Kommunistiske Parti er eit sterkt marxist-leninistisk parti. Stifta i flammane til ein revolusjonær strid, har det sameina den ålmenne marxist-leninistiske sanninga med den konkrete praksisen til den kampuchearske revolusjonen, makta den harde prøva til ein revolusjonær krig og vorte den sentrale krafta som har ført det kampuchearske folket fram til å gripa sigeren i revolusjonen. Det har stor vurnad i det kampuchearske folket.

Det kampuchearske folket og den revolusjonære hæren kjempa djervt under den korrekte leiinga til Kampuchear Kommunistiske Parti knuste heilt det reaksjonære styret til Lon Nol forræderklikken, tvinga USA-imperialismen ut av Kampuchea med å føra folkekrig og grunnla såleis den fyrste proletar-statsmakta i historia til Kampuchea der folket sjølv har vorte herrar over sin eigen lagnad. På grunn av dette gjorde det kampuchearske folket seg fri frå lagnaden å vera kua og utbyta av imperialismen og føydalis-

men. Denne store sigeren førte ikkje berre den kampuchearske revolusjonen fram til eit nytt historisk steg, men gav den revolusjonære striden til dei underkua nasjonane og folka verda over eit viktig tilskot.

Det kampuchearske folket er ikkje berre dugande i å knusa den gamle verda, men er også dugande i å byggja ei ny. Sidan frigjeringa har dei ført den uredde revolusjonære anden og den fine kampradisjonen deira frametter, halde fast ved grunnsetningane om sjølvstende og sjølvberging og nådd viktige gode resultat i striden for å tryggja sjølvstendet, herredømet over og heilskapen til landet deira, knusa øydeleggingsplanane til fiendar heime og i utlandet, grunnfesta proletardiktaturet og verja dei revolusjonære vinningane. Samstundes har det vorte gjort framsteg verd å merka seg med å lækja skadene frå krigen, reisa att og utvikla den nasjonale økonomien. Særskilt har dei lukkast gjennom å lita på eige strev og arbeida hardt og trottig, i den korte perioden på mindre enn to år, å utvikla jordbruksproduksjonen, byggja prosjekt til vern av åkerland og vatn og å løysa matproblemet. Det ein har nådd har mykje å seia. Regjeringa og folket i Kampuchea har djervt kjempa imot imperialismen, koloniveldet og overherredømet og støtta fast den revolusjonære striden til underkua nasjonar og folk, og såleis gjeve den rettvise striden til folka i verda og særleg til dei i landa i den tredje verda, avgjerande tilskot. Det kinesiske folket er som dykkar brør og våpenbrør, ovglade over dei strålende sigrane dykkar.

Den grunnleggjande årsaka til at folket i Kampuchea kunne vinna desse sigrane, er at det har eit sterkt marxist-leninistisk parti. Praksisen frå den revolusjonære striden til folket i Kampuchea gjev talande prov på at kva land som helst, stort eller lite, kan slå attende åtak frå stormakter, vinna fridom og gjera eit godt arbeid med å byggja opp att landet steg for steg dersom det berre lit på

Leiarar frå Kampuchea og Kina på feiringa av Kinas Nasjonal dag 1. oktober.

VENSKAPEN KINA – KAMPUCHEA

massane, held oppe grunnsetningane om sjølvstende og sjølvberging, held fast ved den væpna kampen og heile tida gjer framsteg med å oppsummera røynslene. Vi vonar inderleg og trur at folket i Kampuchea under leing av Kommunistpartiet og regjeringa i Kampuchea, vil nå nye og endå større gode resultat i den sosialistiske revolusjonen og sosialistiske bygginga deira i framtida.

Kameratar og vener, Kina og Kampuchea er begge sosialistiske utviklingsland som tilhøyrer den tredje verda. Dei står alltid saman med andre land og folk i den tredje verda i striden mot imperialismen og overherredøme. Dei to partia våre, dei to landa og dei to folka har smidd ein djup revolusjonær venskap og ein militant einskap i dei langdryge kampane deira. Denne venskapen og denne einskapen er grunnlagt på marxismen-leninismen og proletarisk internasjonalisme. Vi samhugast med, kveikjer og støttar alltid kvarandre. Då den store leiaren og læremeisteren vår formann Mao og den vyrde og elska statsminister Chou endå var hjå oss, synte dei stor omsorg for utviklinga til den revolusjonære striden til det kampucheariske folket og for styrkinga av det kinesisk-kampucheariske venskapet. Vi kinesarar ser alltid på den revolusjonære striden til folket i Kampuchea som ei sterk støtte for oss. Vi vil aldri gløyma at partiet og folket i Kampuchea den mørke stunda vi mista den store leiaren og læremeisteren vår, formann Mao, uttrykte deira største samhugnad, tok del i sorga vår og slutta seg til sorga vår. Heller ikkje vil vi gløyma at partiet og folket i Kampuchea gav deira ærlege støtte og varme gratulasjonar og slutta seg til oss da vi hadde vunnet over og knust «firerbanden» Wang Hung-wen, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan. Då det 11. partilandsmøtet vårt vart halde, sende de oss eit oppglødd gratulasjonstelegram. Vi ynskjer endå ein gong å takka Dykk djupt for alt dette. Det kinesiske og det kampucheariske folket er nære våpenbrøyr og brøyr som tek del i velferda til kvarandre, og venskapet vårt har stått prøva. Vi er sikre på at stendige vitjingar til Kina av partiet i Kampuchea og regjeringssendelaget vil føra det venskaplege sambandet og samarbeidet mellom dei to partia og landa våre fram til eit nytt steg og at den revolusjonære venskapen og den militante einskapen vår vil veksa i styrke og utvikla seg utan stans.

Kameratar og vener, nett no er den internasjonale stoda frami-frå. Den revolusjonære striden til det internasjonale proletariatet, frigjeringskampane til dei underkua folka og nasjonane og dei revolusjonære masserørslene i fleire land held ved å sprengja seg fram. Dei talrike landa i den tredje verda spelar ei aukande viktig rolle i internasjonale saker. Supermaktene har vidare avslørt dei aggressive og ekspansjonistiske draga sine. Røynda provar til fulle at den internasjonale stoda er til bate for folka i alle land og ikkje til bate for supermaktene.

Men medan faktorane som tyder på revolusjon held fram å veksa, veks også dei som tyder på krig openbert. Begge supermaktene ynskjer å herska over verda, og dei strir mot kvarandre over alt. Tevlinga deira vil føra til ein stor brann ein dag. Dette er ikkje bunde til kva menneska vil. Så lenge folka i alle land styrkjer vaksenda deira og fører ein samla strid, kan dei styrta krigsplanane til supermaktene, hindra dei å spreia seg utetter og drya ut krigsutbrotet. I fall supermaktene skulle starta ein verdskrig, vil dei finna seg i den heldige stoda at dei er budde. Det er vår faste overtyding at «folket, og folket aleine er drivkrafta i å skapa verdshistoria. Sigeren tilhøyrer utan tvil folka i verda.»

Kameratar og vener, Kina er no ved ein viktig augneblink i historia då vi fører saka til revolusjonen inn i framtida og sprenger fram den revolusjonære saka føregangarane våre har broti veg for. Rettllia av lina frå det II. landsmøtet til Kinas Kommunistiske Parti, medan vi held den mektige fana til formann Mao høgt, arbeider heile partiet vårt, heile hæren og folk med ulik nasjonalitet hardt for å opppfylla det strategiske vedtaket i sentral-

komitéen til partiet om å gripa klassekampen som nykellekken og få i stand stor orden over heile landet. I internasjonale saker sluttar vi oss til det strategiske omgrepet til formann Mao om oppdelinga i tre verder, held oppe proletar internasjonalisme, og sett i verk med fast hand den revolusjonære lina til formann Mao i utanlandssaker gjennom å halda fram med å fremja utviklinga til den internasjonale stoda i ei lei til bate for folket i Kina og folka i verda, og fører striden mot overherredømet til supermaktene fram til siste slutt. Vi vil i sanning møta mange fleire vanskar. Men vi vil visseleg halda fram å fremja saka til landet vårt med sosialistisk revolusjon og sosialistisk bygging med siger.

Til slutt ynskjer vi partiet i Kampuchea og regjeringssendelaget leia av kamerat Pol Pot ei heilt opp vellukka vitjing i Kina.

Eg vil gjera framlegg om ein skål for den militante venskapen og den revolusjonære einskapen til dei to partia, landa og folket i Kina og Kampuchea, for 17-årsdagen for skipinga av Kampucheariske Kommunistiske Parti, for velstanden til Demokratisk Kampuchea, for helse og eit langt liv for kamerat Pol Pot, for helse til alle leiande kameratar i partiet i Kampuchea og regjeringssendelaget, for helse til leiarane av diplomatombod og konene deira til stades her og for helse til alle kameratar og vener til stades.

KJØP OG LES:

dokumenter fra

Kinas Kommunistiske Partis 11. nasjonale kongress

12. - 18. august - 1977

中国共产党第十一次全国代表大会

Bestil fra Forlaget Oktober

Kr. 29,50.

To sitater av Mao Tsetung

Vi trykker her to korte artikler av Mao Tsetung som tidligere ikke har vært publisert. Redaksjonen har oversatt artiklene fra Peking Review nr. 37/38—1977.

Mao Tsetung.

Stri for å lære av hverandre, hold dere ikke til den opptråkka stien og vær ikke sjøltilfredse

13. desember 1963

Her er en rapport som er utarbeidd av kameratene Li Jui-shan og Hua Kuo-feng fra partikomiteen for Hunan-provinsen den 6. november 1963, om besøket deres i Kwangtung-provinsen for å se på framgangen i jordbruksproduksjonen der. Instruksjoner som er skrevet av partikomiteen for Hunan-provinsen, datert 7. desember 1963, følger med som vedlegg til rapporten. Dere oppfordres til å studere dem. Sentralkomiteen mener at dette er ei fin innstilling og en fin metode for å lære beskjedent av de gode erfaringene til andre provinser, byprovinser og distrikter og at det er en viktig måte for å fremme det økonomiske, politiske, ideologiske, kulturelle og militære arbeidet og partiarbeidet vårt. Noen kamerater holder seg til den opptråkka stien, er innbilske og sjøltilfredse, har ikke en analytisk tilnærmingssåte til arbeidet i sitt eget område i samsvar med marxistisk dialektikk (dvs. at ett deler seg i to, i mangler og feil så vel som fortjenester), men legger bare merke til fortjenestene og ikke manglene og feilene. De tar med glede mot ros, men ikke kritikk. De viser liten interesse for å ordne det slik at dyktige kadrer på høyt og mellomnivå kan få studere beskjedent og alvorlig det som blir gjort i andre provinser, byprovinser, distrikter eller enheter for å innføre forbedringer ved å ta i

bruk det de har funnet ut i sin egen provins, byprovins, distrikt eller enhet. De ser aldri lenger enn til den lille verdenen som er deres eget område eller enhet og greier ikke se utover den og legge merke til en annen verden enn sin egen. Dette er reint lokalpatriotisk hovmod. De viser fram bare det som er bra og ikke det som er dårlig til utenlandske gjester, kamerater fra andre deler av landet eller kamerater som er sendt til området deres av de sentrale myndighetene. De forteller disse gjestene bare om fortjenestene og ikke om manglene og feilene, og om det blir tatt opp i det hele tatt, går de ikke grundig inn på det, men skyver det skjodesløst til side med et par ord. Gang på gang har sentralkomiteen gjort kameratene våre oppmerksomme på dette problemet og hevda at en kommunist må tilegne seg den marxistisk dialektiske forestillinga at ett deler seg i to når det gjelder fortjeneste og mangler, sannhet og falskhet. Alt, (økonomisk, politisk, ideologisk, kulturelt og militært arbeid og partiarbeid osv.) uten unntak, utvikler seg som en prosess. Og alle prosesser utvikler seg gjennom forbindelsen og den gjensidige kampen mellom de to motsatte sidene i dem. Dette burde være ABC for en marxist. Men det er mange kamerater på sentralt og lokalt plan som sjelden tenker og arbeider samvittighets-

TO SITATER AV MAO TSETUNG

fullt i samsvar med dette synspunktet. Det er vanskelig for dem å riste av seg den tilvante metafysiske tenkemåten sin. Med metafysikk mener vi å nekte for motsetningenes enhet og kampen mellom motsetninger i ting (metoden med at ett deler seg i to), å nekte for den sannheten at to motsatte ting som står i motsetning til hverandre ofte kan omforme seg til hverandre og bli til sin motsetning under bestemte vilkår. Metafysikk kommer også til uttrykk i det følgende — å holde seg til den opptråkka stien, å være innbilsk og sjøltilfreds, å bare legge merke til bedrifter og ikke mangler, å ta imot ros med glede, men ikke kritikk, å være uvillige til å kritisere seg sjøl (å bruke metoden med at ett deler seg i to på seg sjøl) og, enda verre, å være redd for å bli kritisert av andre. Blant de mange ministeriene under sentralregjeringa er det åpenbart flere som har gjort det bedre og som har en bedre arbeidsstil, for eksempel ministeriet for oljeindustrien. Likevel viser andre ministerier rett og slett ingen interesse og har aldri brydd seg med å besøke dem, studere erfaringene deres og lære av dem. Av de ulike enhetene under et ministerium er det åpenbart at det fins mange fabrikker og gruver, bedrifter, foretak og vitenskapelige forskningsinstitusjoner, og personell på slike steder som har gjort en god jobb. Likevel er ikke ledelsen for ministeriet i stand til å oppmuntre folk til å lære av dem, på grunn av sin egen uvitenhet. Kamerater, når sentralkomiteen her snakker om kamerater som gjør feil ved å ligge under for metafysikk, viser det bare til noen kamerater, ikke til alle. Likevel må det påpekes at et stort antall bra kamerater blir holdt tilbake av de kameratene som sitter i høye stillinger med feite inntekter og lever flott, som er innbilske og sjøltilfredse og svært godt fornøyde med å holde seg til den opptråkka stien, og som er hen-

falne til borgerlig metafysikk. Med andre ord, disse bra kameratene blir holdt tilbake av byråkratene. Denne situasjonen må endres straks. Vi må gi kameratslige råd og kritikk til alle kamerater som avviser den dialektiske og analytiske metoden til marxismen og ikke beskjedent og samvittighetsfullt analyserer enten sitt eget lokale sted, sin egen enhet og seg sjøl, eller andre lokale steder, sin egen enhet og seg sjøl, eller andre lokale steder, andre enheter og andre mennesker, for å få i stand ei endring i denne uønska situasjonen. Vi må gjøre det til en vane å lære av de gode erfaringene, den gode stilen og de gode metodene til andre ministerier, provinser, byprovinser, distrikter og enheter. Dette er et viktig spørsmål som dere oppfordres til å drøfte. Seinere vil sentralkomiteen også ta opp dette på arbeidskonferansene og plenums møtene sine. Partikomiteen for Hunan-provinsen gjorde temmelig lenge ikke noe forsøk på undersøkelser og studier og sendte ut en drøss med subjektivistiske direktiver til de lavere plana. Den banka mange ting inn i hodet på dem, men fikk lite virkelige opplysninger tilbake. Slik fjerna den seg fra massene og skapte svære vansker for seg sjøl. Fra 1961 og utover kom det til ei endring i arbeidet til partikomiteen og tingene tok seg opp raskt. Likevel mente den at den fortsatt lå langt etter Kwangtung og Shanghai. Derfor organiserte den to undersøkelsesgrupper sammensatt av et stort antall kadrer fra provins-, prefektur- og fylkesplan, og kadrer fra landsbygda og byene i provinsen, og sendte dem til Kwangtung og Shanghai på studieturer. Vennligst prøv å undersøke om dere kan gjøre det samme. Sentralkomiteen mener at det kan og må gjøres. Vær snill å melde fra dersom dere mener noe annet.

Mao Tsetung.

Til spørsmålet om imperialismen og alle reaksjonære er virkelige tigrer

1. desember 1958

Mao Tsetung

Her vil jeg gjerne svare på spørsmålet om imperialismen og alle reaksjonære er virkelige tigrer eller ikke. Svaret er at de er virkelige tigrer og papirtigrer på samme tid, de er i ferd med å bli forandra fra virkelige til papirtigrer. Forandring betyr omforming. Virkelige tigrer blir omforma til papirtigrer, til sin motsetning. Dette gjelder for alle ting og er ikke sant bare om samfunnsmessige foreteelser. Jeg svarte på dette spørsmålet for flere år sia: Forakt fienden strategisk og ta hensyn til han fullt ut taktisk. Men hvorfor skal en ta hensyn til han fullt ut om han ikke er en virkelig tiger? Det fins tydeligvis fortsatt folk som ikke forstår poenget, og derfor må vi forklare det nøyere.

Akkurat som det ikke fins en eneste ting i verden som ikke har en tosidig karakter (dette er loven om motsetningenes enhet), så har imperialismen og alle reaksjonære en tosidig karakter — de er virkelige tigrer og papirtigrer på samme tid. I fortida, før de vant statsmakta, og ei stund etter det, var slaveeierklassen, den føydale godseierklassen og borgerskapet livskraftige, revolusjonære og framskrittvennlige. De var virkelige tigrer. Men etter som tida gikk endra disse herskerklassene seg steg for steg til det motsatte. De forandra seg til reaksjonære, forandra seg til bakstreverske mennesker, forandra seg til papirtigrer. Dette skjedde fordi motsetningene deres — slaveklassen, bondeklassen og proletariatet — gradvis vokste i styrke og kjempa stadig voldsommere mot dem. Og til slutt blei disse klassene styrta, eller så vil de bli styrta, av folket. De reaksjonære, bakstreverske, råtnende klassene beholdt denne tosidige karakteren sjøl når de sto overfor den endelige, avgjørende kampen som folket førte mot dem. På den ene sida var de virkelige tigrer. De fortærte mennesker, fortærte mennesker i millioner og titalls millioner. Saka til folkets kamp gjennomgikk tider med vansker og motgang og det var mange kroker og omveger på vegen. Det tok det kinesiske folket mer enn hundre år og kosta titalls millioner liv å ødelegge styret til imperialismen, føydalismen og byråkratkapitalismen i Kina, før seieren i 1949. Se! Var de ikke levende tigrer, jerntigrer, virkelige tigrer? Men på den andre sida forandra de seg til slutt til papirtigrer, døde tigrer, oste-massetigrer. Dette er historiske kjensgjerninger. Har ikke folk sett eller hørt om disse kjensgjerningene? Det har vært tusenvis og titusenvise av dem! Tusenvis og titusenvise! Derfor, når vi ser på den innerste kjerna, når vi ser dem fra en langsiktig synsvinkel, fra en strategisk synsvinkel, må vi se på imperialismen og alle reaksjonære som det de virkelig er — papirtigrer. Det er dette vi må bygge den strategiske tenkinga vår på. Men de er også levende tigrer, jerntigrer, virkelige tigrer, de kan fortære mennesker. Det er dette vi må bygge den taktiske tenkinga vår på. Dette gjelder for kampen mot naturen så vel som for kampen mot klassefienden. Både det 40-punkts 12-årsprogrammet for utviklinga av jordbruket og 12-årsprogrammet for utviklinga av vitenskapen som vi offentliggjorde i 1956, tar utgangspunkt i dette grunnbegrepet i marxismen, forestillinga om motsetningenes enhet, det vil si, forestillinga om den tosidige karakteren til utviklinga av universet, forestillinga om den tosidige karakteren til utviklinga av ting, forestillinga om at en ting uvegerlig vil gi seg uttrykk i en prosess og at alle prosesser uten unntak har en tosidig karakter. På den ene sida må vi

ta lett på disse kampene, det er enkelt å ta seg av dem, de er ikke store problemet, det er ikke noe å være bekymra for, og vi kommer helt sikkert til å oppnå framgang og vinne seier. På den andre sida må vi ta dem alvorlig, det er ikke så lett å ta seg av dem, de gir oss litt av et problem og vi må ikke behandle dem skjødesløst, og vi kan ikke vinne uten hardt arbeid og innsatsfylt kamp. Frykt og fryktløshet faller inn under loven om motsetningenes enhet. En fullstendig fryktløs person, en sorgløs type uten ei eneste bekymring finnes ikke på jorda. Bekymringene følger mennesket fra fødselen. Studenter er bekymra for eksamen og barn er bekymra for at foreldra har forkjærlighet for brødrene eller søstrene deres. Dessuten fins det tallrike motganger og ulykker, skavanker og sjukdommer, det å ha 41 i feber og andre uhell, slik det kommer til uttrykk i ordtaket: «I naturen er det uventa stormer og i livet uforutseelige omskiftelser», og så videre og så videre. Det er langt flere av de vanskene vi møter i klassekampen og i kampen mot naturen. Men bortsett fra feiginger og de opportunistiske herrnene, setter folk flest, og først og fremst proletariatet og kommunistene, bestandig optimisme og forakt for vanskene i første rekke. Og først da tar de fullt ut omsyn til ting, til hvert stykke arbeid, til vitenskapelig forskning, analyserer alle de motsatte sidene i ting, fordjuper seg i dem og kommer fram til forståelse av lovene for utviklinga av naturen og samfunnet. Da vil det bli mulig å gripe disse lovene og stå forholdsvis fritt til å bruke dem til å løse de problemene vi står overfor etter tur, til å ta oss av motsigelser og gjennomføre oppgavene våre slik at det som går tregt kan forandres til å gå lett, at virkelige tigrer omformes til papirtigrer, at det lavere trinnet i en revolusjon omformes til det høyere trinnet, den demokratiske revolusjonen til den sosialistiske revolusjonen, sosialistisk eie av fellesskapet til sosialistisk eie av hele folket, sosialistisk eie av hele folket til kommunistisk eie av hele folket, en årlig produksjon av flere millioner tonn stål til titalls millioner tonn eller tilmed flere hundre millioner tonn stål, og ei avkastning på over ett hundre eller flere hundre kattier korn pr. *mou* til flere tusen eller tilmed titusener kattier korn pr. *mou*. Kamerater, det er vår oppgave å framkalle disse forandringene. Kamerater, mulighet og virkelighet er to ting og de er to motsetninger i en eneste enhet. Falske muligheter og ekte muligheter er også to ting og to motsetninger i en eneste enhet. Vi må være kaldblodige og samtidig varmblodige, dette er også to motsetninger i en eneste enhet. Stigende begeistring betyr varmblodighet og vitenskapelig analyse kaldblodighet. Nå er noen mennesker i landet vårt litt for varmblodige. De er ikke stemt for å tillate en avkjølningsperiode, uvillige til å analysere og helt for varmblodighet. Kamerater, dette er ikke ei god innstilling for folk i ledende stillinger og de kan snuble og falle. Disse personene bør legge vekt på å kjøle seg ned. Noen andre foretrekker kaldblodighet framfor varmblodighet. De liker ikke enkelte av de tingene som foregår og greier ikke å holde tritt med dem. De som har ei vente- og-se-innstilling og de som ønsker å gjøre opp med motstanderne sine med tida hører til denne gruppa. Når det gjelder disse menneskene, må vi gjøre dem gradvis mer varmblodige.

CP (m-l) STIFTA:

Det kommunistiske partiet er gjenreist i USA

Den 3. juni 1977 skjedde en begivenhet som er av stor betydning for arbeiderklassen og folkene i hele verden: Det kommunistiske partiet ble gjenreist i USA. Communist Party (marxist-leninist) ble stifta etter flere års partibyggende arbeid. Vi trykker her et utdrag fra beretninga som partiets formann Michael Klonsky la fram på stiftelseskongressen. Utdraget er oversatt av redaksjonen.

NED MED DE TO SUPERMAKTENE, BYGG PROLETARISK INTERNASJONALISME

Kampen som proletariatet og dets allierte i USA fører, kan ikke sees som noe adskilt fra kampen som føres over hele verden mot imperialismen og sosialimperialismen.

Vi lever i imperialismens og den proletariske revolusjonens tidsalder. På tross av at mange endringer har funnet sted siden begynnelsen av denne perioden, så gjelder de grunnleggende prinsippene i marxismen-leninismen like fullt.

Ved siden av Sovjetunionen står De Forente Stater i dag som en av de to imperialistiske supermaktene som er de største internasjonale undertrykkere og utbyttere. Sammen utgjør de hovedfienden til folkene, nasjonene og landa i verden. Rivaliseringa mellom de to supermaktene er kilden til en ny verdenskrig.

Den nåværende internasjonale situasjonen er prega av stor uorden. Dette er en god ting for verdens folk. Situasjonen er gunstig for revolusjonær kamp, fordi den gjen-speiler at imperialismens grep svekkes og at de anti-imperialistiske kreftene vokser.

Bevegelsene i de undertrykte nasjonene, landa og folkene har skapt nye og større revolusjonære framtidsutsikter. Landa ønskr uavhengighet, nasjonene ønsker frigjøring og folkene ønsker revolusjon. Denne utviklinga representerer en historisk kraft som ikke lar seg stoppe. Samtidig øker faren for en ny imperialistisk verdenskrig mellom de to imperialistiske supermaktene raskt. Faktorene øker både for krig og revolusjon.

Arbeiderklassen i USA må forene seg fast med det internasjonale proletariatet, med verdens undertrykte folk og nasjoner og med alle land som blir utsatt for aggresjon, ødeleggelse, kontroll eller tyrannisering fra imperialismen eller sosialimperialismen, for å danne en breiest mulig enhetsfront mot imperialismen, spesielt mot de to supermaktene.

Et svært viktig trekk ved den internasjonale situasjonen i dag er eksistensen av tre hovedområder, eller tre verdner. De to imperialistiske supermaktene USA og Sovjet utgjør den første verden. Den tredje verden består av utviklingslanda i Afrika, Asia, Latin-Amerika og andre steder. Den andre verden ligger imellom den første og den tredje verden. Den be-

står i hovedsak av landa i Europa, dessuten Japan, Canada, Australia og andre mindre imperialistland.

Folkene i den tredje verden utgjør storparten av verdens befolkning. De har vært hardest ramma av imperialismen og sosialimperialismen. Det skjer en mektig reisning i den tredje verden, idet disse landa kjemper en besluttet kamp mot imperialisme, kolonialisme og supermaktshegemoni. Den veldige seieren som de indokinesiske folkene vant over USA-imperialismen, var en mektig inspirasjon for verdens folk, spesielt for de nasjonale frigjøringsbevegelsene i den tredje verden.

Kampen som landa i den tredje verden fører for å forsvare sjølråderetten og den politiske og økonomiske uavhengigheten, og særlig kampen for å vinne kontroll over sine egne ressurser, tvinger fram en ny økonomisk ordning i verden. I dag er den tredje verden hovedkrafta i kampen mot imperia-

lismen, kolonialismen og supermaktshegemoni.

CP(m-l) støtter bestemt det heltmodige afrikanske folket i deres kamp mot rasisme, apartheid og settlerregimene i Zimbabwe, Namibia og Azania. Vårt parti står fast ved palestinerne og de arabiske folkene side mot sionismen. Vi støtter palestinerne kamp for å vinne tilbake sitt hjemland og sine nasjonale rettigheter. Vi støtter de voksende uavhengighetsbevegelsene i landa som er dominert av USA-imperialismen, spesielt i Puerto Rico.

Vårt parti støtter kampene i den tredje verden for uavhengighet, nasjonal frigjøring og sosialisme. Vi støtter den voksende tendensen til enhet mellom landa i den tredje verden. CP(m-l) påtar seg, som proletariatets parti i en av supermaktene, et spesielt ansvar for å yte direkte hjelp og støtte til landa og folkene i den tredje verden, spesielt de som blir dominert, trua eller tyrannisert av USA-imperialismen.

Samtidig som landa i den andre verden utbytter og undertrykker sin egen arbeiderklasse og arbeidende masser, såvel som landa i den tredje verden, blir de også utsatt for undertrykking, utbytting, kontroll og aggresjon fra supermaktenes side. Derfor gir vi ikke bare vår helhjertede støtte og hjelp til proletariatet og de undertrykte massene i den andre verden i kampen mot deres eget borger-skap og for sosialismen. Vi støtter også disse landa når de tar skritt for å forene seg med hverandre og med den tredje verden for å bekjempe supermaktenes hegemoni.

Sjøl om CP(m-l) støtter den andre og tredje verdens kamp mot supermaktene, så blander vi aldri sammen våre prinsipper med kapitalistenes og føydalistenes ideologi i disse landa. Vi går imot alle former for utbytting, undertrykking og kuing av patriotiske, demokratiske eller marxist-leninistiske krefter fra borgerskapet og de reaksjonære kreftene i alle land og vi bekjemper all imperialisme.

Mens USA-imperialismen var den dominerende imperialismakta i verden inntil nederlaget i Indokina, så er den nå i tilbakegang. Overalt hvor USA blir kasta ut hoveddøra, prøver Sovjet å snike seg inn bakdøra.

Sovjetunionen i dag er den mektigste militærmakta som historia har sett, væpna til tenene og rusta til krig. Denne krigslystne oppkomlingen er den viktigste kilden til en ny verdenskrig.

Et grunnleggende trekk ved imperialismen er den stadig pågående striden mellom «stør-makter» for å dominere verden, noe som uunngåelig fører til imperialistiske kriger. Den eneste måten å forhindre imperialistiske kriger på er å styrte hele det imperialistiske systemet.

I dag må USA og Sovjet føre en kamp på liv og død, fordi begge streber etter verdenshegemoni. Rivaliseringa og den ujamne utviklinga mellom supermaktene må med nødvendighet føre til krig for å dele opp verden på nytt.

Sjøl om denne krigen ikke nødvendigvis kommer umiddelbart, og på tross av supermaktenes prat om avspenning, så er krigen uunngåelig. Rivaliseringa mellom supermaktene gjelder alle deler av verden, men brennpunktet ligger i Europa. Begge supermaktene forsterker stadig krigsforberedelsene sine. Faren for ny verdenskrig øker og verdens folk må forberede seg.

Partiet går bestemt imot krigsforberedelsene til de to

supermaktene og slåss resolutt imot dem. Vi går imot denne krigen, men vi er ikke redde for den. En slik imperialistisk krig vil skjerpe alle motsigelsene i alle land, og skape enda gunstiger betingelser for revolusjon. Vår linje er å vende denne urettferdige imperialistiske krigen til en revolusjonær borgerkrig som skal styrte USA-imperialismen.

Sovjetunioen var en gang den første sosialistiske statens stolte hjemland. Men i dag har de moderne revisjonistene tatt statsmakta, fullstendig gjeninnført kapitalismen og oppretta et fascistisk diktatur av Hitler-typen.

Sovjetunionen er ikke bare en imperialistisk supermakt, den er også sentrum for den moderne revisjonismen, som er den viktigste sosiale støtten for imperialismen i den internasjonale arbeiderbevegelsen. Sovjetunionen, som utøver sin aggresjon under sosialismens falske banner, er den farligste av de to supermaktene. Samtidig som vi bekjemper begge supermaktene som del av den verdensomspennende kampen mot imperialismen, så må vi rette hovedslaget mot Sovjets sosialimperialisme.

Ved siden av å bekjempe Sovjetunionen som den moderne revisjonismens sentrum, så

slåss vi mot revisjonismen overalt i verden hvor den stikker det stygge hodet sitt opp. Vårt parti støtter aktivt opp om arbeiderklassens internasjonale kamp for å knuse den moderne revisjonismen, for å styrke de allerede eksisterende ekte anti-revisjonistiske kommunistpartiene, og for å danne nye kommunistpartier rundt omkring i verden.

CP(m-l)s generallinje er grunnlagt på den proletariske internasjonalsismen. Vårt parti er en avdeling av det internasjonale proletariatet. Det står skulder til skulder med arbeiderne i alle land som har felles skjebne og felles mål.

Vi forsvarer og støtter Kina, Albania og alle sosialistiske land, og vi forener oss med alle ekte marxist-leninistiske partier og organisasjoner i verden på marxismen-leninismens grunn, og i opposisjon til revisjonismen. Vi har forbindelser med dei marxist-leninistiske partiene og organisasjonene ut fra prinsippene om uavhengighet, likeverd, gjensidig respekt, brorskap og internasjonalistisk samarbeid. Vi kjemper den samme kampen, for avskaffing av et system der menneske utbytter menneske, for virkeliggjøring av kommunismen og frihet for hele menneskeheten.

Formann i CP(m-l) Michael Klonsky taler til en konferanse som ble arrangert i april for å styrke ukeavisa «Call».

**Pål Steigans tale etter delega-
Kina februar 1977:**

***Seieren over «firerbanden»
— en seier for proletariats
diktatur***

Hua Kuo-feng og Pål Steigan.

sjonsbesøk i

Vi trykker her talen som formannen i AKP(m-l), Pål Steigan, holdt på festmøtet for partiets fire-årsjubileum i Oslo 18. februar 1977. Han var akkurat kommet hjem fra et delegasjonsbesøk som AKP(m-l) hadde i Kina etter invitasjon fra KKP. Mye av talen tar opp kampen mot «firerbanden» som da pågikk for fullt i Kina. Det er første gang denne talen trykkes.

Kamerater!

For noen få dager sia så det ut til at jeg ikke skulle rekke tilbake fra besøket i Kina før dette møtet, derfor har vi fått en annen kamerat til å holde hovedtalen. Når jeg likevel rakk å komme på feiringa av partiets fire-årsjubileum er det sjølsagt en stor glede for meg å kunne gi dere en kort rapport om besøket fra delegasjonen fra AKP(m-l) til Kina.

Først av alt vil jeg slå fast at besøket var en fullstendig suksess. Kinas Kommunistiske Parti og AKP(m-l) står på en felles plattform og vi støtter hverandre gjensidig.

Forbindelsene mellom Kinas Kommunistiske Parti og den norske ml-bevegelsen blei oppretta i 1970 da formann Mao og kamerat Chou En-lai møtte en delegasjon fra SUF(m-l) i Norge. De ga oss den gangen ei kraftig oppmuntring, og ved et seinere høve da vårt parti hadde en delegasjon i Kina sendte kamerat Chou En-lai en personlig hilsen til delegasjonen. Den hjertelige mottakelsen vi fikk i Kina også denne gangen og kamerat Hua Kuo-fengs store interesse for vårt partis arbeid er derfor ei oppfølging av det sterke internasjonalistiske vennskapet som har eksistert mellom Kinas Kommunistiske Parti og den norske ml-bevegelsen i årevis. Dette vennskapet er blitt herda gjennom våre felles kamper mot imperialismen, sosialimperialismen, den moderne revisjonismen og all annen reaksjon. Dette vennskapet er også et uttrykk for vennskapet mellom det norske og det kinesiske folket, og det er ei sterk støtte for den proletariske revolusjonen i Norge. I alle de vanskelige kampene vi står overfor, mot det norske borgerskapet, mot de to supermaktene Sovjet og USA og alle andre kamper *mot* imperialismen og *for* revolusjon, kan vi være helt sikre på at vi har ei pålidelig støtte i Kinas Kommunistiske Parti.

Kamerater!

Borgerskapet og revisjonistene har slått mange rekorder i sine Kina-fiendtlige skrivelser i det siste. Seinst i dagens nummer av Aftenposten har Per Egil Hegge en artikkel om at Hua Kuo-feng bryter med formann Maos linje. Akkurat det samme hevder revisjonistene i SV og trotskist-revisjonistene i det såkalte «KUL» og «KAF». Alle disse borgerlige bladsmørerne hevder at «firerbanden» var de virkelige marxist-leninistene i Kina. Allerede denne tverrborgerlige enheten skulle være nok til at klassebevisste folk kjente igjen den reaksjonære bukkefoten. Men hva er realitetene i dagens Kina.

«Firerbanden» var innbitte motstandere av planen for den sosialistiske oppbygginga i Kina, som blei vedtatt på forslag fra Mao og Chou En-lai på den 10. partikongressen i 1973. Vi traff arbeidere på kinesiske fabrikker der «firerbanden» hadde hatt makta fram til oktober i fjor. De fortalte om at de hadde fått ordre fra «firerbanden» om å sabotere produksjonen, slik at det skulle bli kaos i landets økonomi. «Firerbanden» hadde stor makt

over propaganda-apparatet. Den makta brukte de til sabotere propaganda for femårsplanen. Den som tviler på at det er slik kan undersøke det sjøl ved å se på offentlig kinesisk materiale i tida før «firerbanden» blei knust. Det sentralkomiteen under ledelse av kamerat Hua gjør, er ikke slik Per Egil Hegge og revisjonistene hevder, å endre kursen til Mao. Det de gjør er å sikre at denne kursen blir fulgt frigjort for «firerbandens» sabotasje.

«Firerbanden» dreiv storstilt propaganda for seg sjøl som «helte» fra kulturrevolusjonen». Dette blir gulpa opp igjen av Hegge og KULs Harald Berntsen. Men hvem leda kulturrevolusjonen? Det var først og fremst Mao og dernest kamerat Chou. Gang på gang måtte disse to kameratene gripe inn mot karrierister og reaksjonære som forsøkte å bruke kulturrevolusjonen til å svinge seg opp. Formann Mao kritiserte skarpt de anarkistiske og reaksjonære parolene som «firerbanden» kjørte fram i opposisjon til partilinja under kulturrevolusjonen. Chiang Ching stilte parolen «Angrip med argumenter, forsvar dere med vold.» Dette sto i direkte motstrid til formann Maos linje om å bruke argumenter og overbevisning. Chang Chun-chiao og Yao Wen-yuan, to andre medlemmer av «firerbanden», fikk skarp kritikk fra Mao for sin parole om den såkalte Shanghai-kommunen i 1967. Det var ei anarkistisk linje for å oppløse Kina i en føderasjon av kommuner, og dermed undergrave proletariatets diktatur. Alle som vil undersøke kan finne ut at den Shanghai-kommunen som Chang Chun-chiao så stolt proklamerte i januar 1967 blei nedlagt i februar samme år og erstatta med en revolusjonær komite, etter uttrykkelig direktiv fra formann Mao.

Da formann Mao døde delte «firerbanden» ut våpen til arbeidsmilitisen i Shanghai og ba den holde seg klar til kamp. Chang Chun-chiaos anarkistparole i 1967 blei til forsøk på kontrarevolusjon i 1976.

«Firerbanden» har skrivi tusener av spaltemeter om Chiang Ching som «føreren» for revolusjonen innen kulturen og kunsten. Men det var formann Mao som skapte programmet for den sosialistiske kunsten i Kina. Det var også han som tok initiativet til å revolusjonere Peking-operaen flere år før Chiang Ching viste seg i det politiske livet. Hun derimot utforma alt i 1966 et program for kulturen og kunsten som er et sleipt og fordekt angrep på formann Maos linje. Hun tar avstand fra den utenlandske revolusjonære kulturen, den revolusjonære kinesiske kulturen i 30-åra, og meste-parten av det som var skapt i Kina før kulturrevolusjonen. I praksis viste det seg ved at hun nedla forbud mot slike revolusjonære kunstverker som filmen «Østen er rød» og forfulgte kunstnere som ikke ville bøye seg for hennes diktat. Særlig rasende var hun på kunstverker som hylla den lange marsjen eller som hadde fått positiv omtale av Chou En-lai. Så stort var «firerbandens» hat mot Chou En-lai at de nedla forbud mot alle minnehøgtideligheter etter hans død.

Kamerater.

Fra tid til annen dukker det opp folk her i landet som hevder at Kina ikke lenger ser på USA-imperialismen som en hovedfiende av verdens folk, men bare bekjemper den sovjetiske sosialimperialismen. Dette er ondsinna vrøvl. Alle dokumenter og handlinger fra Kina, og også våre samtaler, bekrefter det som alle oppriktige mennesker veit, nemlig at Kina bekjemper begge de to supermaktene Sovjet og USA. Det er rivaliseringa mellom dem som øker faren for en tredje verdenskrig. Samtidig har Kina, både under ledelse av formann Mao og nå under ledelse av kamerat Hua pekt på at Sovjet er på offensiven og den mest sannsynlige utløseren av en ny krig. Dette er ei helt riktig analyse av verdenssituasjonen og har ingenting å gjøre med å nedlegge kampen mot USA-imperialismen. Enhver som leser visestatsminister Li Hsien-niens tale til AKP(m-l)s delegasjon kan også se at han på vegne av KKP uttrykkelig roser vårt partis kamp, både mot borgerskapet i vårt eget land og de to supermaktene Sovjet og USA.

Dette er et håndfast bevis på at Kinas revolusjonære politikk og proletariske internasjonallisme som alltid står fast og urokka. La

bare Bresjnev og hans norske talerør i «NKP», SV, KUL osv. skrike seg hese. Den slags psykologisk krigføring og løgnkampanjer har aldri klart å rikke så mye som en billiontedel av en millimeter på AKP(m-l)s tillit til Kinas Kommunistiske Parti, og den vil heller ikke klare det i framtida.

Kamerater.

Som dere kanskje har hørt pågår det en omfattende kampanje i Kina for å lære av Tachai. Hva er Tachai? Det er en tidligere fattig jordbruksbrigade, som har oppnådd utrolige resultater ved å sette Mao Tsetungs tenkning i ledelsen og stole på egne krefter. De har seira over flom- og tørke-katastrofer. De har oppnådd en svært høy form for sosialistisk eiendom, hvor blant annet de private jordlappene ikke lenger eksisterer. De har gratis daghjem for alle barn. De har oppnådd høy kornproduksjon kombinert med allsidighet. Og den ledende kade'en deltar i produktivt arbeid mer enn 300 dager i året. Dette er idealet for Kinas landbruk i dag. Er det noen som på alvor vil hevde at dette er et revisjonistisk eksempel? Er det noen som vil hevde at disse fattig- og lavere middelbøndene dyrker «teorien om produktivkreftene»?

Ja, «firerbanden» gjorde det. Chiang Ching kom to ganger til Tachai for å «bekjempe revisjonismen» som hun sa. Vi var i Tachai og traff den 27 år gamle partisekretæren i Tachai. Hun hadde sjøl ført en kamp ansikt til ansikt med Chiang Ching. Hun fortalte hvordan Chiang Ching hadde stempla Tachai som «politisk tilbakeliggende», hvordan hun hadde forlangt all mulig luksus under oppholdet i Tachai. Hvordan kan Chiang Ching gjøre krav på å representere Formann Mao om hun aldri så mye har vært kona hans, når hun forsøker å undertrykke det politiske eksemplet som formann Mao sjøl hadde satt fram for hele Kina?

Fattigbøndene i Tachai var virkelig bitre på «firerbanden». Da formann Mao døde og Tachai ville sende representanter til minnemøtet i Peking hadde «firerbanden» til og med nekta dem det. Hvordan kan i det hele tatt slike folk kalle seg «arvtakere av formann Mao».

«Firerbanden» hata virkelig Tachai. De stilte i stedet opp parolen *Lær av Shanghai*. I folkekommunene ved Shanghai gikk de inn for reine kapitalistiske produksjonsprinsipper. De oppfordra bøn-

dene til å satse på grønnsaker og fjørfe i stedet for korn, fordi det ga mer penger. De oppfordra folkekommunenes bedrifter til å søke markedet fritt og utvikle seg slik de sjøl ville. Opp mot Tachais kollektivøkonomi og revolusjonære politikk stilte de ei rikbondelinje. Dette er realitetene om de såkalte «radikale» folka i «firerbanden».

Kamerater!

Til slutt vil jeg si noen ord om kamerat Hua Kuo-feng. Han var ganske ukjent for oss da han blei valgt til fungerende statsminister etter kamerat Chou En-lai, sjøl om han blant annet hadde skrivi en undersøkelse av landbruket som formann Mao skreiv et forord til og sjøl om han hadde gått gradene i KKP.

Men virksomheten til kamerat Hua fra han blei første viseformann og til i dag, gir et overbevisende bilde av en dyktig proletarisk leder, en kamerat som formann Mao hadde all grunn til å ha tillit til. Jeg vil blant annet oppfordre kameratene her til å lese kamerat Huas tale på den andre Tachai-konferansen. Det er et programmatisk marxist-leninistisk dokument for den videre oppbygginga av sosialismen i Kina.

I samtalene med vår delegasjon, som varte i omtrent to og en halv time, la kamerat Hua for dagen en klar marxist-leninistisk analyse kombinert med en beskjeden stil. Han la stor vekt på at vi ikke måtte kopiere Kina blindt, men følge vår konkrete analyse av forholda i Norge i samsvar med de allmenne prinsippene i marxismen-leninismen. En bagatell kanskje, men han framheva andre medlemmer av sentralkomiteen i KKP som var til stede og sa at de hadde lengre erfaring enn han sjøl. Han har også vist seg som en beslutsom revolusjonær leder da han knuste «firerbanden» i ett slag. Vi skjønner godt at folket i Kina er stolte av sin nye formann.

Situasjonen i Kina i dag er god. Med kamerat Hua Kuo-feng i spissen kommer KKP og Kina helt sikkert til å vinne store nye seire, og dette vil også være seire for oss.

Lenge leve KKP med kamerat Hua Kuo-feng i spissen!

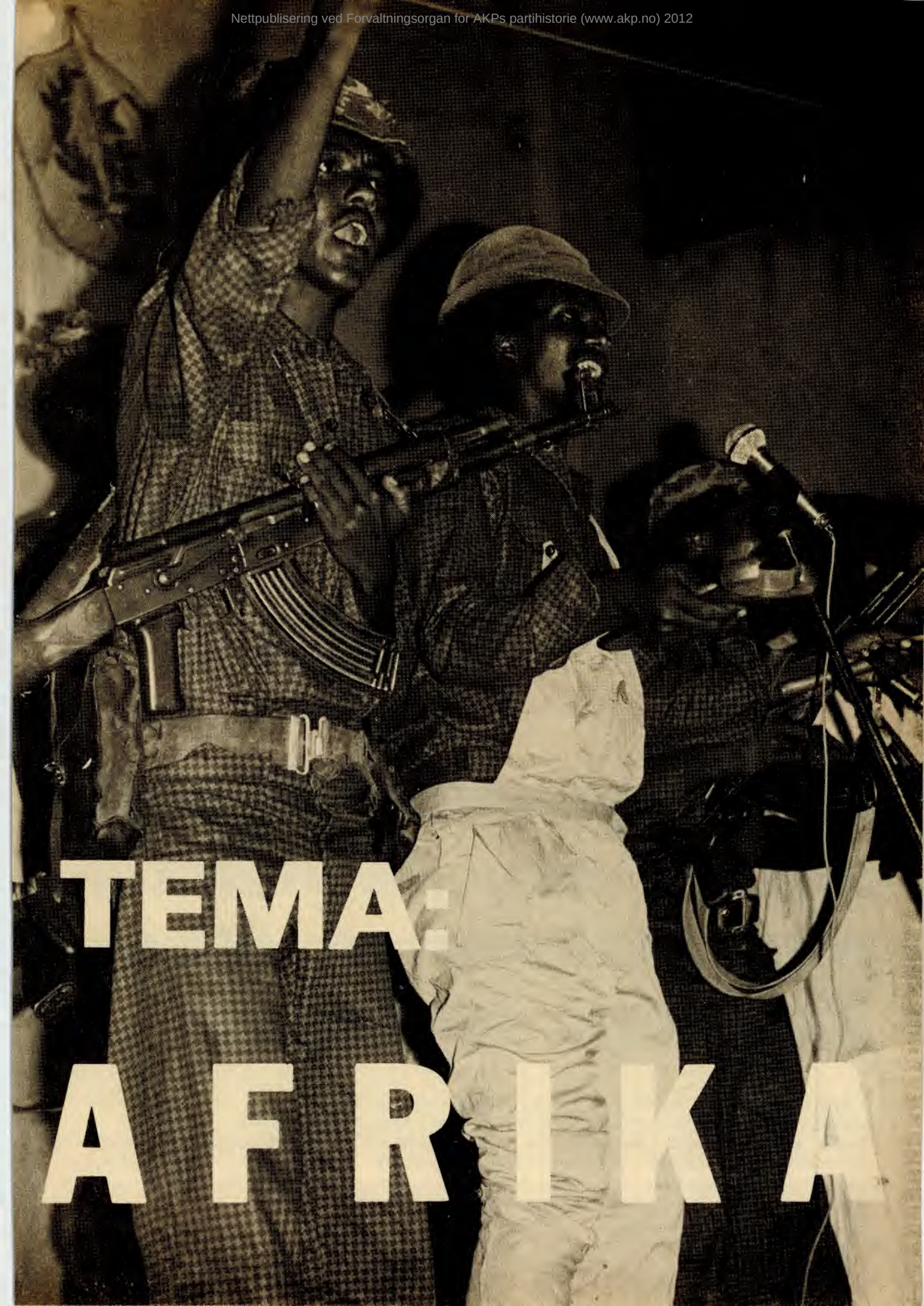
Lenge leve det militante vennskapet mellom KKP og AKP(m-l)!

Lenge leve marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning!

Lenge leve den proletariske internasjonalismen!

Fra AKP(m-l)s festmøte for partiets fire-års jubileum i Folkets hus i Oslo.

TEMA: AFRIKA

Revolusjonære i Uganda støtter seg på marxismen-leninismen Mao-Tsetungs tenkning

I Afrika som i alle andre deler av verden dukker det opp grupper og partier som forsøker å til-
lemppe arbeiderklassens revolusjonære teori,
marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning
på sine lokale forhold. Denne artikkelen viser at
dette også er tilfelle i Uganda, der en gruppe

rundt tidsskriftet «Det nye Uganda» arbeider
med disse spørsmålene.

Redaksjonen har oversatt denne artikkelen fra
«IKWEZI» nr. 6 , et tidsskrift som kommer ut i
England og som støtter frigjøringskampen i det
sørlege Afrika.

AFRIKA

Denne publikasjonen «Det nye Uganda» er kommet ut fordi vi har innsett det store behovet og viktigheten for aktivister, patrioter, progressive og alle de i Uganda som aktivt kjemper for frigjøring av landet vårt, at de begynner å studere den vitenskapelige, revolusjonære ideologien som marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning er, og anvende den på de konkrete forholdene her i Uganda.

Erfaringen til de undertrykte og utbytete folkene over hele verden viser at for å få framgang i revolusjonen og avskaffe all klasseundertrykkelse og utbytting, må de føre kampen under ledelse av arbeiderklassens parti væpna med marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning. Dette var erfaringene til det russiske folket under Lenin og Stalin: Under bolsjevikenes ledelse styrta arbeiderne, bøndene og andre undertrykte og utbytta i Russland det reaksjonære styret til tsaren og hans utenlandske imperialistiske støtte-spillere. Det kinesiske folket under ledelse av KKP, med formann Mao Tsetung i spissen, styrta den reaksjonære Chiang Kai-shek klikken og hans imperialistiske støtte-spillere og oppretta proletariats diktatur.

Folket i Ugandas egen erfaring har vist at uten veiledning og ledelse av et revolusjonært parti vil folkets frigjøringsbevegelse bli ført inn på et sidespor, bli avbrutt og mislykka. Dette skjedde med den store kampen vårt folk førte mot de britiske kolonialistene for nasjonal uavhengighet. Vårt folk er fremdeles undertrykt og utbytta og har ikke fått politisk makt.

Vi skal bruke marxismen-leninismen for å analysere alle de problemer som landet vårt står overfor. Denne revolusjonære teorien vil hjelpe oss med å oppsummere erfaringene fra folkets motstand mot de britiske kolonialistene og kampen for nasjonal uavhengighet.

Den vil også gjøre oss i stand til å definere våre politiske oppgaver for å utvikle taktikken og strategien for revolusjonen i Uganda.

Med denne teorien skal vi bli i stand til å analysere hvem som er våre virkelige venner og fiender. Vi vil bli i stand til å besvare følgende viktige nøkkel-spørsmål:

1. Hvordan kunne fruktene av den nasjonale frigjøringskrigen bli revet til seg av andre?

2. Hvordan og hvorfor er vårt folk fremdeles undertrykt og utbytta?

3. Hva må gjøres for å konsolidere massebevegelsen med henblikk på den endelige nedkjemping av kreftene som står bak all undertrykkelse, utbytting og dominans?

Virkelighetene i vårt moderland er at økonomien, de politiske og kulturelle forholda fortsatt er dominert av imperialismen. Økonomien er fremdeles en skjeiv- høstings økonomi, avhengig og utvikla. Råvarene bomull, kaffe, te, kopper etc., blir hovedsakelig produsert for å tilfredsstille interessene til de utenlandske kapitalistene som sammen med sine lokale agenter utbytter bøndene som dyrker kaffe, te, bomull osv. Prisene som bøndene får for disse produktene er svært lave. Det finnes ingen tungindustri og det som finnes av lettindustri er bare den som først og fremst gir profitt for utenlandsk kapital. Dette gjør Uganda svært avhengig av import fra de samme imperialistiske landene og de selger sine ferdigvarer til svært høye priser. Arbeiderne som jobber i utenlandsk eide fabrikker blir grusomt utbytta gjennom lønsslaveriet og kan knapt få endene til å møtes.

Våre nasjonaløkonomiske «utviklingsplaner» baserer seg på utenlandske «lån» og «hjelp» og utenlandske investeringer som ikke er noe annet enn forskjellige planer brukt av imperialistene og sosialimperialistene for å eksportere kapital inn i landet vårt, infiltrere økonomien vår og for å gjøre store profitter, og for å gjøre økonomien vår mer og mer avhengig og utvikla. Det er den slags «uavhengighet» og «frigjøring» Idi Amin og hans kompradorborgerskap og byråkratkapitalistene snakker om.

Arbeiderklassen og bøndene

var hovedkrafta i denne antikonolibevegelsen. Uten deres kamp ville ikke nasjonal uavhengighet vært vunnet. Verken radikale forandringer eller revolusjon var i tankene til de nasjonale forrædere som var ledere for uavhengighetsbevegelsen. Disse borgerlige nasjonalistene, rike handelsmenn, kompradorene og de høye militære byråkratene ga den nasjonale uavhengigheten ei snever betydning. De prøvde å forlike arbeiderne, bøndene og det arbeidende folkets interesser med interessene til de utenlandske imperialistene og de lokale utbytterklassene (konger, lokale fyrster, godseiere, kompradorborgere osv.).

Hele undertrykkelsesapparatet forble inntakt. Alle de undertrykkende anti-folkelige lovene ble stående i lovbøkene.

For eksempel ble lovene som innskrenka massenes politiske aktivitet fortsatt styrka og det ble vedtatt strengere lover som forbød arbeiderne å streike av økonomiske, politiske, eller noen andre grunner. Det proimperialistiske utdanningssystemet som favoriserte de rike og virka diskriminerende overfor arbeiderklassen, bøndene og andre arbeidende folk, fortsatte å fungere. De økonomiske og politiske båndene til imperialistene ble ikke brutt og i mange tilfeller ble de faktisk styrka. Imperialistiske banker, forsikringsselskaper, fabrikker og plantaser fortsatte å slå seg opp.

De ni åra som fulgte etter den nasjonale uavhengigheten var vunnet brakte altså ingen vesentlige forandringer for arbeiderne, bøndene, de små

President Idi Amin.

AFRIKA

jordeierne, fiskerne og det arbeidende folket i Uganda. Den eneste forandringa var at langt flere «svarte fjes» blei sett som ledere, distriktoffiserer, regjeringsministre. Palassene, de store bilene og limousinene som før var i britiske kolonitjenestemenns besittelse blei nå tatt i bruk av det framstormende kompradorborgerskapet og byråkratkapitalister. Men kampen til folket i Uganda fortsatte og økte faktisk i styrke etter hvert som folket vårt fortsatte kampen for politiske, økonomiske og demokratiske rettigheter og utfordra det nykolonialistiske regimet.

IDI AMIN OG MILITÆRDIKTATURET

Etter hvert som kampen mot nykolonialismen tok seg opp i Uganda, så imperialistene og kolonialistene seg om etter bedre måter å avlede og ødelegge folket i Uganda sin kamp på for å sikre egne økonomiske og

politiske interesser. Et annet viktig forhold var at det eksisterte motsetninger mellom det nasjonale kompradorborgerskapet og andre deler av de reaksjonære utbytterklassene i Uganda. I denne kampen tok de britiske imperialistene og de israelske sionistene side for og assisterte militære tjenestemenn i kompradorborgerskapet under ledelse av Idi Amin, og som gjennomførte et blodig militærkupp som fjerna de borgerlige, nasjonale byråkratkapitalistene fra styret i landet. Idi Amin og hans gangstere utnevnte seg selv til «frigjørere» for folket i Uganda, igjen med den åpne støtta til den internasjonale borgerlige propaganda-maskinen. Idi Amins militærregime er ikke noe mer enn en form for borgerskapets diktatur. Det tjener bare imperialistene og de lokale utbytterklassene, særlig de høyere militære tjenestemennene som bestemmer alt ved hjelp av geværet.

Regimet tjener også ei lita gruppe rike handelsmenn, byråkratkapitalister, godseiere og andre kompradorer som er i allianse med de styrende militære og som de bestikker for å kunne fortsette den økonomiske utplyndringa av folket i Uganda. De samler opp store profiler gjennom svartebørs, korrupsjon, smugling, hamstring og overprising av nødvendighetsvarer.

Helt fra begynnelsen var Idi Amins regime ekstremt ubarmhjertig og åpent terroristisk. I løpet av 5 år har Idi Amin og hans gangstere kaldblodig myrda mer enn 350 000 her i Uganda! Idi Amins militærdiktatur har kasta landet ut i ei djup økonomisk og politisk krise med elendighet og middelaldersk tilbakestående. Vårt folk har verken politiske eller demokratiske rettigheter i dag. Uganda er det landet som er hardest rammet av inflasjon i dag. Bare himmelen er grense for prisstigninga på de få nød-

vendighetsvarene som arbeiderne og bønder kan få tak i. Salt, sukker, te, mel, matolje er ikke lenger nødvendighetsvarer. De er blitt luksusvarer, for hvem andre enn de rike har råd til å kjøpe dem?

Så spørsmålet folket i Uganda står overfor: Hvordan skal vi komme ut av dette? Hvordan skal folket i Uganda styrte det fascistiske militærregimet og oppnå virkelig frigjøring? Hvilken vei er den rette for vårt folk for å vinne virkelig frigjøring?

Ugandas historie viser tydelig at folket aldri vil underkaste seg undertrykkelse og utbytting. Folket vårt ytte heftig motstand mot britisk kolonialisme og slåss for nasjonal uavhengighet inntil de britiske kolonialistene blei tvunget til å «innrømme» den. Det var massenes kamp som til slutt knakk ryggen på kolonialistene. Selv om Idi Amin og gangsterne hans har utsatt folket for den verste undertrykkelsen, har folket hevet

Politistyrker setter opp veisperringer utafor hovedstaden Kampala etter militærkuppet i januar 1971.

AFRIKA

stemmen og sagt fra om sin misnøye med regimet.

Gruvearbeiderne i Kilembé kopppergruver gikk til streik for å få høyere lønninger og bedre arbeidsforhold. De sverga på å ikke gå tilbake til arbeidet før regjeringa hadde sendt en representant for å høre på deres klager.

Studenter ved Makerere universitetet avholdt en demonstrasjon som protesterte mot militærregimets brutalitet og korrupsjon. Arbeidere og studenter i Uganda og folk som er i eksil, deltar aktivt i motstandsbevegelsen.

Arbeidere og studenter i eksil avholdt for eksempel en demonstrasjon i New York for å fordømme at Idi Amins fascistregime grusomt torturerte hundreder av studenter og drepte mange på Makerere universitetet. Bøndene har skåret ned produksjonen av bomull og kaffe med 40% i protest mot de lave prisene og den høye inflasjonen. (mer enn 30%) Ennå er dette bare mindre eksempler på at folket i Uganda har fått nok av militær-diktaturet. Vårt folk har på den ene eller andre måten vist at de hater det undertrykkende militærdiktaturet.

Men motstandskampen vårt folk fører er ennå uorganisert og mange ganger er den prega av spontanitet. Dette skyldes mangel på et revolusjonært lederskap som kan lede kampen på en korrekt måte. Det var det samme problemet som folket vårt sto overfor under kampen for nasjonal uavhengighet og som førte til at fruktene av den nasjonale uavhengigheten ble røvet fra vårt folk. Vårt folk og særlig arbeiderne og bøndene veit meget godt hva undertrykkelse og utbytting er, fordi de lever med det og i det hver eneste dag og hver eneste natt. Derfor slåss de for å frigjøre seg. Men folkets motstandskamp er ennå kjennetegnet av en svak klassebevissthet, av en utbredt mangel på vitenskapelig forståelse for årsakene til undertrykkelsen og utbyttinga og av hva som er den beste veien å gå for å nå virkelig nasjonal uavhengighet. Arbeiderklassen i Uganda er ennå ikke,

Bildet er fra nasjonalforsamlingen i Kampala.

til tross for sin militante handlemåte, bevisst sin historie og sin ledende rolle i kampen for virkelig nasjonal uavhengighet. Dessuten er ikke arbeiderklassen bevæpna med en proletarisk ideologi som kan lede dem i denne viktige oppgaven. I situasjoner som den vi nå er i, blir imperialistene og sosialimperialistene uheldigvis enda mer aktive i å fremme alle slags borgerlige tendenser i utviklinga, forkledd som «frigjøring» i allianse med de nasjonale forræderene. De fremmer passivitet, pessimisme og individualistiske tendenser. De bakvasker folkets væpna kamp for å være «voldelig» og «destruktiv». Isteden oppmuntrer de ideer om «den fredelige veien», «den parlamentariske veien» gjennom borgerlige valg eller et nytt militærkupp.» etc.

Men de er stilt overfor et folk som reiser seg for å kaste sine undertrykkere og utbyttere med revolusjonær vold. De sprer også ideene sine for å forvirre folket med hvem som er dets virkelige fiender og hvem som er dets virkelige venner. Målet for disse sjølutnevnte «frigjørerne» er å fremme sine egne egoistiske interesser og interessene til deres imperialistiske støttespillere og å føre den folkelige bevegelsen inn på et blindspor. Målet for slike planer er å erstatte et sett undertrykkere med et annet.

ALLE MARXIST-LENINISTERS PLIKT I UGANDA

Det er gjennom å studere erfaringene til folket i Uganda, erfaringene til de undertrykte folkene i hele verden og gjennom vår egen praksis vi har kommet til den konklusjon at marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning er av stor viktighet for frigjøringa av folket i Uganda.

Det er marxist-leninistenes plikt å øke interesse for denne vitenskapelige og revolusjonære ideologien blant bønder, arbeidere, patrioter, revolusjonære og progressive intellektuelle og andre ekte anti-imperialistiske krefter. Hvordan dette vil lykkes vil avhenge av de konkrete forholda i og utafor landet vårt. Gjennom erfaring har vi kommet til at metoden med å studere i grupper er god. Slike studier gjør det mulig å møtes regelmessig for å ta del i studier, ha gode diskusjoner og bruke utdrag fra marxist-leninistiske verker på de konkrete forholda i Uganda. Vi tror at dette er en metode for å legge forholda til rette for bygginga av et marxist-leninistisk parti som kan lede massenes kamp for nydemokratiske forhold og sosialistisk omforming av vårt samfunn. I forbindelse med dette må marxist-leninister i Uganda aktivt

delta i breie enhetsfronter for å bekjempe det fascistiske militærdiktaturet, men samtidig hele tida sørge for å bevare sin uavhengighet innafor enhetsfronten og alltid kjempe for interessene til bøndene og arbeiderne.

TIDSKRIFTET «DET NYE UGANDAS» MÅL:

En hensikt med «Det nye Uganda» er å ha et forum som kan føre fram konkrete analyser av de viktigste problemene folket vårt står overfor og fortelle hvordan de skal løse dem. Det er viktig at vi gjør grundige analyser av historia og av økonomiske, politiske og andre forhold ved vårt land som klart peker på problemene landet vårt står overfor.

Analysene må også peke på årsakene til problemene og gi metoder for å løse dem. Tidsskriftet må også grundig avsløre imperialismens rolle i landet vårt og vise hvordan disse utenlandske utbytterne og undertrykkerne står i nær kontakt med lokale reaksjonære kompradorborgere, offiserer, byråkratkapitalister, føydalherrer osv. Publikasjonen vil også gjøre oss i stand til å vise vårt klassestandpunkt og propagandere hva slags «nytt Uganda» vi slåss for. En viktig oppgave vil dessuten bli å avsløre det fascistiske militærdiktaturet, avdekke dets pro-imperialistiske, anti-folkelige og anti-demokratiske trekk. Vi vil også avsløre og tilbakevise narrespillet til de selvutnevnte «frigjørere» som vil føre folkets kamp på avveier pga. sine egne egoistiske interesser.

KAMP MOT SPLITTELSE OG INVASJON

Den ekstremt harde undertrykkinga som militærdiktaturet utsetter folk for, har tvunget mange av vårt folk i eksil i naboland og ellers i utlandet. Dette inkluderer vanlige folk, faglærte, studenter, revolusjonære og progressive etc. På toppen av det hele har Idi Amin planta en horde med pioner og agenter i befolkninga med den hensikt å skape frykt og mis-

AFRIKA

tenksomhet og hindre at folk kan stole på hverandre for dermed å gjøre det lettere for han og knuse et hvert tilløp til organisert opposisjon slik at han kan fortsette sitt tyranniske styre. Dette har hatt tendenser til å skape en usunn situasjon med splittelse og isolasjon blant folkene i motstandsbevegelsen. Det er klart at Idi Amin og gangsterne hans er mordere, men det betyr ikke at vi skal være pessimistiske og motløse. Tross alt er det til syvende og sist det ti millioner store folket i Uganda som har den egentlige makta hvis vi bare står sammen og organiserer oss. Det er Idi Amin og hans lokale støttespillere og imperialistherrene hans som er isolert og frykter folket. Vi trenger ikke å være redde.

«DET NYE UGANDA»'S POLITISKE LINJE

1. De store massene av folket i Uganda har aldri hatt politisk og økonomisk uavhengighet siden de britiske imperialistene kolonialiserte landet, og fram til i dag. Dette til tross for at Uganda vant nasjonal uavhengighet i 1962. Forklaringa på dette er at den nasjonale frigjøringskampen i Uganda ik-

ke blei fullført. I stedet blei den avbrutt og andre dro fordel av uavhengigheten. Dessuten blei ikke kampen for nasjonal uavhengighet leda av et revolusjonært arbeiderparti som sto på marxismen-leninismens grunn.

Alle de forskjellige regjeringene i Uganda har vært ulike former for borgerlige diktaturer. Statsmakta har vært i hendene på en liten minoritet, av en utbytterklasse som regjerer til fordel for de utenlandske imperialistene og utbytterklassen sjøl som består av borgerlige nasjonalister, kompradorhandlere, byråkratkapitalister, føydale elementer og komprador militær-byråkrater trengt i Sandhurst, Tel Aviv, Moskva og i USA, andre metropole hovedsteder og andre utposter for imperialismen.

2. Karakteren av kampen til folket i Uganda er en tofase-revolusjon. Fasen vi nå er inne i er den nasjonal-demokratiske revolusjonen. Den vil bli fulgt av den sosialistiske omformingen. Hovedfienden til folket nå er imperialismen som virker gjennom det innenlandske borgerskapet. Idi Amins fascistiske militærdiktatur representerer en del av dette borgerskapet.

3. Det er en marxist-leninistisk plikt å studere, forstå og anvende marxismen-leninismen på de konkrete forholda i Uganda for å føre revolusjonen framover. Det er også vår plikt å popularisere marxismen-leninismen og å spre progressiv litteratur blant arbeidere, revolusjonære intellektuelle, progressive og patrioter. Vi skal i dette forsøket aktivt prøve å starte studiegrupper overalt hvor det er mulig. Dannelsen av slike studiegrupper vil skape noen av de nødvendige betingelser for å bygge et marxist-leninistisk parti som kan lede kampen til folket i Uganda.

4. Som vi allerede har slått fast vil kampen for å bygge et vitenskapelig, sosialistisk samfunn i Uganda utvikle seg gjennom to faser der den første er kampen for en virkelig nasjonal-demokratisk stat. For å oppnå dette vil det bli nødvendig for marxist-leninister i Uganda å danne en brei enhetsfront med andre progressive krefter på følgende minimumsgrunnlag:

a) Opposisjon mot Idi Amins fascistiske militærdiktatur ved aktiv deltakelse i arbeidet for å avsløre militærdiktaturets anti-folkelige, anti-demokratiske og pro-imperia-

listiske karakter gjennom studiegrupper, diskusjonsmøter, seminarer, demonstrasjoner osv.

b) Opposisjon mot den utenlandske politiske og økonomiske dominans i Uganda. Studere og gjøre alvorlige vitenskapelige analyser av Ugandas politiske økonomi og avsløre dets nykoloniale natur og vise hvordan den bare tjener den internasjonale monopolkapitalen og de innenlandske reaksjonære utbytterklassene.

c) Dannelsen av en virkelig nasjonal-demokratisk regjering som representerer viljen og håpet til den overveldende majoriteten av folket i Uganda. En regjering som virkelig bekjemper den økonomiske og politiske dominans som imperialistene står for i vårt land og som virkelig kan beskytte interessene til arbeiderne, bøndene og hele det arbeidende folket og andre progressive, demokratiske grupper og enkeltpersoner.

Vi er overbevist om at vårt folk som har en lang ærerik historie i å kjempe mot all salgs undertrykkelse og utbytting vil drive ut fiendene deres og vinne virkelig frigjøring og gjenoppbygge landet vårt.

Fra hovedstaden Kampala.

AFRIKA

ETIOPISK STUDENTAVIS:

Kamp mot fascistregimet — Sovjet ut av Etiopia!

Det rasar viktige kampar i Etiopia. Det fascistiske Mengistu-regimet, varmt støtta av sosialimperialismen, driv storstilla terror og underkuing mot folket i sitt eige land og mot den rettferdige frigjeringskampen i Eritrea. Mot dette veks den revolusjonære opposisjonen seg sterkare for kvar dag som går.

Vi prentar her ei utgreiing om stoda i Etiopia som er henta frå bladet «Combat», organ for den etiopiske student-unionen i USA. Artikkelen er frå juni 1977, og er omsett frå engelsk av redaksjonen.

Utgreiing om den noverande stoda i Etiopia.

Det særmerkte ved stoda i Etiopia nett no, er på den eine sida den kraftige utviklinga av den revolusjonære striden til folket leia av det marxist-leninistiske revolusjonære partiet til folket i Etiopia (EPRP) og folkehæren, den revolusjonære hæren til folket i Etiopia (EPRA). På den andre sida striden og den hemmelege semja mellom Sovjetunionen og Sambandsstatane for med alle krefter å nå det uhyggelege føremålet å råda over Etiopia og halda nede den revolusjonære striden til folket i samarbeid med tevlande innanlandske, reaksjonære klikkar. Utfallet av alt dette er at grenselinene mellom den revolusjonære og den kontra-revolusjonære leiren i Etiopia vert klårare og skarpere dag for dag.

Ei stutt vurdering av korleis stoda er overalt nett no, krev i ljøs av denne utviklinga ei opprekning av fylgjande punkt.

I. Den 3. februar 1977 knuste oberst løytnant Mengistu Haile Mariam og erkeforrædar-klikken av revisjonistiske intellektuelle leia av den vidgjetne Haile Fida, ein tevlande klikk innan Derg i nærkamp og greip makta heilt. Denne «sigeren» representerte ein siger for den klikken innan juntaen som ville halda ved lag og trappa opp masseslaktinga av kommunistar og andre revolusjonære i Etiopia og utløysa ein utryddjingskrig i Eritrea med å selja landet vårt til Sovjet-revisjonist renegat-klikken.

II. I kjølvatnet til kuppet i februar, og særleg sidan midten av mars har dei fascistiske militærøffiserane og dei sosial fascistiske intellektuelle leia av Haile Fida utløyst ein kontra-

Bønder i Ogaden bruker alle tilgjengelige våpen for å forsvare seg mot regjeringsstyrkene.

AFRIKA

revolusjonær og rå, kvit terror mot EPRP og dei revolusjonære massane i ein desperat og fåfengd freistnad på å likvidera alle dei mistenkjer for å vera kommunistar og sympatisørar, og å knusa EPRP. I laupet av denne desperate, blinde underkuings- og fascistiske terrorkampanja har meir enn 4000 revolusjonære og demokratar vorte drepne. Titusentals fleir har vorte kasta i fengsel der dei er utsett for ein fælsleg og umenneskeleg tortur som har vekt raseri og harme i heile verda.

Fasciststyret til oberst Mengistu og Haile Fida koalisjonen held fram med den kontra-revolusjonære terroren mot folket i Eritrea. Dei slapp nyleg den blodtørstige mordaravdelinga, i fylgje rykta kalla «Jibbo» og trenar av ekspertar frå Kuba, laus på folket i Etiopia i hovudstaden og slakta ei helg med kaldt blod ned meir enn tusen unge og djerpe kjemparrar. Då dette vart gjort om kvelden fyrste mai og under vitjinga til fascistten Mengistu i Kreml, var meininga utan tvil, men sjølvsaft fåfengd, å oppfylle to reaksjonære føremål.

Det eine var å hindra proletariatet i Etiopia fritt å høgtida den internasjonale arbeidardagen utan innblanding frå styret. Det andre var å skapa tiltru til styret hjå herrane deira i Kreml gjennom å ha kontroll over situasjonen.

III. I den same tidbolken styrkja Sovjet-revisjonistane, som hadde kasta eit grådig auga på Etiopia det siste året eller meir, ihuga dei uhyggelege banda deira til fasciststyret på ulike måtar. Såleis vitja til dømes Fidel Castro, ein brikke for Sovjet-revisjonistane, og fylgjet hans sett saman av høge parti- og militærtenebestemenn, den vidgjetne kommunist- og demokratslaktaren Mengistu Haile Mariam. I fylgje rykta lova dei han full støtte til den planlagde utrydningskampanja i Eritrea og andre regionar av Etiopia. Sidan då har det kome 200 eskadronar frå Kuba for straks å leia og ha oppsyn med anti-oppreist kampanja til styret retta mot EPRA, stridsmenn i Eritrea og andre nasjonalistiske oppreiststyrker. Nokre observatørar hevdar at dei 200 kommandosoldatane frå Kuba som har kome, berre er ei

innleiing til ein sovjetstøtta intervensjon i stor målestokk med leigesoldatar frå Kuba for å stogga revolusjonen i Etiopia. Dessutan har diplomatar frå Kuba trappa opp skytteldiplomatiet deira mellom Addis Abeba og Mogadisho sidan Castro vitja Addis Abeba. Dette har dei gjort for å få slutt på dei langdryge grensestridane mellom Etiopia og Somalia og krava dei bae gjer på dei franske territoriuma i Afars og Issas. Føremålet med alt dette er å rydja bort hindringane som står i vegen for planen til Sovjet om å få eit nytt fotfeste i Etiopia utan å mista det gamle fotfestet i Somalia.

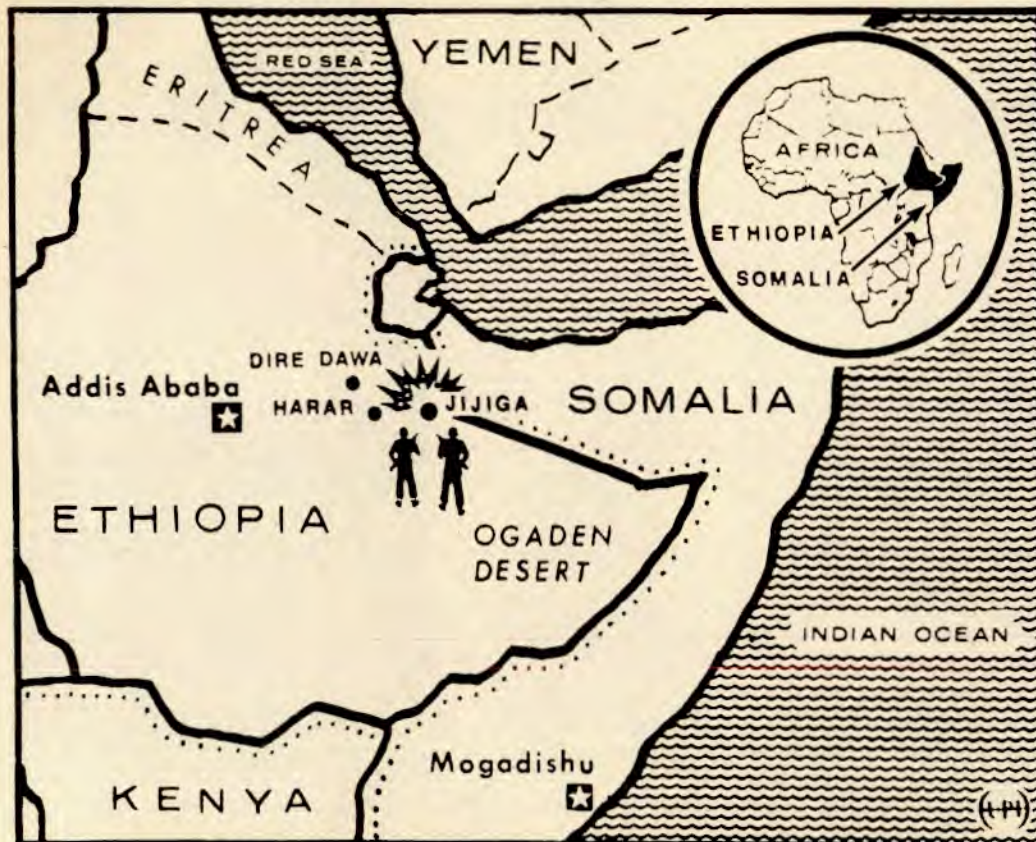
For å setja i verk planen deira å manipulera fasciststyret i Etiopia gjennom å ha einerett til å senda dei våpen og for å gjera sams sak med den kriminelle underkuinga til styret av den revolusjonære striden til folket, byrja Sovjet-revisjonistane å senda panservogner, artilleri og andre tunge våpen til styret i april. Dette var i samsvar med ei hemmeleg semje om militær hjelp underteikna forrige desember. Ein reknar med at den militære utbunaden

som vart send til det blodtørstige styret har eit verde på mellom 100—200 millionar dollar.

Fasciststyret ugilda nyleg den innbyrdes forsvarssemja mellom USA-imperialismen og Etiopia, stengde militærbasane og kommunikasjonsvegane til USA, og baud over 300 MAAG-tenestemenn, militære rådgjevarar og anna mannskap å reisa frå Etiopia innan fire dagar. Då fasciststyret var kringsett av den anti-imperialistiske, revolusjonære striden og det faste kravet til massane, gjorde det dette for å gje prov på lovlýdnaden andsynes dei nye herrane deira og for å narra massane i Etiopia til å tru at det er anti-imperialistisk.

Dette og andre hende slik som at 190 familiar frå Sovjet har kome til Etiopia, den hysteriske og krenkjande baktalekampanja pressa i Sovjet og Cuba driv mot EPRP og den fanatiske lovprisinga deira av fasciststyret som slaktar ned kommunistar og ikkje-kommunistiske revolusjonære, vitnar om røynda at Sovjet revisjonistane vinn fram i den vitlause kappestriden med USA om å få innverknad i Etiopia.

IV. Den kontra-revolusjonære hemmelege semja mellom Sovjet-revisjonistane og fasciststyret til Mengistu-Haile Fida koalisjonen nådde høgast då erke-fienden til folket i Etiopia oberst Mengistu, drog til Moskva og hylla herrane sine. Denne vitjinga som sytte for alle slag innbyrdes forrædaravtalar mellom Mengistu og Sovjetrevisjonistane, nådde høgdepunktet då desse to reaksjonære kreftene underteikna ein fullstendig samarbeidsavtale og sette i verk det endelege salet av landet til Sovjet-revisjonistane. Stilt andsynes denne utfordringa frå Sovjet-revisjonistane om å råda over Etiopia, har også USA-imperialistane auka støtta deira sterkt direkte og indirekte til det såkalla «demokratiske» sambandet i Etiopia (EDU) og den høgreorienterte gruppa i Eritrea (Sabbe klikken) gjennom marionettstyra deira i Sudan og Saudi Arabia. Resultatet av dette er at klikken av stokk konservative krigsherrar

AFRIKA

Veteraner fra den etiopiske hæren i en reaksjonær demonstrasjon til støtte for krigsføringen mot frigjøringsbevegelsen fra Eritrea. Bildet er fra Addis Abeba i februar 1975.

og styrta aristokratar flokka kring «EDU», har trappa opp den militære verksemda i nord-vest Etiopia etter ei hemmeleg semje med bakstrevande «fridoms»-kjempaparar frå Eritrea, som soknar til Sabbe klikken. EDU har også trappa opp radiokpropagandaen med støtte frå det reaksjonære styret til Nimery i Sudan og har endå til byrja stogga radiokringkastinga til fasciststyret i Begemdir og granneregionane med openberr støtte frå CIA.

Sjølv om USA-imperialistane har trappa opp støtta deira til EDU, har dei samstundes halde fram med å gje styret bilateral og multilateral økonomisk hjelp.

V. Andsynes det kriminelle samarbeidet til alle desse reaksjonære innan- og utanlandske kreftene for å knusa den revolusjonære striden til folket, har EPRP og dei revolusjonære massane halde fram med striden deira med stor seigleik og

stort heltemot, trassa dauden, fascistisk råskap og kvit terror. Endå til i byområda der underkuinga er størst, held EPRP fram med å organisera, oppgløda og væpna dei breie massane. Det viktigaste talerøyet til EPRP, Democrasia, vert stendig prenta og spreidd. På landsbygda held den væpna striden til EPRA mot styringsorgana til fascistdiktaturet og den rasande hæren til krigsherrane, fram å vinna siger steg for steg. Ved sidan av å styrkja baseområda og geriljasonene i Tigrainprovinsen, har EPRA trappa opp det militære, politiske, propaganda og organisasjonsarbeidet i Wollo, Begemdir og andre provinsar. EPRA har gjort dei frigjorte sonene i Tigrain og andre regionar om til framskridne militære, politiske og kulturelle bastionar for revolusjonen i Etiopia. I slike regionar har EPRA ved sidan av å knusa styringsorgana til styret, hjelpt massane å byggja

deira eigne masseorganisasjonar (kvinner, ungdom, bønder osv.), gjennomføra jordbruksrevolusjonen og skipa folkelege maktorgan. Såleis bruser den raude fana til folkekrigen utløyst i fjella i Assimaba, frametter som aldri før og vinn siger på siger. I ljøs av dette helsar sentralkomiteén i ESUNA dei strålende sigrane til EPRP og EPRA og oppmodar alle anti-imperialistar og revolusjonære krefter i heile verda å gje kraftig støtte til striden til folket i Etiopia mot imperialismen, moderne revisjonisme og reaksjon.

Sentralkomiteén i ESUNA fordømer med harme endå ein gong den rasande kvite terroren utløyst av fasciststyret og oppmodar alle venene til folket i Etiopia å halda fram med og trappa opp kampanja deira for å avduka denne fascistverksemda.

Sentralkomiteén i ESUNA fordømer også dei kontra-

revolusjonære, føydale røvarane flokka kring det såkalla EDU, det reaksjonære styret til Nimery og føydalistar i Saudi-Arabia på grunn av dei kontra-revolusjonære planane deira som har til føremål å oppretta monarkiet i Etiopia att.

I ljøs av den stadfesta meldinga at føremålet, mellom fleire andre, med samarbeidet mellom Mengistu og Sovjet-revisjonistane er å kløyva kjemparane i Eritrea og såleis knusa striden til folket i Eritrea, oppmodar sentralkomiteén i ESUNA endå ein gong kjemparane i Eritrea om å slutta rekkene og vaktent slå attende og knusa dei kontra-revolusjonære planane til Svojetrevisjonistane og Mengistustyret.

Ned med renegatklikken til Sovjet-revisjonistane! Ned med USA-imperialismen! Ned med fasciststyret og EDU! Ned med føydalisme, imperialismen og byråkratisk kapitalisme! Lenge leve revolusjonen i Etiopia! Heider for EPRP/EPRA!

AFRIKA

MARXIST-LENINISTER I ZAIRE:

Sosialimperialismen ut av Zaire!

Stort masse møte demonstrerer mot invasjonen i Zaire. Bildet er fra Kinshasa 20. april 1977.

AFRIKA

Den 8. mars 1977 gikk en styrke på 300 leiesoldater over grensen til Shaba-provinsen i den sørlige del av Zaire. Senere fulgte en kubansk ledet invasjonstyrke på ca. 5 000 mann, utstyrt med avanserte våpen fra Sovjet. Innen to uker hadde invasjonshæren vunnet kontroll over store områder. Under ledelsen av president Mobutu samlet Zaires armé seg til et kraftfullt motangrep og invasjonsforsøket ble slått tilbake. Det-

te var en stor seier ikke bare fordi en grov krenking av Zaires nasjonale sjørråderett ble slått tilbake, det var itillegg et stort tilbakeslag for sosialimperialismens militære og politiske intrigemakeri i Afrika.

Vi trykker her en uttalelse fra marxist-leninister i Zaire som fordømmer invasjonsforsøket. Artikkelen er oversatt av redaksjonen fra tidsskriftet «IKWEZI» nr. 6.

UTTALELSE FRA MARXIST-LENINISTER I ZAIRE OM SITUA- SJONEN I ZAIRE

Sovjet skjuler sin egen pågående aggresjon mot vårt land ved å kalle krigen i den sørlige delen av Zaire for borgerkrig og folkelig revolusjon.

For oss er det klart at det dreier seg om aggressive krigshandlinger som den sovjetiske sosialimperialismen står bak og som må bekjempes. «Borgerkrigen» og «revolusjonen» som Sovjet hele tiden snakker om er i virkeligheten aksjoner utført av betalte leiesoldater og følgelig ikke en væpna kamp som folket vårt fører for å kaste av seg undertrykkelsen.

Ingen styrker som er lønna av imperialismen og slett ikke av sosialimperialismen, kan frigjøre landet vårt. Først og fremst er det som nå skjer ei ny opptrapping fra Sovjets side i forsøka på å gjøre landet vårt til en koloni. Det er en velkjent sovjetisk taktikk å utnytte det zairiske folkets berettigede misnøye med imperialismens undertrykkelse i den hensikt å vende misnøyen mot det herskende regimet i Zaire. Regimet i vårt land representerer sikkert og visst den øvre delen av borgerskapet som støtter varmt opp om USA-imperialismen. USA-imperialismen fester også sterk lit til at regimet vil trygge deres interesser i landet. Dette forklarer hvorfor folket i Zaire aldri har opphørt å protestere mot noen form for undertrykkelse og alltid har vært villig til å yte motstand. For vårt

folk er det ikke snakk om å bevege seg vekk fra veien som fører til fullstendig frigjøring eller bort fra veien som fører til nasjonal frigjøring og demokratiske samfunnsforhold for folket. Sosialimperialismen spekulerer i vårt folks legitime følelser. Sovjet opptre kynisk gjennom sin galmannsplan med å prøve å tvinge restene av kolonitroppene på vårt folk som om de var frigjørere. Det er galskap å prøve å tvinge en såkalt frigjøringsfront på folket i Zaire når den består av gamle veteraner som har levd i luksus i eksil ved Svartehavet og en mengde Sovjet-marionetter. Rundt disse marionettene har det samlet seg en uensartet gruppe som for anledningen er brakt sammen med den felles målsettingen å fremme Sovjets nåværende imperialistiske aggresjon mot Zaire.

Vi hilser og støtter uten forbehold alle anti-sovjetimperialistiske, patriotiske og folkelige aksjoner i Zaire og i utlandet, enten de er sivile eller militære. De er de levende beviser fra vårt folks hjerter på ønsket om å frigjøre seg fra imperialismen og slåss modig mot Sovjets sosialimperialisme. Fordi slike handlinger springer utifra folket støtter vi dem og gjør oss til deres talerør. Vi har ganske visst ingen illusjoner om mulighetene for det nåværende regimet til å forsvare den nasjonale uavhengigheten eller til beslutsomt å mobilisere massene til kamp. Dette er et tålmodig og vanskelig arbeid, som i siste

omgang bare kan gjøres av proletariatet med dets parti i ledelsen. Det er marxist-leninistenes oppgave å skape en slik organisasjon. De må i dette arbeidet stole på massene og særlig på arbeiderne og bøndernes store styrke. Blant dem må det spesielt drives agitasjon og propaganda og tålmodig drives skoling for å gjøre dem til tropper i første linje i den nasjonale frigjøringskampen. I tråd med formann Maos lære må vi først og fremst stole på oss selv. Vi setter stor pris på støtten vi får fra Folkerepublikken Kina. Vi må også feste oppmerksomhet ved støtten fra de virkelige sosialistiske landa, fra marxist-leninistene, fra verdens folk og særlig fra folkene og landene i den tredje verden.

Vi bøyer oss i ærbødighet for formann Mao, verdensproletariatet og de undertrykte folkene og nasjonenes store lærer, som gjennom sitt utmerkede arbeid har bidratt til å belyse kampen både i sitt eget land og hos oss hvor den herskende klassen vakler mellom nasjonalisme og imperialisme, og at kampen krever at proletariatet fører sin egen vei til sosialismen, og at proletariatet fremmer kampen for folkets demokratiske og nasjonale frigjøringskamp.

Særlig er formann Maos analyse av de tre verdener et skarpt våpen for marxist-leninister i vårt land for å vurdere styrkeforholdet i den nåværende situasjonen. Kampene i verden fører til stadig uro. Vi erfarer hver dag nye opp-

delinger og endringer i styrkeforholdet i den internasjonale situasjonen.

Vi må analysere grundig hvem som vil kjempe med folket og hvem folket må slåss mot for å sikre seieren over alle fiender. Vårt folks kamp blir ført i et land i den tredje verden hvor det ved siden av den grunnleggende kampen mellom klassene eksisterer kamp mot imperialismen og særlig mot supermaktene. For øyeblikket er Sovjets sosialimperialisme blitt den største fienden til folket i Zaire. Den styrker seg for hver dag og gjør store anstrengelser for å redusere Zaire til en av sine kolonier. Vi går inn i ei ny fase i vårt folks kamp, oppgaven står klar foran oss, vi må forsvare oss mot denne aggresjonen. Vi må forsvare vår nasjonale uavhengighet uten å svikte i revolusjonært mot og dristighet. Denne kampen må for oss kommunist knyttes nært til kampen for virkelig nasjonal frigjøring og opprettelsen av en demokratisk samfunnsordning for folket.

Kolonialismens natt, tvangsmarsjene mot elvemunningene (til Kongo og Atlanterhavet), slavehandelen er minner vårt folk har forvist til museene. Ingen av de afrikanske folkene som i dag kjemper mot utbytting og undertrykkelse vil gi Sovjets sosialimperialisme muligheten til å hente dem ut fra museene igjen.

AFRIKA

Seks afrikanske stu fordømmer invasjon

Vi trykker her en fellesuttalelse mellom seks afrikanske studentorganisasjoner som fordømmer invasjonen i Zaire og sosialimperialismens aggresjon i Afrika. Artikkelen er oversatt av redaksjonen fra tidsskriftet «IKWEZI» nr. 6.

AFRIKANSKE STUDENTER FORDØMMER INVASJO- NEN I ZAIRE:

Det var sosialimperialismen som begynte aggresjonen mot Zaire. Etter at forsøka på å vinne innflytelse i Angola utvikla

seg bra, satte sosialimperialismen ved hjelp av leiesoldater i gang aggresjonen mot Zaire.

Sosialimperialismens taktikk for å vinne innflytelse i landa i den tredje verden og landa i Afrika er velkjent. Sosialimpe-

rialismen er ikke avslørt på samme måten som USA-imperialismen og drar fordel av ryet til Oktober-revolusjonen, Lenin og Stalin, og spiller harsard med den rettferdige kampen til folkene i Afrika.

De dekker den imperialistiske aggresjonen bak fraser som «støtte til den folkelige frigjøringskampen» og «proletarisk internasjonalisme». Sovjet er i dag et sosialfascistisk land med konsentrasjonsleirer, «psykiat-

riske sykehus», titusener av politiske fanger, et gigantisk undertrykkelsesapparat under KGB's ledelse, undertrykkelse av nasjonale minoriteter og ubarmhjertig undertrykkelse og utbytting av arbeiderne, osv. I andre land ser vi eksempler på Sovjetunionens imperialistiske okkupasjon, f.eks. i Tsjekkoslovakia og Angola, de har baser i Somalia, Guinea, Libya og Sør-Yemen, utbredelsen av marine og flystyrker over hele ver-

To soldater fra invasjonstyrkene som er tatt til fange av hæren i Zaire blir vist fram på et massemøte i Kinshasa.

AFRIKA

dentorganisasjonene i Zaire

den og den økende opprustninga. Sovjet er i dag den farligste fienden frigjøringsbevegelsene i Afrika har og over hele verden. I større og større grad gjør de nye tsarene bruk av kubanerne. De spekulerer i den antifolkelige karakteren og i økonomiske og politiske vanskeligheter for regimet — framfor alt i Afrika, med det for øyet å utløse en borgerkrig slik som i Angola. Vi støtter den væpna kampen folket i Angola fører for å fullføre frigjøringa av landet fra okkupasjonen til sosialimperialismen og de kubanske leiesoldatene og mot lakeiene til Netoklikken. De uhyggelige planene til Moskva-sosialimperialismen har sitt grunnlag i interessene til det nye byråkratborgerskapet i Moskva som blir framstilt som «revolusjonære», men som prøver å dominere statsapparatet i de landa som er tvunget til å betale skatt til Moskva.

Invasjonen i Zaire er ikke noe annet enn taktikken satt ut i livet av de nye tsarene i Kreml som drømmer om kolonier. Vi har ingen illusjoner om den virkelige karakteren til regimet i Zaire. Det er et regime som driver undertrykking og utbytting og som er underlagt USA-imperialismen. Den krafta som Sovjet bygger på i Zaire er prosovjetske hærstyrker under ledelse av den berykta Kreml-agenten Antoine Gizenga. «FNLC» som Katanga-soldaten Mbumba kommanderer, er bare den militære arméen i aggresjonspolitikken til de nye tsarene. I og med omforminga av Angola til en russisk nykoloni skifta disse leiesoldatene (blant dem tidligere Katangasoldater og motstandere av Mobutu-regimet) oppdragsgivere og gikk i tjeneste for Sov-

jets sosialimperialisme.

Etter at de hadde dannet den militære delen av «frigjøringsfronten», mottok de nye tsarene deres sjef Nathaniel Mbumba i Moskva i november 1976. Han er den gamle lederen for soldatene fra Katanga løsrivelsesforsøk under Moise Tshombe i 1963. Det prosozialimperialistiske tidsskriftet «Afrika-Asia» (No. 132, 4-17 april, 1973) om denne perioden. Det er på ingen måte tilfeldig at dette tidsskriftet gjengir hans biografi først etter 1967. Sannheten er at «FNLC» er et kontrarevolusjonært instrument som tjener sosialimperialismens aggresjonspolitik mot Zaire.

Politikken som føres i den nåværende situasjonen kan ikke være uavhengig av den antiimperialistiske kampen og mot hegemoni som alle virkelige revolusjonære organisasjoner må drive. Striden mellom de to imperialistiske supermaktene som ønsker å erobre gamle besittelser til imperialismaktene i «den andre verden» vises tydelig i Zaire.

Rivaliseringa mellom de to supermaktene truer direkte de annenrangs imperialistiske landa som Frankrike og Belgia. Således er Frankrikes intervensjon et forsøk på å redde sine nykolonialistiske interesser i Sentral-Afrika. Frankrikes innblanding på det nåværende tidspunkt når USA-imperialismen kapitulterer er helt klart et slag mot sosialimperialismens inntrengning.

Det er innlysende at den franske imperialismens dager i Afrika er talte, men at et nytt byråkratborgerskap under ledelse av «PCF», det pro-

sosialimperialistiske franske «kommunist»-partiet som har som mål å vinne den politiske makta i Frankrike over til sosialimperialismens leir og dermed også de regimer som ennå er avhengig av Frankrike.

I denne kompliserte situasjonen er vi glade for den holdninga folkerepublikken Kina har inntatt som beslutsomt støtter folket i Zaire i deres rettfærdige motstandskamp mot fremmed aggresjon og for forsvar av suvereniteten og den territorielle sjølstendigheten.

Folkerepublikken Kina har også på en korrekt måte brennmerka sosialimperialismen som hovedfienden i Shaba.

Afrikas folk har også uttrykt sin indignasjon. Mange afrikanske land har uttrykt sin misnøye med de nye tsarene og deres kubanske leiesoldater, enten det skyldes press fra folket eller fordi de er allierte med imperialismen. Derfor har land som Mauretania, Egypt, Etiopia, Sudan og andre reagert mot den russiske innblandinga. Det pro-amerikanske regimet til Hassan II har til og med sendt tropper for å støtte motstandskampen.

Den kinesiske folkerepublikkens riktige standpunkt har vist at Hua Kuo-feng forsvarer og fortsetter den revolusjonære utenrikspolitiske linja til Mao Tsetung. Sosialimperialismen står for aggresjon i Zaire. Det er ikke en frigjøringsbevegelse som blir undertrykt av Mobutu ved hjelp av klassisk imperialism. Situasjonen i Zaire avslører sosialimperialismens planer i Afrika. Det viktigste er å forstå at aggresjonen mot Zaire er i overensstemmelse med en verdensomspennende plan som sosialimperialismen har for å sik-

re seg verdensherredømme. Som et resultat av kontroll med det afrikanske kontinent, ville det bli lettere å kontrollere det europeiske kontinentet som er brennpunktet for rivaliseringa mellom de to imperialistiske supermaktene.

Denne rivaliseringa vil føre til en tredje verdenskrig. Folkene og alle krefter som kjemper mot hegemonisme må forberede seg på dette under proletarietets ledelse i de forskjellige landene.

NED MED SOSIALIMPERIALISMENS AGGRESJON I ZAIRE!

NED MED SUPERMAKTENES RIVALISERING I AFRIKA!

SOVJETS AGGRESJONS-BASER UT AV AFRIKA!

LENGE LEVE DET ZAIRSKE FOLKETS KAMP MOT SOSIALIMPERIALISMEN, USA-IMPERIALISMEN OG ALL REAKSJON!

LENGE LEVE DET ANGOLANSKE FOLKETS KAMP FOR FULL UAVHENGIGHET!

MOT SOSIALIMPERIALISTISK OKKUPASJON!

LENGE LEVE ENHETEN MELLOM FOLKENE I AFRIKA, EUROPA OG HELE VERDEN MOT HEGEMONI!

Paris, 26. april 1977
 UNECA (Studentunionen for sentralafrikanske studenter)
 AGEF (Studentunionen for studenter fra Gabon)
 FSAI (Sammenslutning av afrikanske studenter i Italia)
 AEOM (Sammenslutninga av studenter fra Madagaskar)
 UNEC (Den nasjonale unionen av studenter fra Kamerun)
 ASEC (Sammenslutninga av studenter fra Comoro-øyene)

AFRIKA

FRÅ MEMOARANE TIL HARRY HAYWOOD:

Komintern og det nasjonale spørsmålet i det sørlige Afrika

Her kjem to stutte utdrag av boka med memoarane til den svarte veteranen og kommunisten Harry Haywood. Utdraga tek opp inntrykka hans av dei sør-afrikanske kommunistane på 1920—30-talet og arbeidet med det nasjonale spørsmålet i Sør-Afrika i Komintern. Haywood høyrer med til dei gamle veteranane som sluttar opp om det nye kommunistiske partiet i USA, CP (m-l).

Artikkelen er omsett frå tidskriftet «IKWEZI» av redaksjonen.

Dette er to stutte utdrag frå boka «Memoarane til ein svart bolsjevik» som vart utgjeven våren 1977 av «Liberator press».

Harry Haywood var eit leiande medlem av kommunistpartiet i USA frå 1924 fram til 1959 då han vart ekskludert for å kjempa imot at revisjonistane tok over. I boka si handsamar han verksemda til partiet og partilina både i den gode revolusjonære perioden i 1920—30 åra, og partiet si degenerering til browerdisme og til sist den fullstendige forkastinga av marxismen-leninismen i midten av 50 åra.

Haywood var utsending til Komintern. Tidlegare hadde han vorte send til Moskva som ein av fleire afro-amerikanske kommunistar for å studera ved Leninskulen tidleg i 20-åra. Han tok del i framlegga til kva stilling Den kommunistiske internasjonale skulle taka til det afro-amerikanske nasjonale spørsmålet i USA og til ein republikk for dei svarte i Sør-Afrika.

Det fyrste utdraget ritar inntrykka hans av dei sør-afrikanske kommunistane. Særleg er det eit kjærleg minne om James La Guma som Haywood samarbeidde med om Sør-Afrika fråsegn.

Det andre utdraget handsamar det fyrste møtet i Utvalet for dei farga i Den kommunistiske internasjonale. Møtet fann stad på sjette verdskongressen til Komintern sumaren 1928. Andre stadar i boka skildrar kamerat Haywood utvalet såleis: «Sjolv om det var skipa som eit sjølvstendig utval, var det i røynda ei undernemd av koloniutvalet. Fråsegnene det formulerte vart medtekte i det endelege framlegget til tesar frå kongressen om den revolusjonære rørsla i koloniane. Utvalet for dei farga vart skipa den 6. august 1928 på 23. møtet til kongressen. Særleg for oss farga kommunistar var det ein minneverdig dag. Endeleg skulle det verta eit grundig ordsifte om spørsmålet.»

Utvalet for dei farga hadde 32 utsendingar som møtte for 18 land medrekna USA, Sør-Afrika, Storbritannia, USSR, Frankrike, Tyskland, Belgia, Italia, Spania, Tyrkia, India, Palestina, Syria og andre. Formann var Ottomar Kuusinen, som også var medlem av KI-sekretariatet (sekretariatet til Den kommunistiske

Harry Haywood.

internasjonale o.m.) og formann i koloniutvalet. Utsendingane frå USA inkluderte fem farga kommunistar, blant dei Harry Haywood, bror hans Otto Hall og James Ford; og to kvite medlemmer, Bittleman og Lovestone. I utvalet var også Bunting, to representantar frå Ungdomens kommunistiske internasjonale og mange andre utsendingar medrekna eit medlem frå Sveits og nokre frå Sovjet. Andre deltakarar som ikkje var medlemmer av utvalet, var også med på møta. Desse var blant andre Manuilski, ein KI-tenestemann, og Skrbnik, ein KI utsending frå Ukraina. «Møtesalen», minnes Haywood, «var alltid full av interesserte observatørar».

Den fyrste saka utvalet tok føre seg, var å vedta ei fråsegn om spørsmålet om dei farga i USA. Ho vart prenta 26. oktober 1926 i eit nummer av Kommunisten som «KI fråsegn om spørsmålet om dei farga i USA».

Etter dette gjekk møtet over til Sør-Afrika. Følgjande utdrag skildrar delar av den striden som då gjekk føre seg. Sjolv om dette berre er ei kort skildring, grip ho størstedelen av stemninga og kjerna i striden. Overskrifter og uthevingar er våre eigne.

AFRIKA

Utdrag ein. (Moskva 1927) *Bunting fordømer nasjonalismen*

Framlegget vårt til fråsegn om spørsmålet om dei farga i USA vart gjeven over til Petroski (Benett), formann i Det anglo-amerikanske sekretariatet. Han syntes å vera heller nøgd med det, sa seg samd og gjorde framlegg om nokre mindre brigde. Han gjekk med på å leggja det fram for Utvalet for dei farga på den komande sjette kongressen.

Eg heldt fram med å arbeida saman med Nasanov med førebuingane til kongressen. På den tida hadde vi vorte litt av eit lag. Den neste oppgåva vår var Sør-Afrika spørsmålet. Dette spørsmålet fall også inn under rettsområdet til Det anglo-amerikanske sekretariatet.

Vi var peika ut til å arbeida i lag med James La Guma, ein farga sør-afrikansk kamerat som hadde kome til Moskva for å vera til stades ved tiårs feiringa. Han vart verande for å drøfta problema til det sør-afrikanske partiet med ECCI (eksekutiv komiteen i Den kommunistiske internasjonale) og Det anglo-amerikanske sekretariatet. Vi skulle særskilt koma med framlegg til ei ny fråsegn om spørsmålet, setja fram på nytt og utarbeida lina til Komintern om ein sjølvstendig innfødd sør-afrikansk republikk. Denne lina som var utforma året før i lag med La Guma under den fyrste vitjinga hans til Sovjetunionen våren 1927, hadde vorte vraka av leiinga i det sør-afrikanske partiet.

La Guma, slik eg hugsar han, var ein ung mann med brun hudfarge av madagassisk og fransk opphav. I Sør-Afrika sette dette han i klassen «farga» som var eit steg over dei innfødde på rasestigen skipa av dei overhøge kvite herskarane.

Farga personar var definerte som dei av blanda blod, medrekna etterkomarar av dei opphavlege hottentottane og også etterkomarar av javanesiske træljar blanda i ulik mon med europeiske kvite.

La Guma identifiserte seg likevel heilt med dei innfødde og rørsela deira. Han hadde vore generalsekretær i ICU (Industri og handelssambandet), ein føderasjon av fagforeiningar for innfødde og også sekretær i Cape Town-avdelinga av ANC (Den afrikanske nasjonale kongressen, føderasjonen av innfødde organisasjonar). Seinare, etter at han hadde vorte ekskludert frå ICU av den opportunistiske klikken til Clements Kadalie (ein innfødd sosialdemokrat), vart La Guma sekretær i den ikkje-europeiske fagforeningsføderasjonen i Cape Town.

La Guma var den fyrste afrikanske kommunisten eg møtte. Eg var hugteken og imponert over han. Under det stutte samarbeidet vårt skulle eg finna slåande parallellar mellom kampen for likskap dei svarte i USA og dei innfødde sør-afrikanarane førte. I baa landa undervurderte dei kvite leiarane potensialet til dei svarte si rørsle.

La Guma hadde gjort fyrste reisa si til Moskva året før. Han og Josiah Gumede, formann i ANC, hadde kome som utsendingar til opningskonferansen til Sambandet imperialismen som hadde vorte kalla saman i Brussel i Belgia i februar 1927. Gumede møtte som utsending frå ANC, medan La Guma var utsending frå det sør-afrikanske kommunistpartiet. Dette var den fyrste internasjonale samlinga La Guma var til stades ved. Han hadde høve til å møte leiarar frå koloniar og halvkoloniar og drøfta Sør-Afrika-spørsmålet med dei. Madame Sun Yat-Sen og Pandit Nehru var mellom dei som var til stades. Konferansen godkjente fråsegna frå det sør-afrikanske sendelaget om sjølvråderetten gjennom å styrta imperialismen heilt. Hovudfråsegna frå kongressen uttala: «Afrika for afrikanarane, og deira fulle fridom og likskap med andre rasar og retten til å styra Afrika.

Etter at han hadde vore i Brussel drog La Guma på foredragsrei-

se til Tyskland, og etter dette til Moskva. Sjølv om Brusselkonferansen hadde reist kravet om sjølvråderetten, let han mange særskilde spørsmål som denne parola reiser, stå utan svar: Er dei innfødde i Sør-Afrika ein nasjon? Kva skulle ein gjera med dei kvite? La Guma skulle finna svaret på desse spørsmåla i Moskva der han rådførte seg med leiarane i ECCI, mellom andre Bukharin som då var formann i Komintern. Saman med ECCI-leiarane tok han del i utforminga av ei fråsegn om Sør-Afrika-spørsmålet som kravde ein «sjølvstendig innfødd sør-afrikansk republikk med like rettar for raseminoritetar som eit steg mot den endelege styrtinga av den kapitalistiske imperialismen». Fråsegna kravde og landet attende til dei innfødde.

Det var denne fråsegna som vart vraka på årsmøtet til den sør-afrikanske partileiinga i siste delen av desember 1927. Gumede kom også heim i den same månaden. Fråsegna vart motteken fiendsleg av Buntingleiinga.

(Bunting var ein britisk sakfører som hadde kome til Sør-Afrika nokre år tidlegare. Han vart tidleg sør-afrikansk sosialist og var ein av grunnleggjarane av kommunistpartiet. Han var son til eit britisk Overhusmedlem. Som Bunting seinare uttala brukte han den vesle midelen han hadde arva til å støtta partiarbeid og publikasjonar.)

Bunting og tilhengjarane hans hevda at den sør-afrikanske revolusjonen til skilnad frå dei i koloniane, var ein beinveges strid for sosialismen utan nokon mellomsteg. Mot Komintern-parola «Ein innfødd sør-afrikansk republikk» stilte Bunting parola «Ein republikk for arbeidarar og bønder». Denne tanken var eit ekko av det vi hadde råka på i partiet i USA med omsyn til dei svarte. Men røynda i Sør-Afrika situasjonen med eit veldig innfødd fleirtal, fekk mistaket til å stå fram i eit grotesk relieff.

Det var med bakgrunn i dette at La Guma og Gumede drog til Moskva for å taka del i tiårsfeiringa og kongressen til «Vener av Sovjetunionen». Fyrste gong eg råka Gumede var ved festen i slutten av kongressen. La Guma såg ikkje ut til å vera i Moskva ved dette høvet. Han var truleg på reise ute i provinsane. Både han og La Guma reiste vidt omkring medan dei vitja Sovjetunionen.

La Guma vart verande i Sovjetunionen etter kongressen til «Vener av Sovjetunionen» for å arbeida i lag med Nasanov og meg med eit framlegg til ei ny fråsegn om Sør-Afrika-spørsmålet. Føremålet vårt var å utvikla og klargjera lina som var lagt fram i fråsegna frå året før. Fråsegna vår vart godteken med nokre få brigde av den sjette kongressen til Komintern og ECCI.

Bunting hadde, som allereie kunngjort, lagt fram parola om ei sør-afrikansk «arbeidar og bonderegjering». I fylgje han ville den sør-afrikanske revolusjonen vera ein beinveges strid for sosialismen. Utsegna frå Bunting nekta for kolonisermerket til Sør-Afrika. Difor såg han ikkje det revolusjonære innhaldet i striden til dei innfødde for frigjering.

I motsetnad til dette tok fråsegna vår til med ein definisjon av Sør-Afrika «som ein britisk dominion av kolonislaget» med desse koloniale draga:

1. Den britiske imperialismen si utbyting av landet der det kvite borgarskapet (britar og boarar) er med, og der britane har den viktigaste økonomiske posisjonen.
2. Det overveldande fleirtalet av folket var innfødde og farga (I fylgje folketellinga i 1921 var det 5 millionar innfødde og farga, og 1 ½ millionar kvite):
3. Dei innfødde eig mest ikkje jord. Dei åtte om lag ei. åttande del av jorda som for det meste har vorte teke av det kvite mindretallet.

AFRIKA

4. Korrupsjonen av dei kvite arbeidarane syner seg i den store skilnaden på arbeidsløner og materielle tilhøve for dei kvite og dei svarte proletariatet og i den vidtfernande imperialistiske rasist-ideologien hjå dei kvite arbeidarane.

Vi heldt fast ved at desse draga var særmerket til den sør-afrikanske revolusjonen. Det fyrste steget ville vera striden til dei innfødde og ikkje-europeiske folka for sjølvstende og jord. Framlegget vårt (i den forma det var godkjent av sjetten kongressen til ECCI) hevda i likskap med den tidlegare fråsegna at resultatet av desse tilhøva gjorde det naudsynt for farga og kvite kommunistar dersom dei skulle leia og ha innverknad på denne rørsla, å setja fram og kjempa for det ålmenne politiske slagordet om «ein sjølvstendig innfødd sør-afrikansk republikk som eit steg mot ein republikk for arbeidarar og bønder med fulle og like rettar for alle rasar, svarte, farga og kvite».

Fråsegna sa vidare: «Sør-Afrika er eit svart land med ein folkesetnad som i hovudsak er svarte bønder. Jorda deira har vorte teke av kvite koloniherrar. Difor ligg jordbruksspørsmålet i grunnlaget til revolusjonen. Dei svarte bøndene saman med og under leiinga til arbeidarklassen utgjer hovuddrivkrafta. Difor må Partiet stilla slagordet «ein innfødd republikk» saman med slagordet «gje jorda attende til dei innfødde...» Omgrepet «gje jorda attende til dei innfødde» vart ikkje rekna for endeleg godkjend i fråsegna som i staden tek med dei to omgrepa: 1. Dei kvite må godtaka «det rette grunnsynet at Sør-Afrika tilhøyrer dei innfødde» og 2. «Det grunnleggjande spørsmålet i stoda til jordbruket i Sør-Afrika er skorten på jord hjå dei svarte og at deira interesser har stor tyding når det gjeld å løysa jordbruksspørsmålet». Då den nye fråsegna var ferdig, vende La Guma attende til Sør-Afrika med ho. I året som hadde gått sidan den fyrste fråsegna vart laga, hadde motstanden til lina auka. Endå til før La Guma kom attende hadde motstanden vorte eit hovudpunkt på partikongressen i slutten av desember 1937.

Tidleg i 1928 la Bunting fram synet sitt i eit skriv på 14 sider. Han sidestilte nasjonalismen til boarminoriteten og nasjonalismen til dei innfødde. Grunnlaget han freista rettferdiggjera motstanden sin mot nasjonalismen på, var at alle nasjonale rørsler er offer for kapitalistisk muting. I høvet Sør-Afrika ville ei nasjonal rørsle mellom dei innfødde «truleg berre føra til at dei britiske og nederlandske imperialistane dei stod i motsetnad til snøggare ville verta sveisa samen». Sidan rørsla berre ville styrkje kreftene ho stod i motsetnad til, kunne ho ikkje støttast.

Bunting ikkje berre vanvyrde nasjonalismen, men spela og på redsla til dei kvite for han. Han reiste skrømtet om eit felttog for å

kasta dei kvite på havet dersom dei svarte fekk styra fritt. Han tok opp skrømtet kvite som hugsa songen om Xhosas, vart heimsøkt av.

Å jaga dei kvite frå jorda
og kasta dei på havet.

Havet som kasta dei opp i byrjinga
For Ama Xhosa si forbanning og lagnad

Uklar for etterkomarane ho fostra

For å sluka dei att.

I fylgje Bunting låg utstøytning av dei kvite i slagordet «ein innfødd republikk». Han tykte omgrepet «fullt vern for minoritetane» hadde lita meining då dei kvite ville tru at dei noverande urettane ville retta seg andre vegen og dei svarte fylgjeleg ville gjera mot dei kva dei sjølve hadde gjort i så lang tid.

Medan Bunting hevda at all nasjonalisme var reaksjonær, skilde La Guma mellom den revolusjonære nasjonalismen til dei innfødde og «nasjonalismen» til boerane (som i røynda berre bar ei usemje mellom delar av herskarklassen). Han argumenterte med at ein ikkje måtte halda attende dei revolusjonære krava til dei innfødde for å roa kvite arbeidarar som enno er «metta med ein imperialistisk ideologi, og medvitne om føremonene dei har på kostnad til dei svarte. Bunting hevda at kampen for sosialismen måtte først under leiinga til dei kvite medan La Guma meinte det fyrste steget som måtte takast var å sikra rettane til dei svarte. Dei to forfatarane Simon skildra dette såleis: «Han (La Guma) gav grunnar for at eit afrikansk fleirtalsstyre fyrst måtte skipast og einskapen som fører fram til sosialismen ville fylgja.» Han mana kommunistane til «å byggja eit masseparti med grunnlag i dei ikkje-europeiske massane» og sette fram slagordet om ein innfødd republikk. Såleis ville den tradisjonelle undergjevnaden til afrikanarane andsynes dei kvite verta øydelagt. (Tilvising til Simon frå J. H. og R. E. Simon «klasse og farge i Sør-Afrika» side 390). Striden heldt fram under heile den sjetten kongressen. Utsendingane frå Det sør-afrikanske kommunistpartiet var kvite, Bunting, kona hans Rebecca, og Edward Roux som hadde studert i Oxford. La Guma sat att heime medan dei kvite partileiarane gjekk til verks med ein mislukka freistnad på å gjera om Sør-Afrika fråsegna på den sjetten kongressen.

Sjølv om dei var slegne på kongressen, freista Bunting-leiinga å nytta den nye lina om enn under tvil. I valkampen i 1929 nytta dei programmet til valplattform. Likevel hang mykje av beiskleiken frå striden att noko eksklusjonen av La Guma frå partiet under den same valkampen syner.

Politiet slår til mot demonstranter i Cape Town 1976.

AFRIKA

Utdrag to: *Striden på sjette kongressen til Komintern. «Sør-Afrika er eit svart land»*

Det var stor interesse då utvalet gjekk over til neste punkt pp dagsorden — Sør-Afrika. Det vart kamp att mot å vraka den nasjonale frigjeringsrørsla i namnet til sosialismen, det same høgrevviket på eit nytt grunnlag. I ei sør-afrikansk ramme, der fire femdelar av folket var svarte kolonitræljar, var avviket grotesk.

Rett nok hadde Det sør-afrikanske partiet i det føregåande året eller så, styrkja arbeidet mellom dei innfødde, «eit omskifte til massane». I 1928 var det, som forfattarane Simon skreiv, 1600 afrikanske medlemmer i partiet av ein total på 1750. Året før hadde det vore berre 200 afrikanske medlemmer. Partiet hadde ført ein kraftig politikk når det gjaldt å byggja fagforeiningar for dei svartte, leia streikar og kjempa mot dei verste slaga for underkuing, som passlover og liknande. Det offisielle partiorganet, «Den sør-afrikanske arbeidaren», hadde fått nytt liv på eit nytt grunnlag. Meir enn halvta av artiklane var no skrivne på dei tre Bantuspråk, Xhosa, Zulu og Suto.

Sidney Bunting, leiaren av Det sør-afrikanske partiet, hadde synt seg som ein djerv stridsmann for rettane til dei innfødde gjennom å taka Thibedi i forsvar. Thibedi var ein innfødd kommunistleiar som hadde vorte råka av falske skuldingar. Dette førte til at om lag hundre innfødde hadde vorte verva til partiet, og to av dei sat no i sentralkomiteen. I det heile vende partiet seg no til dei innfødde massane. Men det skorta enno på teorien som kunne gjera det i stand til å nytta det ovstore revolusjonære potensialet det åtte.

I likskap med største delen av dei andre kvite kadrane, synte Bunting ei faderleg haldning andsynes dei innfødde. Denne haldninga hadde røter i ein varande skort på tru når det gjaldt det revolusjonære potensialet til rørsla til dei innfødde. Dei såg på den sør-afrikanske revolusjonen som ein endefram kamp for sosialismen. Den kvite leiinga, dei fleste var europeiske innvandrarar og oppdregne i dei gamle sosialistiske tradisjonane, hadde ikkje gripe læra til Lenin om det nasjonale og koloniale spørsmålet.

La Guma hadde gjort Komintern skarpt merksam på desse feila. Resultatet var fråsegna La Guma, Nasanov og eg hadde arbeid med vinteren føreåt. Ho tilrådde at partiet skulle gjera framlegg om og arbeida for ein sjølvstendig innfødd sør-afrikansk republikk med fulle rettar for alle rasar som eit steg mot ein republikk for arbeidarar og bønder. Dette skulle fylgjast av slagordet «gje jorda attende til dei innfødde». Fråsegna vart ikkje berre vraka av partileinga, men dei hadde og sendt eit sendelag sett saman av kvite til kongressen for å kjempa for å få ho omgjort. Kva voner dei enn hadde då dei kom til Moskva, tykkjast dei no vera motlause og kua. Etter å ha høyrtd ordskiftet om det amerikanske spørsmålet når det gjaldt dei farga, skjøna dei utan tvil kvar det bar.

Det sør-afrikanske sendelaget var på defensiven heilt frå byrjinga av etter å ha møtt det visselege spørsmålet frå dei andre utsendingane, «kvar er dei innfødde»? Kva svar kunne dei gjeva? Det var openbert for alle at sermerket til oppgåva deira gjorde at ho

ikkje kunne verta trudd til innfødde, ikkje ein gong til dei som «var oppdregne i den gamle tradisjonen» for å nytta omgrepet til Roux. Vi svartte spurde etter La Guma. Dei svartte, «Å, han var her for stutt tid sidan og fekk leggja fram synet sitt. Vi hadde ei kjensle av at det andre synspunktet burde leggjast fram».

Etter at kopiar av ECCI-fråsegna om Sør-Afrika hadde vorte spreidde, greip dei sør-afrikanske utsendingane for å leggja imot lina i fråsegna. Dei hevda at den sør-afrikanske revolusjonen var ein sosialistisk revolusjon utan mellomsteg. Dette argumentet gjorde Sør-Afrika til eit unntak. Ordskiftet gjekk på at Sør-Afrika ikkje var nokon koloni. Bunting hevda så at «på grunn av klimaet er Sør-Afrika kva ein kan kalla kvitmanns land der kvite ikkje berre kan leva og lever som plantarar og tenestemenn, men som ein nasjon av engelskmenn og nederlendarar med alle klassar og som har slått seg ned i tre hundreår.»

Frå grunnplanet på kongressen var det særleg Bill Dunne som gjekk til åtak på utsegna til Bunting. Bunting forsvara seg med at skildringa hans berre påpeika røynda og var ikkje «ein talsmann for eit Sør-Afrika for kvite... Nett det synspunktet har vi kjempa i mot dei 13 siste åra».

På eit punkt hevda Bunting at det ikkje fans innfødde bønder. Dei var alle proletarar. Fylgjeleg var slagordet «gje jorda attende til dei innfødde» feil. Han gjekk imot at dei innfødde skulle kallast «massar». Bunting sa, «arbeidarane våre er ikkje berre massar. Dei er like verkelige proletarar som nokon andre i verda».

Kamerat Rebecca Bunting som tok opp jordspørsmålet på eit møte i utvalet, nekta for at jorda fyrst og framst tilhørde bantuanane. Både bantuanane frå Sentral-Afrika og boarane som kom opp frå Cape Town, hadde tvinga dei opphavelige hottentottane og buskmennene frå jorda deira. Difor fans det ikkje noko særskilt innfødd jordspørsmål. Rebecca Bunting syner dei sjåvinistiske hogtennene sine.

Det spørsmålet Rebecca Bunting verkeleg hadde i hugen var likevel ikkje jordspørsmålet, men stoda til det kvite mindretallet i ein innfødd sør-afrikansk republikk. Ho kom beinveges til poenget. «Kven vil sikra likskap for dei kvite i ein sjølvstendig innfødd republikk? Som de veit er slagordet deira 'kast dei kvite på havet'. Vi høyrde på ho i undring, og det gjekk ein lått gjennom møtelyden. Endeleg var katten sloppen ut av sekken, og det var ein skabbete sjåvinistisk skapning!

Manuilsky steig fram med eit glimt i auget. Kamerat Bunting har teke opp eit alvorleg spørsmål som ikkje er til å fnysa av. Kva skal det verta av dei kvite? Svaret mitt på dette er at dersom dei kvite partimedlemene ikkje tek opp og kjempar ihuga for ein sjølvstendig innfødd republikk, då, kto zanaet? (kven veit?) Det kan godt henda at dei vert kasta på havet» Dette hausta øfseleg fagning.

Til sist stadfesta utvalet fråsegna. Ho vart sendt vidare til grunnplanet på kongressen der striden heldt fram.

PAC-kontor åpna i Oslo

Styrking av solidaritetsarbeidet

Denne artikkelen er sakset fra «tredje verden» som er avisa til Anti-imperialistisk komite for 3. verden.

Torsdag 6. oktober arrangerte Anti-imperialistisk komite for 3. verden et solidaritetsmøte i forbindelse med åpninga av PAC-kontoret i Oslo. Denne begivenheten ble markert av et fullsatt møte i Arbeider-samfunnets Hus i Oslo. Mellom 500 og 600 var tilstede og hilste Count Pietersen med langvarige klappsalver.

Motet ble åpna av Rødt Kor som sang Azania-sangen. Formannen i Anti-imperialistisk komite for den tredje verden, Finn Pettersen holdt en appell der han hilste Count Pietersen velkommen, og samtidig snakket om solidaritetsarbeidet i Norge. Han pekte på grunnen til at PAC har valgt å legge informasjonskontoret til Oslo. Det er nemlig første gang en frigjøringsbevegelse har lagt sitt offisielle kontor for Skandinavia hos oss: «Støtten til Azania og PAC er stor her. Da de to representantene fra PAC, Gbose og Mgaza var her i fjor høst på 7 plasser rundt i landet, blei de hyllet av 10 000 mennesker på solidaritetsmøter og det ble samla inn 40 000 kr til dem på ei uke. Samtidig starta vår komite innsamlingsaksjonen til PAC som nådde 100 000 kr i våres. - Derfor åpner PAC informasjonskontor i Norge og vi skal vise dem at de har vår tillit. Nye 100 000 til PAC i år skal bli overoppyllt.»

Han trakk også fram et eksempel på støtten til Azanias folk. En butikk på

Grønland i Oslo som selger Sør-Afrikanske varer, fikk hele vinduet overmalt med slagordet: Boikott butikken til sør-afrikanske varer er fjerna. - Finn Pettersen oppfordret til flere aksjoner av denne typen og til at folk sluttet opp om komiteen sitt arbeid framover.

Så fikk Count Pietersen ordet, og han svarte på den varme velkomsten han fikk med å holde en inspirerende tale:

PAC går nå raskt framover for å virkeliggjøre det historiske ansvaret sitt - lede folkekrigen for å frigjøre Azania. Det revolusjonære klimaet i dagens Azania minner om Sharpeville-æraen, PACs første store kampanje. Men PAC er langt bedre rustet i dag. Det azanianske Folkets Frigjøringshær er dannet, PAC har vunnet mye erfaring og har skapt et fruktbart grunnlag for å plante den væpna kampens frø.

Count Pietersen sa at han hadde hørt det var nye skoleungdom på møtet, og han ville derfor benytte anledningen til å fortelle dem om hvordan deres jevnaldrene hadde det i Azania. Rasiststaten undertrykker dem på alle mulige måter og lærer dem at de har en plass i deres samfunn: Som slaver. Rasistene sier: «De afrikanske barna må lære at det ikke finnes noen plass for dem i det hvite samfunnet, bortsett fra som visse former for arbeidskraft.» Dette sies bl.a. for å «rettferdiggjøre» det dårlige

Count Pietersen, PACs representant i Norge og Skandinavia.

skoletilbudet til afrikanske barn og ungdom.

Count Pietersen fortalte om Soweto: Det er en slum - en svart ghetto som rommer 1 1/2 million mennesker. Husa der minner mest om falleferdige fyrstikk-esker. Soweto er forstaden til Johannesburg, Afrikas rikeste by. I denne rike byen ligger også Afrikas største kraftverk - men - Soweto har ikke en gang elektrisitet!

Det er disse forholda som har fått mange barn og ungdom - de fleste fra Soweto - til å flykte fra rasistene. De oppsøker PAC og får mer opplæring og militær trening.

Skolebarna i Soweto og arbeiderne i hele Azania har protestert og streiket under rettledning og ideologisk ledelse av PAC. Pietersen fortalte at på skolene finner en slagordet: LEVE AZANIA - ETT AZANIA, EN NASJON. Dette slagordet har Steve Biko levendegjort, det er PACs slagord.

PAC går framover, og det har forpliktet seg til å styrte det umenneskelige rasistregimet gjennom væpna kamp. Det finnes ikke noen annen måte å gjøre slutt på denne uretten, og å opprette et demokratisk, sosialistisk, ikke-rasistisk samfunn. Til slutt i talen sin understreket Pietersen hvor mye støttearbeidet betydde for kampen mot det råtnete regimet til Vorster.

Salen tok imot oppfordringa om aktiv støtte til PAC med en gang. En lynaksjon ga hele 13 400 kroner til frigjøringskampen. På møtet ble det også tegna abonnement til Tredje Verden, solgt medlemskort og verva aktivister.

Samlet ga møtet en verdig velkomst til informasjonskontoret til PAC og ga godt håp om et vellykket solidaritetsarbeide i tida som kommer.

13 000 ble samlet inn på PAC-møtet i Oslo.

AKP(m-l):

UTTALELSER OG HILSENER OM INTER— NASJONALE SAKER

November 1976 — mars 1977

Klassekampen 89/76
(23. november)

AKP(m-l) hilser forbindelsene Norge — Demokratisk Kampuchea

Til
Khieu Samphan, president for
statspresidiet i Demokratisk
Kampuchea, Nuon Chea, formann
i Folkekongressens permanente
komite i Demokratiske Kamp-
uchea, Polpot, statsminister i
Demokratisk Kampuchea's Regje-
ring.

Vi gleder oss over at det er opp-
retta diplomatisk samband mellom
Demokratisk Kampuchea og Nor-

ge. Dette er uttrykk for den stadig
større respekten og prestasjon som
Demokratisk Kampuchea vinner
over hele verden etter den histori-
ske seieren i april 1975.

Det diplomatiske sambandet
mellom Norge og Kampuchea vil
gjøre det mulig å styrke vennska-
pet mellom folket i Norge og fol-
ket i Kampuchea.

AKP(m-l) har alltid støtta fol-
ket i Kampuchea, Kampuchea's

Revolusjonære Organisasjon og
Demokratisk Kampuchea's Regje-
ring. Vi støtta aktivt den heltemo-
dige frihetskampen mot USA-im-
perialismen fram til de seierrike
dagene i april 1975. I dag vil vi ut-
vikle denne støtten videre ved å
bygge et sterkt vennskap mellom
arbeiderklassen og folket i Norge
og folket i Kampuchea.

Arbeidsutvalget i AKP(m-l)
Pål Steigan, formann

Klassekampen 95/76
(14. desember)

AKP(m-l) hilser Folkets Demokratiske Republikk Laos

Hilsen fra Arbeidernes Komm-
unistparti (marxist-leninistene) i
Norge i anledning ett-årsdagen for
opprettinga av Folkets Demokratiske
Republikk, Laos.

Til:
Kaysone Phomvihane, Statsminister i
regjeringa til Folkets Demokratiske
Republikk Laos,
Souphanouvong, President i Folkets
Demokratiske Republikk Laos og
President i Folkets Øverste Råd.

AKP(m-l) sender herved sine var-
meste hilsninger til partiet, folket og
regjeringa i Laos på ett-årsdagen for
opprettinga av FDRL.

Siden Laos blei hærtatt av imperia-
lismen for et århundre tilbake har fol-
ket ført en langvarig og konsekvent
kamp mot fienden og løpeguttene
hans. Gang på gang lanserte folket i
Laos storstilte opprør, og de kjempet
med våpen i hand mot fransk, jap-
ansk og amerikansk imperialismen. I
løpet av denne kampen blei Folkets
Revolusjonære Parti danna. Under
den korrekte leiinga til FRP vant fol-
ket i Laos den endelige seieren og opp-
retta FDRL 2. desember 1975. Det si-
ste året har de vunnet nye seire i opp-
bygginga av en ny demokratisk Laos,
styrt av folket sjøl.

Opprettinga av FDRL er ei inspire-

rende og historisk hending som vi er
stolte over å minnes. Flertallet av det
norske folket støttet fullt og helt
kampen til folket i Laos, og feiret sei-
ren deres. Kommunistene i AKP(m-l)
lover å fortsette å støtte det revolusjo-
nære folket i Laos, partiet deres og
staten deres.

LEVE FOLKETS DEMOKRATI-
SKE REPUBLIKK LAOS!

LEVE FOLKETS REVOLUSJO-
NÆRE PARTI, LAOS!

LEVE VENNSKAPSBÅNDA
MELLOM FOLKENE I LAOS OG
NORGE!

Arbeidsutvalget i AKP(m-l)s sen-
tralkomite, 1. desember 1976.

Klassekampen 93/76
(7. desember)**AKP(M-L) HILSER KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTI:****Sentralkomiteen i AKP (m-l) har sendt følgende hilsen til Kommunistisk Arbejderparti i Danmark:**

Kjære kamerater!

På vegne av AKP(m-l) og hele den revolusjonære bevegelsen i Norge ønsker vi hjertelig til lykke med stiftelseskongressen i KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTI — Danmark.

Arbeiderklassen og det arbeidende folket i Danmark har stolte revolusjonære tradisjoner. Både den væpnede motstandskampen som blei leda av kommunister under krigen og de siste års mektige streiker vitner om den veldige kraft som finnes i det arbeidende folket i Danmark. Kapitalismens utvikling skjerper stadig motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet. I vår tid er Danmark svangert med den sosialistiske revolusjonen.

Men for at revolusjonen skal kunne seire må arbeiderklassen ledes av et revolusjonært parti. Ved avgjørende kamper har arbeiderklassen i Danmark blitt forrådt av revisjonistiske ledere. Revisjonismen har forvandlet «DKP» til et agentur for den sovjetiske sosialimperialismen og det danske borgerskapet, et borgerlig og reaksjonært parti liksom det sosialdemokratiske partiet.

LANG PRINSIPFAST KAMP

Med KAP har proletariatet i Danmark fått sin revolusjonære fortropp. Det nye partiet er sjølsagt ennå ungt og uprøvet. Men det bygger på et solid fundament — lagt gjennom mange års tålmodige forberedelser.

KOMMUNISTISK FORBUND MARXIST-LENINISTER ble dannet av en liten gruppe mennesker i 1968. Men gjennom nesten 10 års prinsippfast kamp mot revisjonisme og opportunistisme og deltakelse i klassekampen i Danmark har KFML gradvis samlet krefter, grodd røtter i massene og vokst seg større. De voldsomme angrepene som revisjonistene, sosialdemokratene og resten av det danske borgerskapet retter mot marxist-leninistene viser at KFML evnet å utvikle en riktig linje og spille en ledende rolle i arbeiderklassens kamp.

At KFML stifter KAP er et historisk vendepunkt for arbeiderklassen i Danmark. I KAP har arbeiderklassen fått en marxist-leninistisk ledelse, som kan lede den til seier i den proletariske revolusjon, opprette proletariatets diktatur og bygge sosialismen i Danmark.

Med KAP har proletariatet i Danmark fått sin ledelse**KRAFTIG OPPMUNTRING**

For kommunistene i Norge er det en kraftig oppmuntring at KAP-Danmark er danna. Våre to folk er nære slektninger og venner som er bundet sammen av felles historie. Arbeiderbevegelsen i våre to land har støttet hverandre gjensidig. Revolusjonære arbeidere fra Danmark var blant de første som spredde marxismen i Norge. Vi norske marxist-leninister har hatt nære forbindelser med våre danske kamerater helt fra KFML blei stifta i 1968, og vi har alltid støtta hverandre og lært av hverandre.

Vi vet at våre danske kamerater er prinsippfaste proletariske internasjonister. KAP er det eneste parti i Danmark som konsekvent støtter de undertrykte nasjonene i Danmarks kolonier Grønland og Færøyene i deres kamp mot dansk imperialism, liksom KAP støtter alle andre som kjemper mot imperialismen.

De danske kommunistene gjorde verdifullt arbeid i forbindelse med de nordiske marxist-leninistenes første fellesmøte i 1975. Dette møtet viste at marxist-leninistene i Norden står sammen på grunnlag av marxismen-leninismen. Mao Tsetungs tenkning, har samme prinsipielle holdning til den moderne revisjonismen og en felles analyse av den internasjonale situasjonen i Norden.

Danmark, Norge og de andre nordiske land har ofte delt skjebne opp gjennom historia. Norden er et viktig strategisk område mellom supermaktene. Nå som faren for verdenskrig øker, er det sannsynlig at sosialimperialismen vil prøve å sikre seg kontrollen over området for å angripe videre vestover, mens USA-imperialismen ønsker å bruke det som forsvarslinje mot øst. Verdens folks to hovedfiender rustet for å gjøre våre land til slagmark.

KAP-Danmark kjemper mot

USA-imperialismen, sosialimperialismen og all annen imperialism, mot NATO og Warszawa-pakta mot

EEC og COMECON. Samtidig ser ikke KAP sitt eget lands borgerskap og reaksjonære militærapparat som allierte i kampen mot imperialismen. KAP går inn for å forsvare Danmark mot angrep fra en eller flere supermakter gjennom å utløse en folkekrig under partiets ledelse.

«ET HAV AV FOLKEKRIG»

For arbeiderklassen og kommunistene i Norge er det en verdifull støtte at det finnes et kommunistisk parti med en slik korrekt revolusjonær linje i Danmark. Det betyr at i tilfelle krig vil folkets motstandskrig i våre to land støtte opp under hverandre. Kampen vil bli lettere og samordninga bedre, fordi kampen i begge land føres på grunnlag av den samme korrekte marxist-leninistiske linje. Om supermaktene utløser en verdenskrig, så vil de arbeidende folkene i Danmark, Norge og mange andre land drukne dem i et hav av folkekrig!

Kjære kamerater! Verdensutviklingen krever at den marxist-leninistiske verdensbevegelsen blir sterkere. Dette skjer også. Utviklinga av den kommunistiske bevegelsen i Danmark og grunnleggelsen av KAP er et eksempel på det.

I Norge er situasjonen også god. AKP(m-l) har nylig gjennomført sitt andre landsmøte, som viste at AKP(m-l) har styrket seg politisk, gjort opp med alvorlige høyrefeil, grodd djupere røtter i proletariatet, og vokst kraftig.

STYRK DE INTERNASJONALE KONTAKTENE

Det er også nødvendig at partier og organisasjoner i forskjellige land styrker de internasjonale kontaktene og slutter seg tettere sammen. Den nordiske marxist-leninistiske konferansen i 1975 var et eksempel på sånt internasjonalt samarbeid bygd på korrekte prinsipper. De gode forbindelsene mellom marxist-leninistene i våre to land opp til nå har vært et utmerket eksempel på internasjonalt samarbeid.

Ved opprettelsen av KAP-Danmark lover vi i AKP(m-l) — Norge at vi vil styrke våre forbindelser med de danske kameratene, alltid støtte dem og lære av dem. Vi vil styrke forbindelsene med, støtte og lære av kommunistene i de nordiske landa. Vi vil lære av Kinas Kommunistiske Parti og Arbeidets Parti i Albania, to virkelige marxist-leninistiske partier, og støtte de virkelige sosialistiske landa Kina og Albania. Vi vil styrke banda til marxist-leninistene i Europa og hele verden, øke støtten til frigjøringsbevegelsene som fører folkekrig, folkene i den 3. verden og alle undertrykte nasjoner og til det kjempende proletariatet og de arbeidende massene i alle land.

Alle virkelige kommunistpartier kjemper for den proletariske verdensrevolusjonens seier og kommunismen på hele jorda. At KAP er oppretta styrker ikke bare proletariatet i Danmark, men hele verdensproletariatet. Vi i AKP(m-l) vil aldri glemme at vi har samme mål, og vi ser KAPs seire som våre seire.

Ved å skape KAP har kommunistene i Danmark tatt på seg store oppgaver og stilt seg dristige mål. Vi er sikre på at så lenge de holder fast på en korrekt revolusjonær linje, studerer Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao og utvikler klassekampen, kan ingen makt hindre dem i å seire.

LEVE KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTI. PROLETARIATETS FORTROPP I DANMARK!

LEVE VENNSKAPET MELLOM ARBEIDERKLASSEN OG FOLKENE I DANMARK OG NORGE, MELLOM KAP—DANMARK OG AKP(M-L) — NORGE!

ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE FOLK I HELE VERDEN, FOREN DERE!

For sentralkomiteen i AKP(m-l),
Pål Steigan, formann

Over fra s. 45

maktene er dødsfiender av verdens folk, og deres kamp for hegemoni er den årsaken som kan starte en tredje verdenskrig. Dette viser at begge er menneskehetens viktigste fiender, og at krigen vil bli en imperialistisk og urettferdig krig. I dag er den sovjetiske sosialimperialismen ei supermakt i framgang og den mest sannsynlige faktoren som

kan utløse en ny krig. Sjølv om begge supermaktene kaster seg ut i denne krigen, er verdens imperialistiske system dømt til døden og sosialismen vil seire over hele verden. Imperialismen og alle reaksjonære er papirtigre. Sjølv om veien vil bli lang og hard, er framtida for alle verdens folk

lys.

Argentinas Kommunistparti (m-l) og AKP (m-l) i Norge praktiserer den proletariske internasjonalsismen. Våre felles mål er den sosialistiske revolusjonen og kommunismens seier over hele verden. La oss arbeide for å styrke enheten i den marxist-

leninistiske bevegelsen og styrke den gjensidige støtten mellom begge partiene.

**LEVE MARXISMEN-LENINISMEN!
LEVE DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN!
LEVE VENNSKAPET MELLOM VÅRE TO PARTIER!**

Klassekampen 98/76
(29. desember)

AKP(m-l) hilser Vietnams Kommunistiske Parti

Vietnams Arbeiderparti har avholdt sin fjerde kongress, og vedtok å endre navnet til Vietnams Kommunistiske Parti. 14. desember sendte Arbeidsutvalget i AKP(m-l)s Sentralkomite denne hilsenen til Vietnams Arbeiderparti.

Til Sentralkomiteen i Vietnams Arbeiderparti, til Førstesekretær, kamerat Le Duan,

Arbeidernes Kommunistparti (marxist-leninistene) i Norge hilser med dette Vietnams Arbeiderpartis fjerde kongress.

Vietnams Arbeiderparti har ledet de arbeidende massene og

den vietnamesiske nasjonen til verdenshistoriske seire mot japansk, fransk og amerikansk imperialism. Disse seirene er en følge av den korrekte marxist-leninistiske linja som blei utforma av Vietnams Arbeiderparti og dets udødelige leder, kamerat Ho Chi Minh. Etter den endelige seieren over USA-imperialismen har det vietnamesiske folket og dets parti gjenforent fedrelandet, og bygger nå sosialismen.

Den fjerde kongressen til Vietnams Arbeiderparti skal avgjøre linja for den vietnamesiske revolusjonen i det nye stadiet. Den skal bestemme innretninga og oppgavene til den

andre femårsplanen, fatte endringer i partiets statutter og velge en ny sentralkomite. Dette er historiske og avgjørende oppgaver for den første partikongressen i et uavhengig og gjenforent Vietnam. Vi er overbevist om at ved å følge kamerat Ho Chi Minhs korrekte revolusjonære linje, videreutvikle revolusjonen og forsvare den nasjonale suvereniteten og uavhengigheten, vil ingenting kunne hindre det vietnamesiske folket og dets parti fra å vinne enda større seire i gjenoppbygginga av landet og i den sosialistiske oppbygginga.

For Arbeidernes Kommunistparti (marxist-leninistene) vil

Vietnams revolusjonære eksempel alltid være en kilde til inspirasjon og erfaring som vi må lære av. Vi er stolte over den norske marxist-leninistiske bevegelsens lange tradisjoner i solidaritetsarbeidet for det kjempende vietnamesiske folket, som har bidratt sterkt til bygginga av de sterke vennskapsbånd mellom våre to folk. LENGE LEVE VIETNAMS ARBEIDERPARTI, HO CHI MINH PARTI! LENGE LEVE VENNSKAPET MELLOM NORGES OG VIETNAMS FOLK! LENGE LEVE DEN SOSIALISTISKE REPUBLIKKEN VIETNAM!

Klassekampen 1/77
(4. januar)

FELLESKOMUNIKE FRA ARGENTINAS KOMMUNISTPARTI (M-L) OG AKP(M-L)

Argentinas Kommunistparti (marxist-leninist) og Arbeidernes kommunistparti (marxist-leninistene) i Norge har holdt ei rekke viktige møter for sammen å utveksle gjensidige erfaringer og derved styrke enheten mellom de to partiene.

Samtalene ble holdt i en kameratslig og vennskapelig atmosfære og under gjensidig respekt, bygd på prinsippene til den proletariske internasjonalismen.

Styrkingen av enheten mellom de to partiene bygger på marxismen-leninismen som uttrykt ved de marxistiske klassikere Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung. Den bygger på den felles kampen mot imperialismen, sosialimperialismen og verdensreaksjonen, mot dagens revisjonisme. Våre to partier binder seg til å fortsette å kjempe langs den linja som er streket opp av kamerat Mao Tsetung. Våre mål er felles, vi kjemper for den verdensomfattende seieren til den proletariske revolusjonen og kommunismen.

Under samtalene informerte Argentinas Kommunistparti (m-l) om kampen som de fører i ledelsen for proletariatet og folket mot det pro-amerikanske militære fascistdiktaturet som ble gjennomført den 24. mars 1976. AKP (m-l) i Norge har ut-

trykt sin fulle støtte til og solidaritet med det argentinske folkets kamp og dets fortroppsparti.

Argentinas Kommunistparti (m-l) informerte om at det i dag leder motstanden til den argentinske arbeiderklassen for å opprettholde sine organisasjoner og samle krefter til en væpna oppstand. De informerte likeledes om kampen som føres mot revisjonismen og anti-partigruppa PCR, for å styrke det argentinske proleteriatets parti.

AKP (m-l) i Norge informerte om partiets linje og kampen som det norske proletariatet og de norske arbeidermassene fører. Argentinas Kommunistparti (m-l) uttrykte sin støtte til den kampen som AKP (m-l) fører mot den moderne revisjonismen og sosialdemokratiet, begge er borgerskapets og imperialismens agenter i arbeiderbevegelsen. I arbeiderklassen fører AKP (m-l) i Norge politiske og økonomiske aksjoner retta mot det norske borgerskapet. Slik trener partiet arbeiderklassen i kampen mot fienden, slik forberedes klassen politisk, ideologisk og organisatorisk for en sosialistisk revolusjon. Klassekampen som det norske proletariatet fører under AKP(m-l)s ledelse, har full støtte fra Argentinas Kommunistparti (m-l). — AKP

(m-l) i Norge informerte om rivaliseringa mellom de to supermaktene i Norge, og om de militære provokasjonene fra dem. AKP (m-l) i Norge og Argentinas Kommunistparti (m-l) fordømmer de sovjetiske provokasjonene mot Norge på Svalbard og Barentshavet. AKP(m-l) i Norge la fram sin politikk som består i å bekjempe begge supermaktene uten å støtte seg til den ene opp mot den andre. I denne kampen tar vi avstand fra idéen om å støtte seg på det norske borgerskapet. Borgerskapet må bekjempes. Argentinas Kommunistparti (m-l) uttrykte sin fulle støtte til denne kampen, og erklærer overfor det norske folket, at dersom landet blir offer for aggresjon fra USA-imperialismen eller den sovjetiske sosialimperialismen, vil AKP (m-l) finne en stø alliert i Argentinas Kommunistparti og det argentinske folket. Argentinas Kommunistparti (m-l) vil avsløre den politiske og økonomiske støtten som den sovjetiske sosialimperialismen gir den militære fascistjuntaen for å kunne blande seg inn i Argentinas indre anliggender, for å gå mot revolusjonen og for å styrke sin rivalisering med den amerikanske imperialismen.

Argentinas Kommunistparti (m-l) ga uttrykk for det argentinske folkets krav over

Malvinas øyene som i dag er i den britiske imperialismens hender. AKP (m-l) i Norge uttrykte sin støtte og det norske folkets støtte til denne kampen som det argentinske folket fører.

Argentinas Kommunistparti (m-l) og AKP(m-l) i Norge er enige om at den moderne revisjonismen er et kontra-revolusjonært agentur. Uten kamp mot den moderne revisjonismen vil det ikke være seierrike kamper for den nasjonale frigjørings og sosialismen. Vi betrakter kampen mot revisjonismen over hele verden, slik vi fører den i våre respektive land, som en viktig felles oppgave.

Argentinas Kommunistparti (m-l) og AKP(m-l) i Norge solidariserer seg med de sosialistiske landa Kina og Albania. Begge disse land er strålende eksempler for revolusjonens væpnede vei og proletariatets diktatur.

Argentinas Kommunistparti (m-l) og AKP (m-l) i Norge anser hovedtendensen i verden i dag for å være revolusjon. Det er to muligheter, som formann Mao Tsetung har sagt: Enten hindrer revolusjonen krigen, eller krigen utløser revolusjonen. Tendensen til en tredje verdenskrig er resultatet av motsigelsene mellom begge supermaktene og dette øker krigsfaren. Begge super-

Forts. s. 44

Fellesuttalelse fra PCRU, Uruguay og AKP(m-l)

Uruguays Revolusjonære Kommunistparti, PCRU og Arbeidernes Kommunistparti (marxist-leninistene), AKP(m-l) har sendt ut denne fellesuttalelse.

(Mellomtitlene står for redaksjonens regning)

1. Uruguays Revolusjonære Kommunistparti og Arbeidernes Kommunistparti (m-l) har hatt et fellesmøte og besluttet å styrke sitt samarbeide. Samtalene ble holdt i en kameratslig og proletarisk internasjonalistisk atmosfære. Enheten mellom våre to partier bygger på marxismen-leninismen. Vi er enige om karakteristikkene av den nåværende epoken som imperialismens og den proletariske revolusjonens epoke. Vi erkjenner verket til proletariets store lærere Marx,

Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung som det teoretiske grunnlaget for våre partier. Vi er for enhet i en felles front mot imperialismen og sosialimperialismen og har samme målet: Den proletariske revolusjonens og kommunismens seier over hele verden.

KAMPEN I URUGUAY

2. Uruguays Revolusjonære Kommunistparti informerte

om kampen som partiet, proletariatet og Uruguays folk fører mot det fascistiske og landsforræderske diktaturet som hersker i deres land, mot USA-imperialismen og all form for fascisme, mot krigsstrategien som begge supermaktene utfolder og for nasjonal uavhengighet og demokrati.

Arbeidernes Kommunist-

parti (m-l) i Norge uttrykker sin fulle støtte til denne kampen. Arbeidernes Kommunistparti (m-l) støtter de rettferdige kravene som Uruguays Revolusjonære Kommunistparti har satt fram mot elendigheten og den brutale undertrykking som det forræderske diktaturet har påført Uruguays folkemasser. Partiet krever gjeninnføring av de demokratiske rettighetene og frigiving av de politiske fangene. Spesielt støtter partiet den internasjonale kampen som Uruguays Revolusjonære Kommunistparti gjennomfører for frigiving av sin politiske sekretær, kamerat Mario Echenique, som ble fengslet i Buenos Aires (Argentina) ved en felles aksjon mellom de argentinske og uruguayiske undertrykkelsesstyrker. Like-

Klassekampen 9/77
(1. februar)

ledes kampanjen for frigiving av alle kamerater som sitter fengslet i Uruguay.

Arbeidernes Kommunistparti (m-l) uttrykte at partiet har mye å lære av kameratene i Uruguay, og Arbeidernes Kommunistparti (m-l) ser det som sin internasjonalistiske plikt å informere proletariatet og folket i Norge om kampen som partiet, proletariatet og folket i Uruguay fører. Arbeidernes Kommunistparti (m-l) uttrykte at kampen som Uruguays Revolusjonære Kommunistparti fører også er ei støtte til vårt parti og til kampen for den sosialistiske proletariske revolusjonen i Norge. Seire i Uruguays Revolusjonære Kommunistpartis kamp mot imperialismen, revisjonismen, og den lokale reaksjonen er også seire for Arbeidernes Kommunistparti (m-l).

(UTDRAG)

Klassekampen 25/77 (29. mars)

Ved den mottagelsen ledelsen i Kinas Kommunistiske parti og Hua Kuo-feng holdt for AKP(m-l)s delegasjon i Kina, holdt AKP(m-l)s formann Pål Steigan denne talen:

«Kamerat Hua Kuo-feng!
Kamerat Li Hsien-nien!
Kamerater!

På vegne av Sentralkomiteen i Arbeidernes Kommunistparti (marxist-leninistene) vil vi hilse vårt store og ærerike søsterparti, Kinas Kommunistiske Parti, dets formann, kamerat Hua Kuo-feng og vise-statsminister Li Hsien-nien.

Kamerat Hua Kuo-feng har vist seg som en verdig arvtaker etter Formann Mao da han i spissen for sentralkomiteen, knuste den kontrarevolusjonære «firerbanden» i ett slag.

«Firerbanden» framstilte seg som «radikale», men de gjorde det bare for å bruke det røde flagget til å bekjempe det røde flagget. Målet deres var å ødelegge proletariatets diktatur og opprette borgerskapets diktatur. De brukte samme taktikk som den Trotsky brukte før og etter Lenins død for å rane til seg makta i partiet og staten. De saboterte økonomien, gikk inn for metafysikk og idealisme i filosofien, kapitulasjonisme overfor utlandet og likvidering av partiet.

Knusinga av «firerbanden» har tilintetgjort klassefiendens planer om å gjenreise kapitalismen i Kina. I løpet av vårt besøk har vi sjelsett at situasjonen i landet er utmerket og at massene slut-

PÅL STEIGANS HILSNINGSTALE TIL KKP: — Vi er forent på grunnlag av Mao-Tsetungs tenkning

ter opp om Sentralkomiteen og dens formann, kamerat Hua Kuo-feng. Kampanja for å lære av Tachai i landbruket og Taching i industrien har fått et helt nytt oppsving.

I fjor døde de to store lederne, Formann Mao og kamerat Chou En-lai. Det var et hardt slag ikke bare for Kina, men for proletariatet og massene over hele verden. Men Formann Mao har etterlatt seg sine uoddelige verker som gir oss styrke til å fortsette den kursen han trakk opp. Vårt parti har alltid regna Formann Mao til en av marxismen-leninismens klassikere, som den største marxist-leninisten i vår tid, arvtaker av Marx, Engels, Lenin og Stalin, og vi hilser med glede at flere av hans verker nå skal bli utgitt.

AKP(m-l) i Norge er ennå et lite parti i begynnelsen av sitt arbeid. I vårt land går hovedmotsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet, og det er vår oppgave å forberede proletariatet og massene på den væpnede sosialistiske revolusjonen. Vårt land ligger i skuddfeltet

mellom de to imperialistiske supermaktene, Sovjet og USA. Begge disse hovedfiendene av verdens folk har planer om å gjøre Norge til slagmark i en urettferdig imperialistisk krig. I dag kommer denne truselen særlig fra sosialimperialismen, som til og med har tatt opp de gamle tsarenes krav på norsk territorium og driver militære provokasjoner mot Norge.

Om ei supermakt angriper Norge er det vår oppgave å forvandle krigen til en nasjonal-revolusjonær folkekrig. En slik krig kan bare stoles på proletariatet og de patriotiske massene, og seieren i en slik krig må bety innleiinga til sosialismen og proletariatets diktatur.

Rivaliseringa mellom de to supermaktene om verdensherredømmet øker raskt faren for verdenskrig. Etersom sosialimperialismen i dag er den mest sannsynlige utløseren av en ny krig, er det særlig farlig å undervurdere den. Det er også farlig å undervurdere kampen til folkene i den tredje

verden. De er i dag hovedkrafta i kampen mot de to supermaktene og for revolusjon. I denne situasjonen er Kinas revolusjonære utenrikspolitikk, som er utforma av formann Mao og satt ut i livet av kamerat Chou En-lai, en stor og betydningsfull støtte til verdens folk.

Det er med stor glede vi kan slå fast at den internasjonale marxist-leninistiske bevegelsen er i stadig vekst og at den moderne revisjonismen går inn i ei stadig djupere krise. Vårt parti vil arbeide for å styrke enheten og slagkrafta i den internasjonale ml-bevegelsen.

Kamerater.
Kinas Kommunistiske Parti og Arbeidernes Kommunistparti (marxist-leninistene) i Norge er forent på grunnlag av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Vårt felles mål er den sosialistiske verdensrevolusjonen og kommunismen. Våre varme og kameratslige forbindelser bygger på den proletariske internasjonalismen og våre kamper og seire støtter hverandre gjensidig.

Lenge leve marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning!

Lenge leve Kinas Kommunistiske Parti og dets formann Hua Kuo-feng!

Lenge leve det militante vennskapet mellom Kinas Kommunistiske Parti og AKP(m-l) i Norge!»

HILSEN TIL VIETNAM FRA AKP(m-l)

Til Regjeringa i den Sosialistiske Republikken Vietnam.

Til Vietnams Kommunistiske Parti.

Arbeidernes Kommunistparti (m-l) hilser dere i anledning to-årsdagen for frigjøringa av Vietnam fra

USA-imperialismen, 30. april 1975.

Denne dagen vil for alltid stå som en stor inspirasjon til alle norske arbeidere og anti-imperialister. Det vietnamesiske folkets eksempel fikk folk til å forstå den mektige revolusjonære kraften som verdens undertrykte nasjoner utgjør i kampen

mot imperialismen. Dere viste at en imperialistisk stormakt kan beseires gjennom folkekrig, gjennom å stole på egne krefter, gjennom aldri å sky noen ofre i rettferdighetens sak.

I året som er gått er Vietnam blitt gjenforent. Dette inntreffer kommer det vietnamesiske folkets

forhåpninger gjennom lang tid; et uavhengig og forent fedreland. Vi er overbevist om at ved å følge kamerat Ho Chi Minhs korrekte revolusjonære linje, videreutvikle revolusjonen og forsvare den nasjonale suvereniteten, vil ingenting kunne hindre det vietnamesiske folket fra å vinne stadig nye seire.

AKP(m-l) og det arbeidende folket i Norge har lært mye av det vietnamesiske folket. Vennskapet mellom våre to folk er grunnfesta, vi skal bidra til å gjøre det enda sterkere.

Lenge leve vennskapet mellom det norske og det vietnamesiske folket!

Lenge leve den Sosialistiske Republikken Vietnam!

Arbeidsutvalget i AKP(m-l)s Sentralkomite.

FELLESEKRLÆRING CP(M-L),

USA OG AKP (m-l), NORGE — DEL 1:

Vi står sammen i en felles front mot imperialismen og sosialimperialisme

Vi trykker her første del av en fellesekrlæring mellom Kommunistpartiet (marxist-leninistene) i USA, og Arbeidernes Kommunistparti (m-l) i Norge.

Det kommunistiske partiet i USA blei stiftet på en kongress i USA 4—5. juni.

Kommunistpartiet (marxist-leninistene), USA, og Arbeidernes Kommunistparti (m-l) i Norge, har hatt felles møter.

Møtene var karakterisert av en vennlig og proletarisk inter-nasjonalistisk atmosfære, og bekrefta de vennskapelige bånd mellom våre to organisasjoner. Våre to organisasjoner er enige om ytterligere å styrke og utvikle gjensidig samarbeid.

Enheten mellom CP(M-L) og AKP(m-l) er basert på marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning. Vi står sammen i en felles front mot imperialismen og sosialimperialisme, og vi har det samme mål: Seier for den proletariske revolusjonen og kommunismen over hele verden.

CP(M-L) informerte AKP(m-l) om kampen for å danne et sant proletarisk, marxist-leninistisk kommunistisk parti i USA. Kampen for å forene alle ekte marxist-leninister på grunnlag av ei riktig politisk, ideologisk og organisatorisk linje har hatt stor framgang i det siste. En sterk marxist-leninistisk tendens for enhet har vokst fram, der CP(M-L) har spilt den ledende rollen.

Kampen mot den moderne revisjonismen, først og fremst representert ved Moskva-partiet «CP»USA, er en uatskillelig del av kampen for å bygge proletarietets parti i USA. Dette gjelder også kampen mot de opportunistiske, revisjonistiske

strømningene som falskt kaller seg «marxist-leninistiske» og «revolusjonære», mens de i virkeligheten og indirekte støtter den moderne revisjonismen og den sovjetiske sosialimperialismen.

AKP(m-l) gir helhjerta støtte til det viktige arbeidet som CP(M-L) utfører for å bygge det ekte kommunistiske partiet i USA. AKP(m-l) erklærer at kampen for å bygge det sanne marxist-leninistiske kommunistiske partiet i USA er spesielt viktig, fordi det er en kamp for å danne en revolusjonær fortropp for proletariet og de arbeidende massene i en av de to supermaktene.

Kampen som blir ført mot USA-imperialismen i USA sjøl utgjør en kraftfull støtte til proletariet, folkene og de undertrykte nasjonene over hele verden, som kjemper mot imperialismen, sosialimperialisme og all reaksjon.

Proletariatet og de arbeidende massene i USA blir mer og mer utbytta av det amerikanske monopolborgerskapet. I samband med den langvarige krisa i USA, har det amerikanske imperialistiske borgerskapet tatt en endeløs rekke med tiltak for å legge byrdene av krisa på proletariet og de arbeidende massene. Men utbytting og undertrykking fører til motstand, og de arbeidende massene i USA har i stadig økende grad reist kampen for å slå tilbake borger-

skapets angrep.

CP(M-L) informerte AKP(m-l) om det afro-amerikanske folkets framgang i kampen mot rasisme, nasjonal undertrykking og for sjølbestemmelse. Det imperialistiske borgerskapet i USA undertrykker brutalt afro-amerikanerne og også forskjellige nasjonale minoriteter. Rassistisk vold, deportasjoner, polititerror, kulturell undertrykking og økonomisk plyndring og alle former for rassistiske tiltak blir satt i verk i stadig økende grad, for å undertrykke afro-amerikanerne og de mange forskjellige nasjonale minoritetene i USA.

Bevegelsen for å frigi Gary Tyler er et av de fremste uttrykkene for kampen mot rasisme og undertrykking av det afro-amerikanske folket i dag.

AKP(m-l) støtter varmt kampen til afro-amerikanerne, chicaneene, Puerto Ricanerne,

de innfødte amerikanerne, de asiatiske folkene og de forskjellige andre nasjonale minoritetene mot rasisme og nasjonal undertrykking fra det imperialistiske borgerskapet i USA. CP(M-L) prioriterer denne kampen høgt, og står i spissen for den. AKP(m-l) støtter helhjerta opp om dette.

AKP(m-l) informerte CP(M-L) om partiets linje og om kam-

pen proletariet og de arbeidende massene fører i Norge.

AKP(m-l) mobiliserer arbeiderklassen i Norge til politisk og økonomisk aksjon mot borgerskapet i Norge. Slik forbereder partiet arbeiderklassen på sammenstøt med klassefienden, slik at klassen vil bli politisk, ideologisk og organisatorisk forberedt på den proletariske, sosialistiske revolusjonen.

CP(M-L) gir full støtte til den klassekampen det norske proletariet fører under ledelse av AKP(m-l). CP(M-L) erklærer også sin fulle støtte til den kampen AKP(m-l) fører mot den moderne revisjonismen og sosialdemokratiet, som er borgerskapets og imperialismens agenter i arbeiderklassen.

FELLESEKRLÆRING CP(M-L),

USA OG AKP(m-l), NORGE —

DEL 2:

Vår felles oppgave: Å bekjempe revisjonismen verden over

Vi trykker her andre del av fellesekrlæringa mellom Kommunistpartiet (marxist-leninistene) i USA og Arbeidernes Kommunistparti (m-l) i Norge.

Det Kommunistiske partiet i USA ble stiftet på en kongress i Chicago i USA den 4. og 5. juni.

AKP(m-l) informerte CP(M-L) om rivaliseringa mellom de to supermaktene i Norge. Gjennom NATO utøver USA-

imperialismen et stadig økende militært press mot den norske suvereniteten.

I øst har den sovjetiske sosial-

imperialismen etablert enorme militære styrker. Fra Murmansk-basen i nord, som er den største marinebasen i verden, utfører de sovjetiske sosialimperialistene regulære militære operasjoner for å forberede inntak av okkupert territorium på norsk territorium.

«Langs Norges østgrense, har den sovjetiske sosialimperialismen etablert enorme militære styrker.»

Den sovjetiske sosialimperialismen går systematisk til provokasjoner mot Norge på Svalbard-øya og i Barentshavet for å sikre seg kontroll over norsk territorium.

AKP(m-l) informerte CP(M-L) om partiets politikk med å kjempe mot begge de imperialistiske supermaktene, USA og Sovjetunionen, uten å stole på noen av dem og uten å stole på det norske borgerskapet. Dersom supermaktene angriper Norge, er partiets linje at de arbeidende massene i Norge må reise seg i en nasjonal-revolusjonær folkekrig mot invasjonsmakta.

CP(M-L) erklærte sin fulle støtte til AKP(m-l) i dets kamp mot de to supermaktene, og slår fast at i tilfelle Norge skulle bli angrepet av den sovjetiske sosialimperialismen eller av USA-imperialismen, har AKP(m-l) og det norske folket en solid alliert i den revolusjonære marxist-leninistiske bevegelsen i USA.

CP(M-L) og AKP(m-l) slår fast at den moderne revisjonismen er et kontrarevolusjonært og farlig agentur for im-

perialismen i vår tid. Uten kamp mot den moderne revisjonismen kan det ikke være noen kamp mot imperialismen, for nasjonal frigjøring og sosialisme. Vi anser det som vår felles oppgave å bekjempe revisjonismen verden over, på samme måte som vi

bekjemper revisjonismen i våre egne land.

CP(M-L) og AKP(m-l) solidariserer seg med et sosialistisk Kina og det sosialistiske Albania, og med Kinas Kommunistiske Parti under kamerat Hua Kuo-fengs ledelse og Arbeidets Parti i Albania under kamerat Enver Hoxhas ledelse.

Disse landa er framstående eksempler når det gjelder å følge linja med væpna revolusjon og proletariatets diktatur. De har vunnet store seire i kampen for å hindre gjenreisning av kapitalismen, i kampen for å styrke proletariatets diktatur og bygge sosialismen. Kinas Kommunistiske Parti og Arbeidets Parti i Albania har vår fulle støtte, som partier som står i spissen i kampen mot imperialismen, sosialimperialismen, den moderne revisjonismen og all reaksjon.

CP(M-L) og AKP(m-l) sender sine varmeste hilsener til Kinas Kommunistiske Parti og det kinesiske folket i anledning den strålende seieren i kampen mot Chang-Chiang-Wang-Yao «firerbanden». Denne seieren har knust «firerbandens» sammensvergelse for å gjenreise kapitalismen i Kina og har styrket proletariatets diktatur.

CP(M-L) og AKP(m-l)

erklærer at de revolusjonære kreftene i verden i dag er i framgang. Veksten i den proletarisk-revolusjonære bevegelsen i de vestlige kapitalistiske landa og i de byråkrat-kapitalistiske landa i Øst-Europa, de nasjonale frigjøringskrigene og den 3. verdens kamp mot imperialismen og sosialimperialismen og styrkinga av proletariatets diktatur i de sosialistiske landa, beviser dette faktum.

Samtidig blir rivaliseringa mellom de to supermaktene Sovjetunionen og USA mer og mer intens. Denne rivaliseringa om verdenshegemoni og verdensdominans viser at supermaktene forbereder en ny verdenskrig. Begge supermaktene er dødsfiender av verdens folk, de er vår tids største utbyttere og undertrykkere, og de er de eneste maktene som er i stand til å starte en ny verdenskrig. Dette gjør dem begge til verdens folks hovedfiender.

Kamerat Mao Tseung har understreket: Enten vil revolusjonen forhindre krigen, eller krigen vil føre fram til revolusjon.

I dag øker tendensen til krig uansett hurtigere, og skjerpinga av kampen mellom supermaktene vil utløse en ny verdenskrig.

Det sosialimperialistiske Sovjetunionen er en relativt ny supermakt i oppgang, mens USA er en supermakt i relativ tilbakegang. Dette er et uttrykk for loven om den ujamne utviklinga av imperialismen, formulert av Lenin.

Sovjetunionen prøver febrilsk å gjennomføre en ny oppdeling av verden, og dette er en kilde til ny krig. I dag er den sovjetiske sosialimperialismen hovedkilden til en ny krig.

Den sovjetiske sosialimperialismen gjemmer seg bak en «sosialistisk» maske for å infiltrere frigjøringsbevegelser for å likvidere dem. Det er viktig å rive av denne maska, slik at folkene kan se sosialimperialismens imperialistiske og fascistiske karakter, på samme måte som marxist-leninister stadig må avsløre USA-imperialismens demagogi.

CP(M-L) og AKP(m-l) benekter alt falskt prat om «avspenning» som supermaktene, og spesielt sosialimperialismen, bruker for å dekke over sine krigsforberedelser.

Sjøl om supermaktene starter en slik krig, er det imperialistiske verdenssystemet dømt til å falle, og sosialismen vil seire verden over. Imperialismen, sosialimperialismen og alle reaksjonære i verden er i virkeligheten papirtigre. Framtida til verdens folk er lys, sjøl om vegen fram er hard og vanskelig.

CP(M-L) og AKP(m-l) står på den proletariske internasjonals grunn. Vårt mål er seier for den proletariske revolusjonen og kommunismen over hele verden. Vi arbeider for å styrke enheten i den marxist-leninistiske verdensbevegelsen, og vi vil fortsette å styrke våre broderlige forbindelser og støtte hverandre gjensidig.

AKP(m-l) hilser Ceylons Kommunistiske Parti

Til Ceylons Kommunistiske Parti, til formann N. Sanmugathasan.

På vegne av Arbeidernes Kommunistparti (marxist-leninistene), partiets ungdomsorganisasjoner og sympatisører, og arbeiderklassen og det arbeidende folket i Norge, uttrykker vi våre varmeste hilsener til Ceylons Kommunistiske Parti, i anledning det 11. landsmøtet deres.

Ceylons Kommunistiske Parti representerer forhåpningene og interessene til den undertrykte arbeiderklassen og folket på Sri Lanka. Mot den reaksjonære herskerklassen støtta av revisjonister, trotskister og andre forrædere som ikke nøler med å delta i regjeringa og bruker folke-makt for å kue de revolusjonære arbeiderne og folket, står Ceylons Kommunistiske Parti for et prinsippfast marxist-leninistisk linje for ny-demokratisk revolusjon og langvarig væpna folkekrig, leda av

arbeiderklassen med partiet i spissen. Ceylons Kommunistiske Parti kjemper resolutt mot supermaktstevlinga om hegemoniet i det Indiske Havet, og står i fremste rekke for å avsløre og bekjempe sosialimperialismens forsøk på å undergrave Sri Lankas statlige enhet ved å sette de forskjellige nasjonale gruppene opp mot hverandre.

AKP(m-l) går i spissen for kampen til den norske arbeiderklassen og folket mot borgerskapet, imperialismen, supermaktene og all reaksjon.

De to supermaktene USA og Sovjet er hovedfienden til verdens folk. USA-imperialismen er i relativ tilbakegang, mens sosialimperialismen er i relativ framgang, og er den mest sannsynlige utløseren av en ny verdenskrig. Norge ligger midt i skuddlinja mellom supermaktene, som begge trener i overfall og okkupasjon av landet. Dersom Norge blir overfalt av en eller begge supermakter vil AKP(m-l) gå i

spissen for ikke å stole på borgerskapet eller noen imperialistmakt, men reise arbeiderklassen og folket til en nasjonal-revolusjonær frigjøringskrig for å kaste ut okkupanten, styrte borgerskapet, etablere proletariatets diktatur og bygge sosialismen.

AKP(m-l) ser på folkene i den tredje verden som drivkrafta i verdensrevolusjonen. Deres kamp for nasjonale demokratiske revolusjoner mot imperialismen og sosialimperialismen er en del av den proletariske verdensrevolusjonen. Vi støtter fullt ut de væpna frigjøringsbevegelserne i den tredje verden. Vi ser på revolusjonen som hovedtendensen i verden i dag.

AKP(m-l) har nære og gode forbindelser med de to statsbærende marxist-leninistiske partiene, Arbeidets Parti i Albania under ledelse av kamerat Enver Hoxha, og Kinas Kommunistiske Parti under ledelse av kamerat Hua Kuo-feng. Den reaksjonære «firerbanden» prøvde å utnytte

formann Maos bortgang for å lage statskupp i Kina og gjøre proletariatets diktatur til et fascistisk borgerdiktatur. Dette ble raskt og dyktig avverget av kamerat Hua Kuo-feng som har vist seg å være formann Maos verdige etterfølger.

AKP(m-l) setter sine varme og kameratslige forbindelser med Ceylons Kommunistiske Parti svært høgt. Vi har mye å lære av dere. Vi er kampfeller i den internasjonale marxist-leninistiske bevegelsen som representerer framtida for verdens undertrykte nasjoner, folk og arbeidere. Sammen reiser vi fanen til den proletariske internasjonals for å styrke enheten i denne bevegelsen og blant proletarer og undertrykte i alle land.

LENGE LEVE CEYLONS KOMMUNISTISKE PARTI!
LENGE LEVE DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN!
LENGE LEVE MARXISMEN-LENINISMEN-MAO TSE-
TUNGSEN TENKNING!

Arbeidsutvalget i AKP(m-l)s sentralkomite

Tom side

**MAO
TSETUNG**
Verker i utvalg

TEGN ABONNEMENT

**HOS OKTOBER-BOKHANDLERE
ELLER DIREKTE FRA FORLAGET**

Som abonnent får
du boka før
bokhandlerne.
Du betaler innen
14 dager.
Verker i utvalg
blir på minst
6 bind og
kommer i 1978—79.
Alle vil være
innbundet.
Prisen blir
50—60 kroner pr. bind.
(uten rabatt.)

15prosent rabatt
Hver bok fritt tilsendt

FORLAGET OKTOBER PB. 6875 ST. OLAVS Plass OSLO 1